Tovărășia Argeșană
Pitești

ANUL I No. 50 Prețul 3 lei exemplarul DUMINICĂ 6 DECEMBRIE 1942

ARGEȘUL

GAZETA SĂPTĂMÂNALĂ DE INFORMARE ȘI INDRUMARE OBȘTEASCĂ

APARE SAPTAMANAL. SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. CRAIOVEI 53 — PITEȘTI || ABONAMENTUL 200 LEI ANUAL — PENTRU AUTORITĂȚI 500

DEPOZIT

O BUNĂ VESTIRE

Cu nespusă bucurie am citit deunăzi în ziare, că cercetând cu deamănuntul un cămin de studente în București, D-l Mareșal Antonescu a găsit că acolo domnește o deplină curățenie, rânduială și bună stare de sus până jos. Și vrednic de luat în seamă este, că D-l Mareșal Antonescu nu obișnuește să facă asemenea cercetări din fugă ori de mântuială. Totul, cum se zice, de sus până jos a fost luat de scurt cu acest prilej. In bucătărie, în dormitoare, în sala de mese, în sălile de studiu, în camerile servitoarelor, etc. pretutindeni a căutat D-l Mareșal să afle adevărul cu un ochi și cu un cuget mereu îndreptat în spre alungarea fățărniciei.

Și pe deplin mulțumit, și chiar fericit, agerul nostru Conducător a dat de știre în țară, că în Căminul No. 3 din București le poartă de grijă studentelor o doamnă aleasă, o ființă cu cele mai înalte gânduri și simțiri. Această bună vestire a umplut, fără îndoială cu o nespusă bucurie inimile multora. Căci, nu e numai decât nevoe să ai și tu un copil al tău prin asemenea așezăminte, pentru ca să nu rămâi nepăsător și rece la auzul unei asemenea fapte îmbucurătoare. In fața unei ființe, care își închină și își cheltuește toate puterile și toată vrednicia în spre îndăstularea și în spre îngrijirea de aproape a unor tinere studente, ce-i sunt oarecum streine, — nu se găsește, cred eu, vreo făptură a lui Dumnezeu, care să nu se plece cu smerenie și cu admirare. Eu unul, mărturisesc, că, dând cu ochii în ziar de acea înveselitoare știre am simțit, cum în suflet îmi răsare dorul de a o vedea și la chip și la făptură, pe acea neobișnuită ființă omenească.

Pentrucă, nu prea greșim când spunem, că în asemenea internate și căminuri nu se prea răsfață astăzi pretutindenea curățenia, rânduiala și buna starea. Vremurile sunt grele, și necruțătoare acuma, — dar unde este vrednicie și supraveghere neostenită, acolo nu se poate să nu se ridice din sufletele tinerelor vlăstare către Cer numai rugăminți fierbinți de sănătate și de fericire pentru cei cari, cu truda lor, le înlesnește astfel traiul, și le netezește drumul spre învățătură.

Eu, nu de ieri de alaltăieri cred și spun, că este sălbatic și nelegiuit acela, care, având în grija și în puterea sa, un spital, de pildă, ori un cămin, un internat, nu-și încordează pururea cugetul în spre îndăstularea și buna îngrijire a celor ce caută la dânsul cu nădejdea și cu încrederea toată. Dar nu este mai puțin vinovat nici acela, care, fiind **curat cu inima**, însă cu totul nedestoinic pentru asemenea grele slujbe, se îndărătnicește totuși, să stea — cine știe, pentru cari mărunte socoteli, — în fruntea unor asemenea așezăminte.

Să plece îndată de acolo, cine nu are simțiri călduroase și pentru vlăstarele, care nu sunt ale lui. Căci, și Mântuitorul ne învață astfel în această privință, când ne spune: Nu este vrednic de Mine, cel care își iubește pe fiul și pe fiica sa mai mult decât pe Mine. Și iarăși nevrednic este de asemenea poveri tot omul, căruia i s'ar potrivi de minune cuvintele acestea împungătoare de pela jocurile noastre bătrânești: Fata mea e jucăușă, și gunoiul după ușă.

Imi închipui și am credința, că dându-și pe față și prin ziare, adânca-i mulțumire, sorbită cu prilejul celor văzute la Căminul No. 3 de studente din București, — veghetorul nostru Conducător i-a făcut să tresară de temere pe mulți din cei, cari prin țară se agață din toate puterile, ca să rămână cu orice preț la cârma căminurilor și a internatelor. Se vor fi cutremurat de groază mulți dintre acești cârmuitori, ce se știu — cum se zice — cu musca pe căciulă.

De aceea mă bate gândul, că nu fără urmări bune, și prin alte părți, va fi această știre trâmbițată prin toate ziarele. Se vor cuminți unii dintre aceștia, și vor căuta, firește, să facă de grabă curățenie prin dormitoare, prin bucătării și peste tot, pentru ca să nu fie prinși cu ocaua mică, atunci când pe neașteptate, se vor vedea cercetați și luați de scurt. Poate că, astfel, în ciuda vremurilor aspre, în care trăim, se va căuta, prin unele căminuri și internate, să se îmbunătățească întru câtva și mâncarea și traiul îndeobște. O supraveghere neadormită asupra oamenilor de serviciu, asupra celor care slujesc prin bucătării, ar aduce o îmbunătățire și în această privință.

In orice caz, — temerea a pătruns astfel în sufletele multora. Domnul Mareșal Antonescu, prea împovărat cum este, nu ar putea să alerge pretutindenea și pururea. Prin oamenii săi de încredere, prin d-nii prefecți, de pildă, s'ar îndrepta, credem, starea de lucruri peste tot în așezămintele, unde se țin elevi și studenți veniți spre învățătură și luminare.

Banul Mihalcea

OSTAȘII ROMÂNI AU RECONSTITUIT CEL MAI INDEPĂRTAT FRONT DIN RĂSĂRIT

Telegrama unui comandant de Armată român către Domnul Mareșal Antonescu

DUPĂ 10 ZILE DE LUPTĂ CRANCENĂ, ARMATA DE SUB COMANDA MEA A INFRANT PUTERNICELE ATACURI ALE DUȘMANULUI ȘI A RECONSTITUIT CEL MAI INDEPĂRTAT FRONT DIN RĂSĂRIT.

ȚARA POATE FI MANDRĂ DE EROICA LUPTĂ A FIILOR SĂI DIN ACEASTĂ ARMATĂ, CARE IN CLIPELE DE SUPREMĂ INCLEȘTARE IȘI INDREAPTĂ GANDUL IUBITOR CĂTRE MAREȘALUL LOR.

General de Corp de Armată
(ss) C. CONSTANTINESCU

De ziua mamei și a copilului

Pentru Duminică 6 Decembrie Consiliul de patronaj al operelor sociale a organizat, în toată țara, o colectă pentru a se strânge bani cu care să se poată veni în ajutorul mamelor și copiilor aflați în nevoe și suferință. „Copiii dragi ai soldaților noștri, cari luptă pentru pământul, onoarea și dreptul nostru, trebuesc ocrotiți; orfanii și văduvele de războí trebue să-și aibă asigurat viitorul în întregime. Fiii Neamului își dau sângele și viața pentru viitorul Patriei noastre, pentru drepturile noastre de mâine, pentru viața noastră de azi Noi cei de acasă trebue să ne facem datoria, la rândul nostru. Nu poate rămâne un singur Român bogat sau sărac, o singură Română, un singur [illegible] al Patriei care să nu aducă contribuția lui Ajutorului de Iarnă". Textul apelului este așa de concludent încât nici un comentariu nu mai este necesar. Este un adevăr bine știut și adânc înrădăcinat în viața noastră, că Românul are un suflet generos și înțelege din multpuținul lui să ajute pe cel căzut în grea și neagră suferință. De aceea și această colectă care se face pentru a se veni în ajutorul mamelor și copiilor, va fi primită de fiecare dintre noi, așa cum se cuvine, adică cu toată inima. Iar contribuția noastră ne va fi cu atât mai însemnată cu cât ne vom gândi că banii strânși merg să aline atâtea necazuri și să încălzească atâtea cămine. Desigur, ar putea obiecta unii, dece se fac atâtea colecte? Dar răspunsul este simplu: pentru că trebue să împlinim și atâtea nevoi, pentrucă trebue să potolim atâtea dureri care bat cu degete de ghiață și cu inima flămândă la ușile câtorva dintre noi.

Dar nu numai atât. Să nu uităm că nouă celor rămași acasă, care alcătuim cel de al doilea front, al muncii, — ne revine o sarcină mult mai ușoară în raport cu aceea pe care o are fratele nostru dus pe front Acolo, soldații noștri, care luptă cu un inegalabil spirit de sacrificiu, își dau viața, își varsă sângele pentru a ne apăra, pentru a ne asigura liniștea și viitorul Iar noi ce facem pentru ei, adică pentru această țară care trăește zile de epopee, prin eforturile și sacrificiile lor? Munca noastră, atât de necesară vieții Statului, trebue cinstită prin generozitatea sufletului nostru, îngrijind astfel, prin contribuția noastră, pe atâți copii și atâtea suflete de mame chinuite și necăjite. Privându-ne dela o mică bucurie, de la un lucru inutil, dela un aperitiv sau mai știu eu dela ce și dând acel ban pentru mamele și copiii în suferință, vom face o faptă creștinească și românească, întrucât cu banul nostru, pe care l-am fi risipit cine știe cum am alinat o durere, am șters o lacrimă, am încălzit o inimă, am potolit o foame...

A da pentru mame și copii este cea mai nobilă a noastră datorie, de la împlinirea căreia nimeni, nici avutul și nici săracul, nu trebue să se abată.

Mândrie ostășească

Mare mândrie românească și ostășească ne-a adus săptămâna trecută, care a încrestat pe răbojul ei câteva fapte de neuitat, pe care le vor pomeni cu cinste și mândrie toți urmașii noștri.

Astfel, în această săptămână am aflat că un viteaz ostaș român, d. General Dumitrache, a primit din partea Conducătorului Germaniei cinstea de cavaler al Crucii de Fier, ca prețuire și recunoștință pentru isbânda pe care a cucerit-o la Nalcik, în Caucazia, cu viteaza sa divizie.

De asemenea, Conducătorul Germaniei a cinstit pe d. General Lascăr, un alt viteaz ostaș român, cu Frunzele de stejar la Crucea de cavaler al Crucii de Fier. Acum, la această decorație, Conducătorul Germaniei i-a adăugat și frunzele de stejar, cinste ce s'a dat până acum numai ofițerilor germani viteji între viteji. Domnia-Sa este întâiul străin căruia Germania îi face această înaltă cinste.

Săptămâna trecută a mai dat la iveală un ordin de zi al d-lui Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului Român și Comandantul de căpetenie al Armatei române, prin care preamărește Divizia sub comanda domnului General Dumitrache, pentru măreața izbândă dela Nalcik, aducându-i mulțumirile M. S. Regelui și închinându-se în fața eroilor ei căzuți în lupte.

Suntem, deci, îndrituiți să spunem că am avut o săptămână deosebită a mândriei noastre românești și ostășești. Și Neamul este adânc recunoscător ostașilor săi, cari, prin vitejie demnă de faima strămoșească, i-au cucerit nu numai pământurile cutropite de dușmani, ci și cinstea lumii și a veacurilor.

MIHAIL DRAGOMIRESCU

La 75 de ani, după o strălucită carieră didactică și științifică, profesorul Mihail Dragomirescu a plecat dintre noi. Omul care peste 40 de ani a desfășurat o răsunătoare activitate publicistică, criticul care a trecut pe sub judecata sa aproape întreaga producție literară din ultimele patru decenii, esteticianul care s'a trudit ani dearândul — și a izbutit — să dea o interpretare nouă frumosului literar, în sfârșit, profesorul care timp de 30 de ani a format mii de profesori de limba română, s'a despărțit discret de această viață în noaptea de 24 Noembrie.

De zece ani aproape, presa literară i-a înregistrat tot mai rar numele, neglijând o contribuție critică menită să dăinue și să orienteze multă vreme încă. Obosit poate de violența polemicilor susținute până în pragul bătrâneții cu un rar spirit combativ, Mihail Dragomirescu s'a mărginit în vremea din urmă doar la activitatea sa de profesor, de îndrumător literar al viitorilor dascăli. Ni-l amintim, din neuitatele ședinte de seminar, ținute la Facultatea de Litere, ascultând cu răbdare lucrările începătorilor, conducând cu o cuceritoare blândețe discuțiile cari uneori luau aspecte violente, pentru ca în scurte și uneori foarte aplaudate paranteze să transforme toate amănuntele în puncte de orientare pentru tinerii săi învățăcei.

Cu câțiva ani în urmă a fost scos la pensie, rămânând totuși profesor onorar. De atunci încoace în fiecare zi la ora 6 (ora când de obicei profesorul își începea orele), Mihail Dragomirescu pășea pragul Facultății de Litere și strecurându-se printre studenții cari nu-l mai cunoșteau, intra discret în cancelaria sa unde timp de 30 de ani primise cu cea mai mare dragoste pe toți tinerii cari veneau să-i ceară sfatul sau să-i arate timidele lor începuturi literare.

Rămăsese un credincios al Facultății și pasiunea catedrei continua să-l stăpânească cu aceiași putere. Intre cărțile lui dela Facultate, Mihail Dragomirescu se simțea mai bine ca ori unde. El n'a încetat o clipă să lucreze, în vecinătatea lor plăcută. N'a mai publicat nimic însă. Intreaga lui activitate, dela pensionare și până la moarte se reduce doar la 2—3 comunicări făcute la Academie, ai cărei membru era. In reviste parcă nu mai avea ce căuta numele lui. Scriitorii cu care pornise, 40 de ani în urmă, la drum și mulți chiar dintre cei pe care autoritatea sa de critic îi impusese conștiinței publice, îi luaseră înainte pe drumul fără întoarcere.

Iar printre tineri nu prea se simțea bine. Cei care au fost în jurul lui au observat aceasta încă din 1935, când, publicând într'o nouă serie „Convorbirile Critice" n'a scos decât un număr sau două, încetând apariția revistei din lipsa colaboratorilor cari nu puteau să-l mulțumească.

Mihail Dragomirescu a fost primul teoretician al literaturii noastre. Având o cultură cu care puțini din contemporanii săi se puteau mândri, cunoscător al tuturor marilor literaturi, cititor al capodoperilor lumii în limba originalelor, spiritul său critic a simțit dela primele manifestări nevoia de a căuta un drum propriu. Format la școala criticei maioresciene, Mihail Dragomirescu, pornind dela ideile maestrului, a încercat să desvolte un sistem estetic original asupra căruia a reflectat zeci de ani de zile. Sâmburele acestui sistem îl găsim în prima sa operă de amploare: „Critica științifică și Eminescu", unde într'un spirit polemic substanțial și cu argumente care au clătinat simțitor critica socialistă a vremii, Mihail Dragomirescu a făcut o diferențiere categorică între personalitatea omenească a scriitorului și personalitatea lui literară. Eminescu coborât de critica gheristă este din nou înălțat pe culmile „genialității creatoare" din care tânărul critic a făcut sursa ideală a oricărei opere menită să înfrunte vremile.

A urmat apoi o serie de studii în care această ideie inițială, a fost desvoltată ajungând în „Știința Literaturii" să capete întinderea unui sistem estetic cunoscut adeseori mai bine pese granițe, unde un Benedetto Croce de pildă a găsit despre el frumoase cuvinte de prețuire. Aplicând cu strictețe ideile sale estetice în judecarea operei literare, Mihail Dragomirescu a fost un neobosit căutător de capodopere. In ele a văzut forma cea mai înaltă de concretizare a spiritului uman. De aceea poate criticul obligat să se pronunțe asupra oricărei producții noui, a greșit câte odată prețuind mai mult decât se cuvenea unele opere. Nu i se poate totuși contesta lui Mihail Dragomirescu meritul de a fi fost un descoperitor de reale talente. Pe Cerna el l-a impus în mișcarea literară a vremii. Și tot la el au găsit primele cuvinte de încurajare scriitori cari au lăsat urme adânci în mișcarea literară de după 1900: Mihail Sorbul, M. Săulescu, Cincinat Pavelescu, Liviu Rebreanu, ca să nu amintim decât pe acestia.

Mihail Dragomirescu a pornit pe drumul umbrelor în noaptea de 24 Noembrie. Opera sa va dăinui însă și posteritatea nu va întârzia să descopere în ea cea mai serioasă contribuție românească în descifrarea procesului cunoașterii estetice.

Valeriu Dragoș

In prag de viață nouă

Poporul Românesc blagoslovit de Dumnezeu cu toate calitățile și din belșug cu vitejia și dragul de moșia strămoșească, face astăzi, la răscruce de veac, minuni de vitejie, pe toate câmpurile de luptă unde Providența l-a ursit să se bată!...

Sunt pline de admirație comunicatele marelui Cartier german, de felul cum se luptă Românii. Și din ele, toate popoarele globului pământesc află că la gurile bătrânului Danubiu a răsărit pe tulpina altoită de Traian, în Dacia, un popor viteaz, fără pereche, ca și măreții lui străbuni: Dacii și Romanii!...

Ce măreață propagandă ne fac în toată lumea, faptele strălucite de arme ale bravei noastre armate!...

...Și peste veacuri, Istoria va vorbi cu admirație de luptătorii dela: Odesa, Sevastopol, Kerci, Harcov, Stalingrad, Anapa, Novorosisc, Nalcic, etc.; iar urmașii se vor îmbăta de gloria strămoșilor, cari au jucat sârba pe malurile bătrânei Volga, în locul „căzăceascăi" lui Ivan!...

Pentru aceste fapte de atâta măreție, ale acelor ce suferă 'n tranșee, datori suntem noi, cei rămași acasă, să le cinstim strădania, să le preamărim vitejiile prin muncă, prin cumpătare și chibzuință. Să ne adaptăm vremurilor, căci sub noi se începe zidirea unei lumi noi, la a cărei temelie să contribuim cu munca noastră neprecupețită și „cu nici un repros, absolut niciunul", că vremurile ar fi aspre!...

Sunt popoare cari luptă astăzi cu sărăcia din greu și nu clevetesc ci se mulțumesc cu puțin acum, spre a pregăti urmașilor mâine, o viață tihnită și îmbelșugată în toate..

Mai ales spre voi, fii ai satelor, se îndreaptă chemarea mea; spre voi mucenici ai brazdelor și ai ogoarelor proaspete.

Vouă care nu știți ce este șoapta deșartă și care sfințiți viața de fiecare zi prin sudoarea muncii, de dimineață până seara, vouă vă închină Țara, toată recunoștința! Voi soldați ai plugului, căruia știți a-i schimba destinația la fiecare strigăt al Patriei, prefăcându-l în tun sau mitralieră, voi sunteți nădejdea de mai bine a Neamului Românesc!...

Spre voi se îndreaptă astăzi în prag de viață nouă, toate privirile; fiți la datorie!... Ridicați munca voastră cu creștetul până la cer, de unde ne vine binecuvântarea!...

Const. I. Popescu-Borza
Institutor

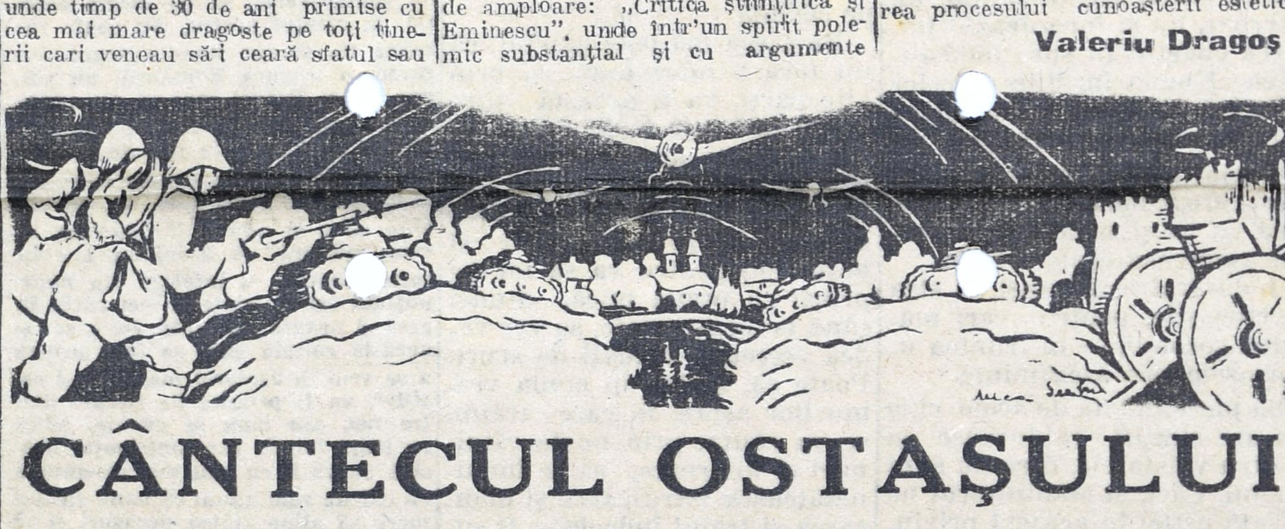

CÂNTECUL OSTAȘULUI

Foae lată și 'ncrețită!
Toată lumea-i necăjită,
Că război-i lucru greu,
Nu știe de doru' tău.
Și războiul cere sânge
Inima în om că plânge.
Foicică foicea!
Mă gândesc la maică-mea,
Că-i lipsită de fecior
N'are niciun ajutor.
Jale mi-i și nu mă lasă
Pușca să mă duc acasă,
Dor îmi e, ca să mă duc
Și stau ca legat butuc.
Cât mă uit cu ochii mei,
Nu mai văd oameni d'ai mei,
Cât tot ca't cu-ai mei ochiuți
Nu văd oameni cunoscuți
Numai frunză, numai spini,
De jur împrejur streini.
Numai frunză de negară
Și oameni din altă țară.
Numai vreji, numai hlujani
Și în față doar dușmani.
Amar de zilele mele,
Două bune, șapte rele
Petrec viața în amar
Sus la munte, la hotar.
Dor m'ajunge, doru-mi trece
Că n'am cu cine petrece.

Cucuruz, pănușe lată!
Nu fii maică supărată,
Că dacă s'o pune pace,
Eu acasă m'oiu întoarce,
D'o fi lumea liniștită
Ii fi și tu fericită,
Că-i avea la căpătâi
Cu cine să te mângâi,
Să-ți pue 'n mână făclie
Și să-ți dea d'o leturghie.

* * *

Iar d'o fi să mor p'aici
Doru-mi maică să nu-mi duci,
C'am murit cu voe bună
Cum îi datina străbună,
Pentru legea creștinească,
Pentru țara românească.

Mihail Lungianu

FLĂCĂII NOȘTRI DE PE FRONT NU VOR SUFERI DE FRIG

Anul trecut am intrat cu hotărîre în războiu când am văzut că viața neamului este amenințată de puhoiul dela Răsărit. Pe urmă, iarna timpurie care ne-a luat fără veste, și gerul năprasnic pe care nici Rușii nu l-au mai îndurat de aproape un veac și jumătate, nu ne-au dat răgaz să pregătim pentru ostașii după front, toată îmbrăcămintea călduroasă de care aveau nevoe.

Bucuria dușmanului era mare, căci credeau că nici Românii și nici Germanii nu vor putea răbda gerurile iernei rusești. Dorința de a învinge, însă, cu orice preț, a dat ostașilor noștri de pe frontul bolșevic, tăria de a înfrunta deodată și frigul și dușmanul.

Anul acesta, iarna care va veni, oricât de aspră ar fi, nu va mai putea vătăma pe ostașii noștri. Cu grijă și din vreme, au fost adunate lâna și peile, lucrate și împărțite tuturor regimentelor pentru ca viscolul rusesc să nu cutya să vie înainte ca ostașii noștri să fie pregătiți pentru a-l înfrunta. Urechere și glugi, ciorapi groși de lână, genunchiere, mânecuțe, șaluri și mănuși căciuli de blană și cojoace lungi pentru cei cari vor sta de veghe în nopțile iernii rusești, încălțăminte bună, pâslari pentru sentinele, vor fi artele cu cari soldații noștri vor lupta împotriva iernei dușmănoase. Pentru răniți în spitale s'au împărțit pături îmblănite și mai multe rânduri de albituri pentru fiecare ostaș. Toate acestea, pe lângă armamentul foarte bun și îmbelșugat, vor dărui oștirii noastre forța trebuincioasă pentru a ajunge cu bine la marea victorie care va asigura neamului românesc o desvoltare pașnică și prosperă.

PILDA SATULUI
IBĂNEȘTI - DOROHOI

Ca peste tot, în satul Ibănești din Dorohoi, Căminul Cultural „Preotul Răileanu și învățătorul Nichifor" au pornit să adune darul tuturor sătenilor, pentru a ridica o casă de ocrotire în acest sat. Fie că membrii acelui cămin cultural s'au străduit mai mult, explicând folosul unei case de ocrotire pentru un sat, fie că sătenii au sărit cu mai multă înțelegere să ajute la ridicarea unei clădiri folositoare celor cari au nevoe de ocrotire, fie că și unii și alții au privit și prețuit mai cu inimă dania ca mijloc de apropiere de Dumnezeu, destul că, în mai puțin de o săptămână, s'a adunat suma de 159.500 lei.

Aceleași vremuri de războiu apasă peste tot și cu toate acestea, sătenii din Ibănești, au găsit mijlocul de a dărui o parte foarte însemnată din agoniseala lor, pentru ca cei fără adăpost, să poată găsi o ușă deschisă, ajutor și înțelegere în casa de ocrotire care se va ridica în satul lor.

După exemplul membrilor căminului Cultural din Ibănești-Dorohoiu, fiecare român ar putea să se socotească cu sine și punga sa și în cutia daniilor ce vor folosi neamului întreg, să cadă cu inimă deschisă banul lor. In lista membrilor donatori, nici unul n'a dăruit mai puțin de 500 lei, ba uneori darul a fost și de 2000 lei. O socoteală de copil mic ar putea dovedi că 500 lei de cap de român, ar face în casa daniilor neamului o sumă uimitor de mare, care ar schimba în câtiva ani, ca prin minune, fața întregei țări.

Să ne străduim să nu fim rușinați de exemplul satului Ibănești, căci nici unul dintre noi nu ne iubim mai puțin neamul și țara.

DUMINICA XXVIII DUPĂ RUSALII

Desvinovățiri

„Ferice de acela care va prânzi în împărăția lui Dumnezeu!"

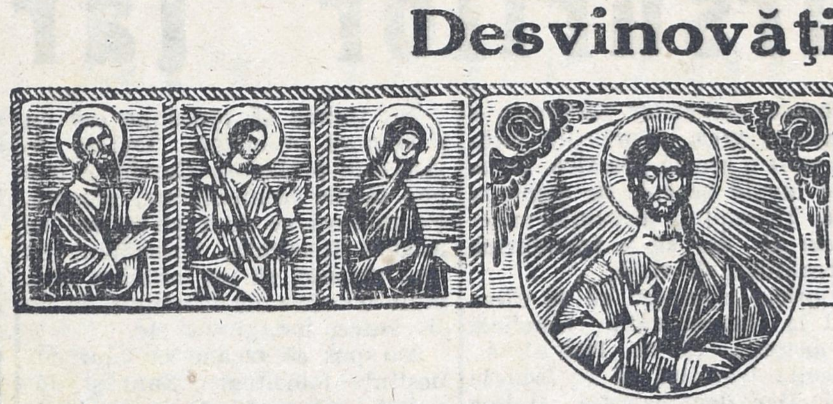

Sfânta Evanghelie de astăzi ne istorisește pilda celor poftiți la un praznic bogat, sau prânz deosebit, sau cină mare.

Un om a dat o cină mare — zicea Mântuitorul — și a chemat pe mulți la cină atunci când toate erau gata. Cei chemați însă, în loc să se grăbească a răspunde la poftirea ce li se făcuse, pe întrecere au refuzat, aducând tot felul de desvinovățiri.

„Am cumpărat un ogor și trebue să mă duc să-l văd, rogu-te să mă ierți", — zice primul chemat.

„Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; iartă-mă te rog", — zice al doilea chemat.

„Tocmai acum m'am însurat și de aceea nu pot veni". — răspunde și al treilea chemat.

Și de bună seamă că și alți chemați vor fi răspuns așijderea. Fiecare va fi venit cu o desvinovățire alta decât a celuilalt.

Iar noi când aflăm despre acest refuz al celor chemați la cina cea mare, pe bună dreptate ne pomenim aplecați spre aspre judecăți la adresa lor.

Când cineva dă o masă, cheamă de obiceiu pe prieteni sau pe cei ce-ar dori să-i devină prieteni. A refuza chemarea este o mare necuviință față de cel ce face chemarea, mai ales atunci când în chemare clocotește dragostea.

Și în chemarea omului, care pregătise cină mare, era numai dragoste. Nimeni nu-i poruncise să pregătească cina, ci el singur — din iubire — a pregătit cina. Și osteneala pregătirii, și cheltuiala pregătirii și chiar chemarea erau praznic.

Iar când toate erau gata și când casa îmbrăcase haină de sărbătoare, stăpânul casei a trimis pe robul său să cheme la cină pe toți cei doriți. Și robul se întoarce cu știrea că toți cei doriți au refuzat. Și stăpânul casei aflând, adânc s'a întristat, ba chiar s'a mâniat. Și cum să nu se mânie, când găsește atâta nesimțire în acei pentru care pregătise cina! Și cum să nu se tulbure când constată că cei chemați aduc așa de neînsemnate desvinovățiri, care trădează tocmai puținătatea lor sufletească!

Primul chemat din Evanghelie a refuzat chemarea la cină, desvinovățindu-se că și-a cumpărat o bucată de pământ și trebue să meargă a o vedea. Vasăzică, pentru pământ, calcă o prietenie ce i se dăruia fără să-i ceară ceva. Acest refuz dovedește că cel chemat era făcut numai din pământ, căci tot ca pământul de nesimțitor a fost.

Bine, omule fără simțire, n'ai fi putut să amâi pe altădată mergerea la ogorul pe care îl cumpărasei? N'ai fi putut să te desbraci de interesul tău imediat, pentru ca imediat să răspunzi prezent la chemarea ce ți se făcuse? De ce nu te-ai gândit că ogorul stă neclintit și poate fi oricând găsit și oricând văzut, în vreme ce iubirea prietenească pe care o refuzi când te cheamă — te părăsește pentru totdeauna? Robul unui stăpân ți-a făcut chemarea, dar tu — refuzând — te-ai dovedit mai rob decât orice rob, — căci robia pământului este cea mai cumplită robie.

Fuseseși chemat la masa prieteniei, iar tu ai refuzat ca un lipsit de minte și ca un om fără inimă. Nu ogorul tău mic te face fericit, omule fără simțire, ci lumea 'ntreagă de-ar fi a ta, tot nefericit vei rămânea, dacă tu ești gol de simțire înaltă și fără prietenii curate.

Și tot ca tine, fără simțire, s'a dovedit și al doilea chemat la cină, care a ales să meargă mai degrabă să-și încerce boii decât să răspundă prezent la chemarea prieteniei ce i se dăruia. Era așa de lesne să amâne încercarea boilor și să răspundă la chemare! Interesele însă încătușează pe om și-i iau mințile. Desvinovățirea adusă de al doilea chemat e afar' din cale de rușinoasă. A refuza chemarea iubirii unui stăpân plin de bunătate, pentru a merge să încerce boii, este și necuviință, și nesimțire și lipsă de minte.

Dar și al treilea chemat, care a refuzat să vină la cină, fiindcă se căsătorise nu s'a dovedit mai simțitor decât ceilalți doi. Adevărata căsătorie este prietenia cea mai înaltă. Și această prietenie dintre soți nu înlătură nicidecum vechile prietenii curate, ci le cultivă și mai mult și și mai mult le întărește. Al treilea chemat putea să meargă la cină chiar cu soția sa, căci el numai era unul, ci doi într'unul. Cine, prin căsătorie, se izolează de lume nu-și întărește căsătoria, ci și-o slăbește. Familia nu este împotriva societății și nici nu poate fi, pentrucă familia este temelia societății. Legătura familiei cu societatea din care face parte este tot așa de trebuitoare ca și legătura ramurilor cu tulpina de care atârnă. Desvinovățirea celui însurat îl arată și fără înțelegere sănătoasă asupra căsătoriei, și fără bun simț față de cel ce îl chemase la cină

Dar aceasta este numai o pildă. Nu la praznice pământești gândia Mântuitorul când a spus această

pildă, ci El gândia la Praznicul cel mare *al Impărăției lui Dumnezeu, la* Cina cea mare *la care a chemat și cheamă pe toți oamenii de aproape 2000 de ani.*

Nu este vorba de prânzurile noastre omenești — sărace ori bogate, căci și'ntr'un fel și'ntr'altul tot trecătoare sunt —, ci e vorba de Ospățul Ceresc, *pe care l-a pregătit Dumnezeu tuturor celor ce se învrednicesc de acest netrecător Ospăț. Poftire se face tuturor, dar loc nu au decât cei aleși. Și aleși sunt cei ce răspund la chemarea trimișilor lui Dumnezeu. Și cel mai iubit trimis al Său este Insuși Fiul Său, Mântuitorul nostru Hristos, PRIETENUL cel mai mare al lumii.*

El S'a coborît din cer, ca să ne ridice pe noi la cer. El a întemeiat Biserica, în care ni se servește de-aproape 2000 de ani arvuna **Impărăției lui Dumnezeu** *prin tainele Bisericii. Sfânta Impărtășanie este ospățul tainic, este cina cea de taină, este praznicul împărătesc la care suntem toți poftiți.*

Inălțându-se la cer, Mântuitorul a lăsat grija poftirii la praznic, Sfinților Apostoli; iar Apostolii au trecut puterea lor, primită dela Domnul, Preoților.

Preoții sunt slujitorii Domnului, cari cheamă neîncetat lumea la Biserică.

Biserica este icoana Impărăției lui Dumnezeu. Aci se servește lumii gustarea mântuirii. Și lumea toată este chemată la această gustare, care preînchipue Ospățul ceresc.

Chemarea se adresează tuturor oamenilor, de orice vârstă, de orice categorie socială, cu orice fel de stare materială.

Și ție, iubite, cetitor, ți se adresează chemarea lui Dumnezeu prin preoții Bisericii. In felurite chipuri ești chemat la Biserică, la cina care se pregătește în Biserică, la gustarea vieții veșnice.

Pentru tine răsună clopotul Bisericii în fiecare zi de sărbătoare. Pe tine te cheamă la cină. Tu ce răspunzi?

Pentru tine slujește Preotul în Biserică. Și slujba lui este o permanentă chemare la cină. Tu ce răspunzi?

Pentru tine răsună glasul Evangheliei în Biserică în fiecare zi de sărbătoare și pentru tine cuvântează Preotul în Biserică. Tu unde te găsești în timpul slujbei și ce răspunzi la chemările Bisericii?

Pentru tine, iubite cetitor, se scriu și aceste rânduri pe care din întâmplare sau din obișnuință le citești. Și aceasta este o chemare la cină. Tu ce răspunzi?

Glasul lui Dumnezeu te cheamă pe felurite căi. El stă la ușa inimii tale, cerându-ți mereu intrare. Te cheamă când ești în bucurie. Din adâncul cugetului tău se ridică de atâtea ori această chemare la cină, la prânzire cu Dumnezeu în Biserica Lui, „una sfântă, sobornicească și apostolească". Tu ce răspunzi?

Dacă vei refuza aceste chemări, aducând tot felul de desvinovățiri, ca și cei despre care pomenește sfânta Evanghelie de astăzi, atunci zadarnic te mai numești creștin, zadarnic mai nădăjduești în îndreptarea ta și-a lumii.

Și dacă mintea ta este ageră a găsi desvinovățiri, apoi cugetul tău, în care răsună vocea lui Dumnezeu, te asigură că nu vei avea parte a prânzi cu Dumnezeu, dacă nu răspunzi mereu prezent la chemarea Lui.

Dă mai bine la o parte muntele de desvinovățiri, care te ține departe de Biserică, de tainele Bisericii, de cina cea de taină — Sf. Impărtășanie — și mergi la masa Prieteniei lui Dumnezeu, care vrea să-ți dea totul fără să-ți ceară nimic.

Pr. Marin S. Diaconescu

A PĂȘIT LA LUCRU

Dela 15 Noembrie a. c. până la 1 Dec. 1942 au pășit la lucru **14 Cursuri Țărănești** în județul Argeș, în următoarele sate cu Cămine Culturale: Teiu din Deal, Gliganu de Sus, Deagurile, Șerboeni, Costești Vâlsan, Mușetești, Luminile, Galicea, Lăunele de Sus, Mozăceni, Seliștea, Gruiu, Țuțulești și Căineni.

Alte Cămine Culturale sunt pe cale a-și organiza **Cursuri Țărănești**. Problema acestor cursuri a devenit o preocupare în tot județul. Ideia circulă și se popularizează. Trecerea la aplicare a pornit sporadic, dar merge crescând.

Unde intelectualii s'au convins de rostul **Cursurilor Țărănești**, degrabă s'a pășit cu succes și la convingerea sătenilor. Acolo au și luat ființă **Cursurile Țărănești**. Inceputurile sunt grele. Și sunt grele tocmai fiindcă e un lucru bun. Niciun lucru bun nu se face ușor. Numai răul se face cu ușurință.

Oricine își iubește satul lucrează pentru ridicarea satului prin **Cursurile Țărănești**, care îmbrățișează toate problemele vitale ale satului. Indiferenții și împotrivitorii sunt dușmanii satului.

Ver.

Documente Argeșene

COPIE DUPĂ O FILANGERĂ ADRESATĂ DE MOȘNENII ARDELENI GEN. KISELEF, LA 25 MAI 1883 ȘI REZOLUȚIA PUSĂ PE EA

„Inalt Excelenței Sale deplin împuternicit președinte al divanurilor Moldovei și Valahiei, Domn Gheneral Aghiotant Lentinant și afeluri de ordine.

Cavaler Pavel Dimitrievici Kiselef"

Prea plecată jalbă.

„Fierbinte jeluim pentru d-lui Dvornicul Iordache Filipescu, care, anul trecut, când se afla Excelența Voastră la Câmpulung, sud Muscel, am arătat plângerea Excelenței Voastre prin deosebită jalbă că drepturile noastre ni se acoperă de d-lui Dvornicul și s'a făcut poruncă ca să nejudecăm la Tribunalul sud. Argeșului și deatuncia până acum vedem că n'a vrut să ne bage în samă a ieși cu noi la judecată și noi vedem că ne tot prelungește cu depărtare de vreme, ca să ne înșele, să ne răpească cu totul ca să-i rămânem lui clăcași.

Și noi văzând atâtea vicleșuguri dela d-lui, cu a doua jalbă alergăm la mila Excelenței Voastre, noi 80 de oameni bătrâni și preoți și mireni, cu lacrimi pe obraz ne rugăm și acum vedem că logofeția ne trimite sunt oamenii casei d-lui Dvornicului iar la Tribunalul de Argeș, fiindcă tot ca să acopere dreptatea ș noi, în frica lui Dumnezeu arătăm cu sufletele noastre că ni se stăpânesc de d-lui doi munți și anume: Piscui Negru i (și) Lipitoarea și înțărcătoarea lor Stubeaub ce se trag după moșul al șaptelea, partea moșului Ionicescu ce-l avem a ne împărtăși toți moșnenii ce ne tragem din cei șase moși și alte trei înțărcători cu numele lor: Lunca, i Păragina i Gura Cumpenii (Cumpăna de azi) avem a ne împărtăși iarăș toți moșnenii dintre acești șase moși.

Arătăm cu sufletele noastre că d-lui mijlocește, zicând că nu se poate să se dea dela un om două zapise ci să bage și acea parte ce o avem dela moșul al șaptelea precum l-am și băgat și nici o para n'am luat, ci ni se stăpânește în silă de mai sus numitul, care numai venitul acelor munți i înțărcători face d'atunci până acum, șaizeci de mii de lei.

Asemenea și hrisovul ce-l avem pentru tot trupul de moșie, ni l-a răpit, tot în silnicie de la arătat pe la luminații Domni, de și-a întărit condicele de zapise, fără știrea noastră..

Noi cădem în genunchi cu mare rugăminte la mila Excelenței Voastre a puternicului Impărat și cum duhul sfânt va lumina asupra sărăciei noastre.

Noi, robii Excelenței Voastre, toți locuitori ai satului Arefului sud Argeș: Jăluitori".

Pe această jalbă, Kiselef a pus următoarea rezoluție:

„Fiindcă de către logofeție s'a dat poruncă către Tribunal, apoi Dumneata Prezidentule vei urma la pricerea aceea iar procurorul va priveghea pentru legiuita hotărîre".

(ss) General Aghiotant, Kiselef

Pr. I. Stănciulescu Aref

Redeschiderea bisericii Teiu din Deal

In ziua de 21 Noembrie (Intrarea în biserică) s'a făcut resfințirea bisericii Teiu din Deal, care a fost zugrăvită din nou în acest an.

Cu această ocazie s'a ținut și prima ședință a cercului cultural preoțesc.

Serviciul religios s'a oficiat de pr. protopop Marinache Drăghici împreună cu preoții din cerc.

Predica a fost rostită de pr. D. Marinescu Negrași care a insistat asupra cultului Sf. Fecioare și asupra educației fetelor în spirit creștin. Parohul bisericei, pr. Ion Podoleanu, a făcut o dare de seamă asupra provenienței fondurilor și lucrărilor săvârșite.

S'a constatat că din suma de 250.000 lei, donați de autorități și diferiți donatori, s'a plătit pentru zugrăvit **70.000** lei, iar pentru diferite alte ornamentări **80.000**.

Pentru terminarea definitivă a picturii, în primăvară, urmează a se mai plăti 30.000 lei.

Pr. protopop M. Drăghici, în numele P. S. Episcop al Argeșului, a mulțumit tuturor ostenitorilor îndemnând pe creștini la ascultare și trăirea învățăturilor evanghelice spre a deveni buni creștini și cetățeni devotați Patriei și Sf. biserici.

A urmat la locuința preotului o masă la care au luat parte, alături de cercul preoțesc, în frunte cu pr. protopop și anumite persoane din comună și împrejurimi. După masă, toți cei prezenți s'au despărțit mulțumiți și înălțați sufletește.

PAGINA CĂMINELOR CULTURALE

Organizarea cursurilor ţărăneşti

Cursurile ţărăneşti sunt o şcoală a Căminului Cultural, iniţiată pentru adulţi. Cursuri în afară de Căminul Cultural sunt moarte sigură. Ele sunt un copil al Căminului, se întemeiază pe doctrina Fundaţiei şi în forma lor cea mai desăvârşită, realizează programul maxim cu privire la ridicarea satului în cele patru laturi de activitate a Căminului Cultural: sănătate, muncă, minte şi suflet. Căminul Cultural formează elementul permanent care foloseşte şi fructifică energiile produse de cursurile ţărăneşti, ca pionieri activi în organizarea secţiunilor şi subsecţiunilor. Prin Cămin se asigură continuitatea muncii, se controlează roadele cursurilor şi posibilitatea de generalizare a lor.

Să nu se confunde cursurile ţărăneşti cu şcoala elementară de agricultură, sau de gospodărie pentru femei, şi nici să nu se reducă la cursuri alcătuite din conferinţe vagi care plictisesc şi împuţinează interesul.

Cursurile ţărăneşti nu urmăresc numai crearea unei tehnici a muncii agricole, ci mai ales dinamizarea economiei prin formarea unei noi spiritualităţi potrivită vremurilor. Aci se cultivă simţul religios, patriotic, cetăţenesc, frumosul, folcklor etc. Trebue scoasă la iveală puterea de creaţie a ţăranului în toate domeniile. Caracterul fundamental al cursurilor rămâne cel practic, nu teoretic. Teoria se adaogă ca împlinire necesară demonstraţiei, pentru justificarea raţională a experienţii aplicată pe teren. Se urmăreşte creearea deprinderilor, cursiştii trebuind să-şi însuşească o metodă de lucru nouă, întemeiată pe experienţe verificate în toate consecinţele lor de viitor.

Cursurile ţărăneşti trebue să păstreze caracterul de şcoală, de organizaţie dinamică.

Programul va cuprinde numai lucrurile care se pot înfăptui în satul respectiv. Prinurmare, să scoatem din program tot ce n'are aplicaţie în satul în care se ţin cursurile. De multe ori se uită această regulă elementară. De pildă la cursul de gospodărie, să se înveţe săteanca să facă mâncare cu ce are în casă, în gospodăria mijlocie, nu cu ce îşi pot procura gospodăriile cele mai avute. La fel şi cu toate lucrările agricole, să se facă demonstraţii practice şi să se ţină lecţii cari găsesc putinţa de a fi aplicate şi deci folositoare săteanului în satul şi regiunea respectivă. Iată pentruce se lasă conducerii cursurilor latitudinea de a pune în program toate problemele şi lucrările care se impun în localitatea respectivă. Sunt lipsuri locale care trebuesc împlinite. E bine ca alcătuirii programului să-i premeargă o cât de sumară sau, dacă e posibil, o amănunţită cunoaştere a satului pentru a pune în program probleme care să umple lipsurile locale şi de altă parte să încurajeze şi să potenţeze la maximum ceeace are bun satul, fie în laturea practică, gospodărească, fie în laturea culturii sufletului. Să se alcătuiască program dar să nu se ţină morţiş la el.

Ce punem în program? Să dăm ţăranului cunoştinţele care pot să-i îmbunătăţească viaţa. Se pun întrebări cursiştilor ca să aflăm despre ce doresc să înveţe. In felul acesta se ajunge la rezultate admirabile. De aci rezultă clasticitatea programului, dar o clasticitate care să nu ducă la desorientare, ci dimpotrivă la orientarea programului după necesităţile absolut urgente şi reale pe care le simt cursiştii. Şi ca metodă, este bine să propunem ceeace interesează mai de aproape pe cursişti.

Programul se alcătueşte conform celor patru puncte cardinale ale îndrumării Căminului Cultural: sănătate, muncă, minte şi suflet.

Tehnica de lucru nu e a unei şcoli. Şcoala aminteşte [illegible] bancă, cu notiţe şi examene. La cursurile ţărăneşti elevul nu trebue să asculte numai, şi nici profesorul numai să vorbească.

Tehnica cursurilor ţărăneşti e puţin mai grea. Cursurile ţărăneşti sunt o şcoală practică. Practica e făcută pe cale de demonstraţie. Ţăranul să deprindă câteva lucruri dar să le transforme în deprinderi de viaţă.

In orice domeniu să se plece direct la demonstraţie practică. Demonstraţia să se facă întâi, iar lecţia teoretică să se facă la urmă. Dar demonstraţia trebue repetată la mai mulţi indivizi.

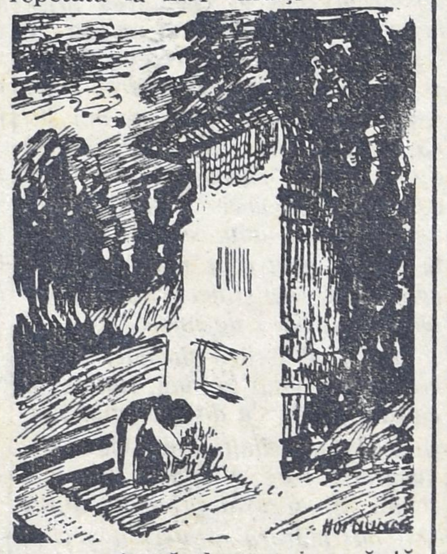

Asta poate să dureze şi o săptămână, dar numai atunci s'a făcut temeinic, când s'a înţeles şi executat de fiecare elev.

Bunăoară la igienă: asanarea fântânilor. Mergi la o fântână şi acolo faci lecţia arătând cum trebue să fie făcută în mod ideal asanarea fântânelor. Se curăţă, se repară, se face platformă de protecţie, iar după terminarea acestor lucrări se poate vorbi despre microbi şi despre bolile pe care le propagă prin apă etc. Se repetă experienţa la mai multe fântâni.

La cursurile de gospodărie — când se învaţă despre creşterea copilului, cum se face baia lui, curăţirea etc. — lucrul să se facă efectiv.

Nu trebue să pisezi pe om cu o singură problemă. Trebue variaţie de probleme. Cursurile trebue făcute fermecătoare, plăcute. Pe măsură ce sunt atractive se asigură frecvenţa cursiştilor. Să nu-i obosim, să nu insistăm prea mult asupra unei chestiuni. Să fie şi cântec, joc, glume etc.

Am spus că trebue să dăm cunoştinţe folositoare. Sunt şi domenii unde e foarte greu să le dăm cunoştinţe. De pildă în ce priveşte jocul, folklorul, cântecul popular, costum naţional, etc. unde ţăranii cunosc mai mult ca noi. Nu mai puţin greu este şi în domeniul religios, unde ţăranii simt credinţa mai adânc decât intelectualii. Aci trebue să ne ferim de predici ci mai mult să angajăm discuţiuni, iar când vorbim să alegem texte din sf. Scriptură sau subiecte libere tratabile de aşa manieră încât să intereseze şi să atragă. Sau problema costumului naţional. Trebue pusă în regiunile unde se poate pune această problemă.

Să nu ne facem învăţători în domenii în care ţăranii sunt deplin cunoscători. Domeniul igienii şi al muncii sunt cele mai bune terenuri pentru programa cursurilor ţărăneşti. La minte şi suflet: se citeşte, se cântă, se participă la biserică etc. Trăire laolaltă, nu lecţii multe. Nu sunt excluse şi în aceste domenii lecţiile. dar ele trebue făcute cu multă prudenţă şi alegând probleme interesante cari să pasioneze şi să influenţeze pe ascultători.

Am făcut aceste observaţiuni fiindcă ştim că cei dintâi ostenitori la cursurile ţărăneşti sunt preotul şi învăţătorul şi deci să fie cu mare luare aminte să nu transforme cursurile în predici şi nici în lecţii savante de cultură, abstracte şi plictisitoare. Măsura în toate trebue să fie observată cu cea mai mare stricteţă.

La cursurile ţărăneşti lecţiunile nu trebue să fie prezentate niciodată fragmentar, ci totdeauna înglobate în tot, făcând legătura organică cu domeniul în care ne aflăm şi cu vieaţa care se trăeşte integral, nu fragmentar. Pentru a păstra această legătură dintre materiile de predare şi vieaţă, trebue să existe în curs şi o materie pe care am putea s'o numim cultura generală, în cadrul căreia se pun o seamă de probleme socotite esenţiale pentru vieaţă şi cultura sufletului.

Până în pragul vremilor noastre gospodăria ţărănească trăia închis producând şi consumând în gospodărie. Astăzi lucrurile s'au schimbat. Vieaţa ţăranului se trăeşte în lumea întreagă, integrându-se în vieaţa economică mondială, dând lupta cu lumea întreagă. El reuşeşte, câştigă războiul, dacă luptă cu armele economiei de azi.

Cum să facem ca ţăranul să-şi însuşiască tehnica economică modernă? Să bazăm învăţământul pe demonstraţii practice. De pildă problema îngrăşământului, trebue adusă la cea mai înaltă perfecţionare. Va veni peste puţin vremea tractorului şi a experienţei cu el şi la cursurile ţărăneşti poate. Agronomul poate să dea toate cunoştinţele practice, pe teren, nu dela catedră.

A doua problemă capitală pentru naţiunea noastră este igiena. Natalitatea şi mortalitate copiilor, în deosebi mortalitatea poate fi îndreptată. Există o tehnică de îndreptare. E una din cele mai importante probleme.

Pentru bărbaţi cursurile ţărăneşti se centrează pe problema economică — agricultura. Pentru femei cursurile se centrează pe problema mortalităţii infantile şi în rândul al doilea pe problema gospodăriei.

In rezumat se pot spune următoarele cu privire la programă şi metodă:

1. Dăm afară din programă tot ce nu are aplicare în sat.
2. Nicio lecţie teoretică. Intâi demonstraţii, apoi lecţii.
3. Atenţie la problema minţii şi sufletului.

Preot Cornelius Boncescu

FĂRĂ NUME

Satul despre care vreau să vorbesc are nume, dar înadins îl tac deocamdată. Se află aşezat în preajma Oltului. De curând, la 15 Noembrie a luat fiinţă aci un Cămin Cultural ce promite nebănuit de mult.

La 22 Noembrie a. c., a avut loc şedinţa inaugurală a **Cursurilor Ţărăneşti**. La acea şedinţă au fost prezenţi 425 săteni şi sătence.

Pentru **Cursurile Ţărăneşti** s'au înscris VOLUNTAR, 125 de cursişti şi cursite.

Inceputul este plin de un avânt impresionant. Şi avântul se va menţine, pentrucă satul are în frunte oameni de nădejde.

Se simte acolo mobilizarea tuturor forţelor morale, care, prin munca lor jertfitoare — adevărat misionarism cultural — vor să se pună la unison cu frontul de foc, de unde radiază eroismul constructiv pentru oricine are conştiinţa gravităţii vremilor ce trăim.

Satul rămâne fără nume, astăzi, când îi admirăm entuziasmul începutului. Mâine când vom cunoaşte faptele de ispravă, vom arăta şi numele.

V.

CHEIA SUCCESULUI

Astăzi, marele noroc al nostru este că avem la cârma Judeţului un Prefect pe care nu l putem găsi ori unde. Este pentru noi un „rara avis". Deci, dacă D-zeu ne-a hărăzit cu acest bun, atunci şi noi ceilalţi funcţionari din judeţ trebue să luptăm pentru a fi la înălţimea D-Sale. Trebue în orice moment să fim alături, pentru a-l ajuta să desăvârşim, în aceste timpuri grele, ceia ce doreşte marele nostru Mareşal. O problemă ce se pune astăzi în satele noastre este organizarea cursurilor ţărăneşti.

Foarte mulţi vor fi neîncrezători în această mare acţiune. Totuşi vă pot afirma că acolo unde este o credinţă şi bună voinţă, se fac toate. Este foarte drept că ţaranul nostru este puţin cam neîncrezător în acţiunile noastre şi cu drept cuvânt pentru că până astăzi el a fost minţit mereu.

Dar dacă azi, toţi luminătorii satelor se unesc înt'un mănunchiu, desigur că şi sătenii vor forma un bloc, aderând la acţiunea de ridicare a satului şi de înălţare a neamului. Nici o dată să nu pleci cu credinţa că nu vei face nimic. Cheia Cursurilor ţărăneşti *stă în următoarele puncte:*

1. O desăvârşită armonie între toţi intelectualii satului. Este suficient ca un singur ins să fie contra, şi atunci toţi sătenii sunt dezorientaţi. Acest moment psihologic nu poate să-l înţeleagă decât acela căruia i s'a prezentat această neplăcută ocazie.

2. Trebue să te desbraci de haina materialismului şi să-ţi sacrifici tot ce ai mai scump pentru această mare luptă.

3. Preotul şi învăţătorul sunt factori determinanţi în obţinerea sucesului. Problema se pune în felul următor: sunt sate pe care le-a dăruit D-zeu cu instituţii superioare, ca: Ocol agricol, Circ. medicală, Şcoală menaj, etc. Ori, aici idealul trebue realizat. Să nu spui că „eu stau acolo unde mă plăteşte". Nu? Căci ce înseamnează acesta faţă de jertfa ostaşului de pe front care-şi dă şi viaţa?

4. Conferinţe trebuesc ţinute cu cea mai mare atenţie, astfel ca prin subiectul lor să trezească atenţia cursiştilor.

5. Cursurile să se ţină dela orele 2-4, atunci când este lumină pentru că sunt şi explicaţii practice, iar cu felinarul sau lampa nu se poate lămuri nimic.

6. Două zile pe săptămână, în serii de câte o lună, până la 1 Martie, este suficient.

7. In fiecare Duminecă să fie organizată câte o şezătoare cu următorul program:

1. Educaţie Cetăţenească făcută de Primar, anunţare de ordine şi dispoziţii.
2. Cântece naţionale.
3. Cântece, poezii sau piese.
4. O mică conferinţă.
5. Coruri cu cursiştii.
6. Cronica săptămânii făcută de un bun învăţător sau preot, de preferinţă mai în vârstă.

Incheere prin Imnul Naţional şi sfaturi în legătură cu Cursurile ţărăneşti.

Cursurile sunt mixte.

Ing. M. Novac

Piteşti 27 Nov. 1942

Cooperativa regională de valorificare, aprovizionare şi consum „TOVĂRĂŞIA ARGEŞEANĂ"
Piteşti
No. 564.

Convocare

In baza hotărîrei Consiliului de Administraţie luată în şedinţa dela 26 Noembrie a. c.

Domnii membrii ai cooperativei sunt convocaţi în: **adunare generală extraordinară**, pentru ziua de Sâmbătă 19 Decembrie 1942, orele 11 dimineaţa, în localul Băncii populare „Furnica" din Piteşti, strada Craiovei No. 21.

In cazul când la această dată nu se vor întrun numărul de membri cu drept de vot cerut de statute la art. 36, adunarea se va amâna a doua zi 20 Decembrie 1942 orele 11 dimineaţa în acelaş local şi cu aceiaşi ordine de zi.

ORDINEA DE ZI:

1) Adoptarea noilor statute în deacord cu legea pentru Organizarea Cooperaţiei Romane din 6 Aprilie 1935 cu modificările din 23 Iunie 1938, 20 Ianuarie 1939, 18 Octombrie 1940 şi 22 Februarie 1941, publicată în Monitorul Oficial No. 49 din 27 Februarie 1941 şi cu modificările introduse în statutele vechi ale cooperativei noastre.

Preşedintele Consiliului de Administraţie, **prof. Ioan Boerescu.**

Contabil şef, **Marin N. Oproiu.**

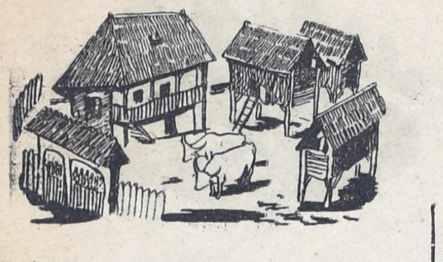

CIRCULARA Nr. 4 CĂTRE CĂMINELE CULTURALE DIN JUDEŢUL ARGEŞ

1) Fundaţia Culturală „Regele Mihai I" ne cere, cu ordinul Nr. 25.302 din 13 Noembrie 1942, să comunicăm urgent, de ce unele Cămine din Argeş n'au trimis lucrările de încheerea anului 1941, conturile de gestiune pe 1941 şi bugetul pe 1942.

Faţă s'au această neplăcută stare de lucruri, Fundaţia Regală ne dă îndemnul să dizolvăm actualele Sfaturi, care nu activează şi să numim imediat comisii interimare.

Ca urmare, înainte de a trece la aplicarea măsurii recomandate de Fundaţia Regală, vă acordăm, ca ultim termen, data de 21 Decembrie 1942, până când să ne trimiteţi toate lucrările, pe care le aşteptăm de un an de zile.

In caz contrar, ne obligaţi să procedăm la dizolvarea Sfaturilor inactive, deşi dizolvarea nu este un punct de laudă pentru elita satului, care are conducerea Căminului. Inactivitatea nu este un titlu de mândrie pentru nimeni.

2) Sunt Cămine Culturale, care din 1939 nu mai dau nici un semn de viaţă. Se complac în nelucrare, deşi de luni de zile ducem lupta de trezire la lucru a tuturor. Elita satului doarme, iar întunericul cutreeră sufletele oamenilor, care aşteaptă binefacerile culturii dela elita satului. Insensibilitatea fruntaşilor, la atâtea nevoi vitale ale satului, este un simptom ce ne umple de îngrijorare şi care, sub unghiul socotelilor de mâine, ne înspăimântă. Dăinuirea acestei stări de lâncezire va trebui să a sfârşit. Noi nu vrem să conducem Cămine moarte. Dacă nu se produce o imediată [illegible] dizolvăm Sfaturile adormite [illegible] să fără răsunet, pentrucă fruntaşii au datoria să fie activi în sat.

3) Sunt Cămine Culturale, care încă nu ne-au trimis „Chestionarul" completat cu datele menţionate în el. Această declasare pretinde o notă foarte rea. Inacţiunea este moartea timpurie. De aceea, cerem urgentă trimitere a „Chestionarului". Chestionarul ne dă o imagine a satului şi mai ales a Căminului din satul respectiv. Este cea mai uşoară pretenţie, faţă de marile obligaţiuni, pe care le implică atingerea idealului Căminului Cultural într'un sat.

4) Sunt Cămine Culturale fără registre necesare. Nu registrele probează activitatea unui Cămin, dar Cămin Cultural fără rgistre nu se poate concepe. Orice organizare serioasă are absolută nevoe de anumite forme în care se toarnă şi se păstrează semnele unei activităţi serioase. De aceea: cine nu are registre, să şi le procure îndată. Le avem la sediul Căminului Cultural judeţean pe preţ extrem de eftin: 12 registre plus 100 cărţi de membru costă 850 lei. Organizarea cancelariei C. Cultural este un lucru absolut necesar şi strict obligatoriu. Puneţi-vă imeidat în ordine. Vom controla împlinirea acestei măsuri — indirect — prin îndrumătorii noştri culturali: Protopopii, subinspectorii şcolari şi Pretorii, şi — direct — prin noi înşine.

5) Sunt Cămine Culturale care încă nu şi-au fixat sediul, deşi numără mulţi ani dela înfiinţare, şi care n'au nici firma pretinsă de Fundaţia Regală. De aceea: toate Căminele Culturale să-şi fixeze sediul şi să-şi pună firmă după modelul Căminului Cultural Judeţean şi conform cu instrucţiunile Fundaţiei Regale, adică:

„Fundaţia Culturală Regală „Regele Mihai I".
Căminul Cultural Judeţean Mareşal Antonescu".
Căminul Cultural sătesc (numele Căminului).
Comuna (satul)

Firma nu implică activitate, dar angajează şi stimulează activitatea.

6) Anul 1942 este pe sfârşite, Intensificaţi munca pentru sat, astfel încât să ne puteţi pregăti o lăudabilă dare de seamă asupra activităţii dvs., pe 1942 până la 31 Decembrie. Cu şcolarii, cu extraşcolarii, cu premilitarii şi mai ales cu sătenii de orice vârstă pregătiţi serbarea datinelor de Crăciun, care ţin vii atâtea sentimente religioase şi atâtea amintiri frumoase, ce înseninează sufletul şi descreţesc fruntea. Creaţi bucurii spirituale sătenilor. Bucuria curată este o binefacere dumnezeească.

7) In primele zile ale lunei Ianuarie, ţineţi — fără amânare — adunarea generală anuală, căreia veţi raport detailat toată activitatea Sfatului pe 1942 şi-i veţi prezenta programul de lucru pe 194[illegible]. Nu amânaţi. Cine porneşte bine anul, bine îl sfârşeşte. Faceţi începutul cel bun. Apoi înştiinţaţi-ne mai târziu [illegible] adunării.

8) La sediul Căminului Cultural Judeţean se află un depozit de cărţi pentru Căminele săteşti. O colecţie are 32 volume şi costă 1.600 lei. Le recomandăm tuturor. Sunt foarte bune şi foarte eftine. Cartea este un instrument cultural.

9) Procuraţi-vă cartea „Temelia Gospodăriei", care cuprinde sute de sfaturi practice nebănuit de folositoare sătenilor. Costă 100 de lei. Se găseşte la autor: George Teodorascu-Borca, str. Ion Ţăranu Nr. 10, Bucureşti.

10) Citiţi Gazeta „Argeşul". Faceţi colecţie pentru Cămin din acea gazetă. Folosiţi-o la „cronica săptămânală" în adunări. Răspândiţi-o în popor, căci pentru el e scrisă. Colaboraţi la această gazetă, care [illegible] o faptă pilduitoare [illegible] oricui are de pus un organ de cultură, sprijiniţi răspândirea gazetei „Argeşul". Sunt sate care au peste 100 de abonamente pentru săteni. Renunţarea la câteva inutilităţi şi la unele mici păcate asigură cu prisosinţă plata unui abonament atât de ieftin.

11) Organizaţi „Cursuri ţărăneşti", dacă n'aţi organizat. Cursurile ţărăneşti sunt piatra de încercare a vredniciei unui Cămin Cultural şi unitatea de măsură a meritelor unui sfat cultural activ. Dacă iubiţi pe ţărani, ai căror feciori îşi dau viaţa pentru noi pe câmpul de onoare, puneţi-vă la dispoziţia lor prin marea şi frumoasă lucrare ce revine „Cursurilor Ţărăneşti". Cereţi lămuriri şi porniţi la lucru. Nu amânaţi! Nu pregetaţi! Consideraţi-vă mobilizaţi pentru câştigarea bătăliei în lupta de ridicarea statului prin cultură. Formaţi-vă elitele satului prin „Cursurile ţărăneşti". Cine n'a înfiinţat „Cursuri ţărăneşti", să înfiinţeze.

Cine le-a înfiinţat să nu dea îndărăt în faţa niciunui fel de obstacol.

Veţi întâmpina mereu greutăţi. Veţi fi priviţi cu neîncredere. Veţi fi bârfiţi. Vi se vor pune piedici chiar de unii intelectuali neînţelegători, vitregi cu statul lor şi foarte aplicaţi pentru viaţa comodă de trăire stearpă în culcuşul egoismului familiar şi chiar profesional. Nu vă împiedecaţi de cioţi.

Bârfitorilor, răspundeţi-le cu fapta de bine, care e jeragaiu pe creştetul netrebnicului. Se vor svârcoli [illegible] şi vor sta la pândă, întinzând curse, svârlind şoapte de neîncredere în lucrul cel bun, ţesând [illegible], întreţinând cearta şi aşteptând să bată din palme la [illegible] pe care veţi frumoasă, a Cursurilor ţărăneşti. Nu vă impresionaţi. Mergeţi înainte pe dâra de lumină a idealului sătesc: ridicarea ţărănimei, care alcătueşte 80 la sută din populaţia ţării.

Organizaţi-vă bine. Urmăriţi lămuririle date prin „Argeşul". Puneţi suflet în tot ceeace faceţi şi veţi vedea că şi din stâncă va ţâşni apă, ca odinioară sub lovitura plină de credinţă a unui om drept şi curat.

Cei cari aţi şi înfiinţat Cursuri ţărăneşti, trimiteţi-ne un dublu exemplar: 1) lista corpului didactic, 2) lista cursistelor (cursiştilor,) cu vârsta, starea materială starea civilă, ocupaţia şi ştiinţa de carte; 3) programul cu subiectele tratate şi de tratat.

Ni se cer urgent de Fundaţia Regală prin ord. Nr. 25.694 din 20 Noembrie 1942.

12) Infiinţaţi cursuri săteşti, în care să intre tot tineretul şi chiar bătrânetul satului, dacă au glasuri bune pentru cântare.

13) Infiinţaţi sfaturi pentru împăciuire, care să stingă, din faşă, orice neînţelegeri dintre oameni. Un sfat de împăciuire, funcţionând ideal, este o mare binefacere dumnezeească şi o mare avere pentru sat.

14) Infiinţaţi obştii săteşti, dacă vreţi să vă bucuraţi de ocrotirea deosebită pe care Statul a dispus a o acorda obştiilor săteşti. Totalitatea bine organizată, în scopuri obşteşti, dobândeşte multe şi înalte atenţiuni şi garantează un progres social de imensă valoare pentru sat şi pentru Stat.

15) Dacă vreţi să vă consideraţi elită a satului, luptaţi fără preget [illegible] satului şi din rostul sufletească şi ma- Fiţi misionari şi sufletului românesc şi creştinesc. Fiţi misionari, nu simpli simbriaşi, căci simbriaşul este un om de rând care lucrează cu gândul la simbrie, drămuind orice formă, sunt trădătorii consti- obligaţiunile strict profesionale. In diferenţii, ca şi împotrivitorii, sub orce formă, sunt trădătorii conştienţi sau inconştienţi ai intereselor vitale ale Neamului din care ei fac parte, nu ca nişte mădulare vii, pline de clocotul vieţii înalte, ci ca nişte ramuri uscate.

Să ne aplicăm urechea spre inima Neamului şi să ascultăm glasurile care se ridică din adâncuri ca nişte sfinte porunci ale vremii ce trăim. Ziua marilor socoteli să ne găsească la lucru pe toţi cei de acasă.

Vă dorim sănătate şi spor mare în lupta de ridicare a satelor prin cultură şi credinţă.

Preşedinte,
Prefect av. C. POPESCU
Director,
Preotul M. S. DIACONESCU

ADUNAREA INTELECTUALILOR DIN ARGEŞ

CUVÂNTUL LEGIUNII DE JANDARMI

Inainte de a intra în subiectul expunerii ce mi s'a atribuit cu ocazia întrunirei de astăzi, în calitate de comandant al Legiunei jandarmi Argeş simt de a mea datorie să redau în câteva cuvinte, puţinele date pe care le găsesc necesare spre a fi bine înţeles:

Personal nu am nici o legătură cu judeţul Argeş, este însă o părticică din ţara mea şi care până ce am venit aci nu mă atrăgea decât din acest punct de vedere.

Dela venirea mea la comanda Legiunei jandarmi Argeş am constatat o stare de lucruri care mi-a umplut sufletul de bucurie.

Să precizez:

In toate împrejurările şi din partea tuturor am găsit atâta înţelegere, atâta energie ce se desvoltă pentru acest judeţ şi atâta suflet în îndeplinirea îndatoririlor fiecărui şef de autoritate, începând cu d. prefect, încât pot afirma cu toată convingerea că astăzi, după 5 luni, simt că sunt legat sufleteşte de acest judeţ cu care nu am avut nimic comun.

Pentru această înţelegere şi ca o respectuoase d-lui prefect şi tuturor Argeş ţin să aduc mulţumirile mele respectuoase d-lui prefect şi tuturor şefilor de autorităţi care mi au dat sprijinul în toată acţiunea şi greaua sarcină de mare răspundere ce mi s'a încredinţat.

In numele Legiunei de jandarmi Argeş ţin să mulţumesc pentru cinstea de a fi c hemat s'o reprezint în această convocare.

Am venit de la început hotărât să mi menţin linia de conduită ce am avut dela începutul carierei şi cu orice sacrificiu să nu derobez.

Sunt ostaş şi o afirm cu tot sufletul că datorită înţelegerii expusă mai sus, am reuşit până în prezent să mi păstrez această linie de conduită bazată pe legalitate, dreptate, corectitudine şi loialitate, ridicate însă pe soclul unui principiu al Domnului Mareşal Ion Antonescu Conducătorul Statului nostru care spune că dreptatea se dă după legi scrise dar şi după comandamente de ordin moral.

Am fost poate sever în exercitarea atribuţiunilor mele: această severitate însă am bazat-o pe dreptate şi nu pe favoruri şi nici pe obligaţii pe care dealtfel nici nu le am.

Odată aceste cuvinte spuse, trec la expunerea părţilor ce sunt în tangenţă cu scopul adunărei de astăzi şi cari privesc direct Legiunea de jandarmi Argeş şi organele ei subalterne aplicate la: „gânduri şi metode în lupta pentru ridicarea satelor prin cultură şi asistenţa socială în vreme de răsboi".

In ce priveşte pe jandarmii de sub comanda mea, ca organe de menţinerea ordinei şi liniştei publice de care este atâta nevoie mai ales în împrejurările de astăzi, declar că am anticipat scopul urmărit prin conferinţa de astăzi şi am început cu o selecţionare care să facă din aceşti jandarmi nu o autoritate cu drepturi nelimitate şi de sine stătătoare, ci să îi transform în elemente de adevărată ordine bazată pe corectitudine, legalitate dreptate şi omenie.

Intr'o măsură apreciabilă am reuşit şi promit că nu voi dezarma decât atunci când reuşita scopului ce mi-am propus, va fi pe deplin realizată.

Pentru aceasta însă solicit îngăduinţa dvs., în timp şi sprijinul necesar în spaţiu.

Nu am neglijat nici interesul ce sunt obligat a l avea faţă de populaţia rurală şi acei cu care am lucrat şi am venit în contact, ştiu că sunt

(Continuare în pag. 7-a).

CITIŢI

Bukarester Woche

excelenta revistă săptămânală ilustrată ce apare în limbile germană şi română.
Executată în condiţiuni technice excepţionale, se vinde cu lei 10 exemplarul

LUCRĂRILE SCRISE IN LICEU

Deunăzi un şcolar îmi spunea cu durere: Pentru mâine, în afară de teza la geografie, avem între altele de făcut, o comunicare asupra volumului Balade şi Idile *de Coşbuc. Şi trebuie să scriu despre Coşbuc din mintea mea, iar nu din cărţi. Au încercat alţii să-şi facă lucrările, luându-se după Loghin şi Adamescu, dar profesorul nostru i-a prins cu ocaua mică, şi le-a dat note rele.*

Am rămas, drept să spun, foarte mirat, auzind despre toate acestea. Şi, mai ales nu am înţeles, pentru ce să i se ceară unui biet elev, să-l ia de scurt pe Coşbuc şi să-şi spună părerea asupră-i întocmai ca un critic literar. Imi închipui, că oameni ca Maiorescu, Dragomirescu, Lovinescu, Pompiliu Constantinescu nu se găsesc pe toate cărările. De aceea, îmi îngădui să cred, că şi multora dintre profesorii de limba română le-ar fi prea grea sarcina aceasta de critic literar. Aşa fiind, un biet elev nu ar putea să facă altceva decât să repete asupra lui Coşbuc cele cuprinse în volumele de critice ale celor de mai sus. Căci nu vreau să cred, că li s'ar putea cere elevilor să spună, asupra scriitorilor noştri, lucruri ce nici nu au trecut prin cugetul criticilor recunoscuţi ca atare.

Şcolarul, dela care am pornit, mai avea să dea socoteală pentru a doua zi, şi altor doi profesori, celui de istorie şi celui de matematică. Şi, în afară de acestea, el trebuia să repete şi să înveţe materia din tr'un întreg trimestru pentru teza la geografie. Aşa stând lucrurile, cu neputinţă îi era să încerce a întocmi mai pe îndelete şi după ale sale proprii păreri acea compunere asupra lui Coşbuc.

Sunt zile, în care şcolarul, chiar şi nefiind în epoca tezelor, nu poate, orice ar face, nu poate să înveţe şi să scrie tot [illegible]

De aceea, îmi spunea mai de mult un fost elev al meu, astăzi un eminent profesor: Eu din când în când, şi fără să fiu bolnav, îmi luam singur dela liceu concediu câte 2—3 zile, — fie pentru a mă supune acasă unei mai mici încordări, fie mai ales pentru a nu mă duce la şcoală cu lecţiile numai în parte scrise şi învăţate.

Autorităţile şcolare ştiu bine, că mulţi dintre profesori sunt cu totul lipsiţi de orice măsură. Se pare însă, că, în ciuda ordinelor ce se dau, pentru a se pune stavilă surmenajului în şcoală, Ministerului nu-i stă în putere, ca să-i mai informeze pe profesorii prea zeloşi. S'au dat în multe rânduri cele mai straşnice circulări în această privinţă. S'a poruncit astfel, ca la fiecare două săptămâni profesorii să se întrunească sub prezidenţia directorilor, pentru a se opri acea pornire de a se mai arunca uneori asupra elevilor sarcini cu neputinţă de îndurat. Dar, foarte repede asemenea măsuri au fost date uitării.

Pentru şcolari nu sunt desgur epoci mai grele ca acelea, în care li se îngrămădesc lucrările scrise trimestriale. Atunci, pe lângă materia străbătută în 2—3 luni, pe care trebue să o înveţe pentru teză, ei mai au de pregătit şi lecţiunile zilnice dela ceilalţi 2—3 profesori, cari îi vor asculta poate în acea zi. Căci cu greu s'ar putea găsi profesorul, care să se îndure să-i lase slobozi pe şcolari la materia sa, măcar în zilele, când aceştia au de trecut teze la ceilalţi.

S'ar mai îndrepta, cred, starea aceasta de lucruri, dacă Ministerul ar binevoi să dea ordin, ca în zilele, când sunt hotărîte lucrările scrise, elevii să fie scutiţi de orice altă îndatorire la toate celelalte materii. Ar urma deci, ca în acele zile elevii să fie cu totul liberi de grija oricărei ascultări, şi mai ales de grija oricărei notări.

O asemenea măsură, impusă şi respectată cu străşnicie, deşi ar putea să pară unora prea măruntă la întâia înfăţişare, nu ar fi totuşi, lipsită de oarecare însemnate urmări folositoare.

Prof. M. Mihăileanu

SFATUL DOCTORULUI
CUM SE IAU BOLILE

Nu se iau decât bolile molipsitoare, bolile contagioase, iar după cum v'am mai spus şi altă dată, nu se iau decât bolile cari au microbi.

O boală fără microbi, să zicem o mână frântă, sau un picior rupt, nu se ia, cu toate că şi acestea sunt boli; însă un tifos, o tuberculoză, o scarlatină, care au microbi, se iau dela om la om, ba poate să se întindă într'o comună întreagă, chiar într'o regiune şi să producă o molimă, care în ştiinţă se numeşte **epidemie**.

Bolile se iau din apa de băut, fireşte din apa infectată de microbi.

Tifosul, care în medicină se numeşte Febra Tifoidă se ia mai ales din apa în care a pătruns germenul bolii, bacilul tifosului.

Şi cum pătrunde bacilul febrei tifoide în puţuri?

Pătrunde prin infiltraţie: murdării din camera bolnavului de tifos, au fost aruncate nu departe de puţ, intră în pământ şi se infiltrează până în apa puţului, împreună cu microbii din murdării şi din impurităţi.

Apoi, grajdurile, bălegarul şi privăţile, infiltrează toate necurăţeniile şi toţi microbii lor până în apa de băut, şi o încarcă cu mii şi mii de microbi cari băuţi, odată cu apa, dau tifosul.

Dar mai sunt şi alte boli ce se iau din apă: se mai ia şi tuberculoza precum se mai iau şi altele.

Ce trebuie să facem, ce măsuri trebuie să luăm, ca să nu ne punem sănătatea în primejdie? Să aşezăm privata cât se poate mai departe de puţul cu apă de băut, să punem grajdul tot mai în partea cealaltă a curţii, să adunăm bălegarul cât mai departe de puţ; iar când în apropierea casei noastre, sau în comuna noastră am auzit că ar fi un caz de tifos, să nu bem decât apa care a fost fiartă şi în urmă răcită.

Bolile se mai iau şi din pământ, pentru că pe pământ sunt o mulţime de microbi, dintre cari, cea mai mare parte sunt aduşi de vânt, din alte locuri.

Ce măsuri să luăm ca să ne ferim de microbii de pe pământ?

Să ne spălăm pe mâini ori de câte ori ne întoarcem acasă; să ne spălăm pe mâini or de câte ori ne aşezăm la masă, iar dacă ne rănim la mâini sau la picioare, când suntem la muncă, afară din casă, să lăsăm câteva minute să curgă sânge din rană, apoi să turnăm pe ea multă apă rece şi în urmă să ne legăm cu o cârpă curată.

Bolile se mai iau şi prin răul obicei ce avem să întoarcem paginile unei cărţi, sau ale unui dosar cu acte, udând degetul în gură.

Dacă volumul ce citim a fost mai înainte în mâinile unui bolnav de tuberculoză, sau de difterie, sau de sifilis? Noi ducând degetul la gură, putem să luăm germenul unei boli, ai cărei microbi erau între filele cărţii, sau pe hârtiile dosarului ce răsfoiam.

Nu muiaţi degetul în gură şi învăţaţi pe copii să nu mai întoarcă paginele în felul acesta.

Bolile se mai iau prin sărutat. De câte ori nu s'a transmis la copii mici sifilisul, prin sărutări?

Şi este un foarte urât obicei, mai ales în oraş, ca să se sărute ori ce copil mai drăgălaş ce se întâlneşte pe stradă. Şi, vai, câte boli destul de serioase se transmit la copiii sărutaţi fără rost, numai pentru că sunt drăgălaşi?!..

Aşa dar, nu săruţati copiii, pentru că nu se ştie ce microbi sunt pe buzele sau pe obrazul vostru.

Ştiinţificeşte vorbind, nu ar trebui să se sărute lumea nici odată, de teama bolilor ce se pot lua prin sărutare... dar se poate cere acest sacrificiu lumii?

Multe boli se pot lua din birturi şi din cârciumi. Bunăoară, pe ciobitura unui pahar, sau pe o furculiţă, nu destul de bine spălată, se pot găsi microbi lăsaţi de unul care s'a servit de acelaşi pahar sau de acelaş furculiţă înaintea dumitale. Este destul ca cel ce vine să bea sau să mănânce cu furculiţa cu care a mâncat celălalt, sau cu paharul cu care a băut, şi în ciobitura căruia a lăsat microbii unei boli, este destul zicem, să iei o boală destul de serioasă.

Feriţi-vă de paharele sparte, de ţoiurile ciobite, de furculiţele ruginite.

Sănătatea poate să vă fie ameninţată, ba poate chiar şi viaţa.

Şi mai sunt şi alte căi prin care se pot lua bolile, mai sunt chiar multe, dar nu pot să vi le spun de data aceasta; poate vi le voi spune cu altă ocazie; însă, dacă aveţi vre-o îndoială ca să v'o risipiţi, întrebaţi medicul iar el vă va da toate lămuririle, pentru că numai medicul ştie ce trebuie să faci şi ce trebuie să nu faci ca să-ţi aperi sănătatea şi ca să-şi prelungeşti viaţa.

Dr. P. Robescu

IUBIREA DE APROAPELE

Temelia învăţăturii Mântuitorului nostru Iisus Christos, baza Evangheliei sale şi miezul legii noui sunt aceste două porunci: Dragostea de Dumnezeu şi iubirea aproapelui.

De 19 veacuri se predică această dumnezeiască învăţătură şi ce departe e omenirea de înfăptuirea acestei minunate învăţături!!

Omul de astăzi, la laude e neîntrecut, dar când e vorba, ca să dovedească cu faptele, iubirea de Dumnezeu şi de aproapele, e mic!!

Ce putem vedea noi, mai ales astăzi, când trăim timpuri de mare groază?? Fapte creştineşti isvorâte din dragoste? Nu!!

Aproape la fiecare pas putem vedea: pismă, mânie, ură, dorul de îmbogăţire grabnică, fără multă muncă şi mai adesea în paguba şi pe spinarea aproapelui!! Hoţiile de tot felul, uciderile, certurile, bătăile, în fine sărăcia faptelor bune, se explică numai din lipsa de iubire faţă de aproapele nostru!!

Prin iubire, omul trăieşte, prin [illegible] *Sfânta Scriptură zice: Noi ştim că ne am mutat din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi, cine nu iubeşte pe fratele său rămâne întru moarte. (1 Ioan 3.14).*

Ce zile senine, ce zile de pace şi de mulţumire sufletească ar avea în lumea aceasta, creştinii noştri, dacă s'ar strădui să priceapă măcar şi să pună în faptă această sfântă învăţătură a blândului, Mântuitor, al omenirii!!

Iarna nemiloasă bate la uşile noastre; dar pe sărac, pe flămând, pe cel gol, pe cel lipsit de tată, mort în războiul sfânt pentru tine bogatule, ca să-ţi apere averea şi familia, cine-i ajută??

Se răsfaţă bogăţia şi luxul la oraşe şi în sate, pe când mizeria şi-a înfipt ghiarele în gâtul atâtor sărmani, oropsiţi de soartă!!

Fiecare se mulţumeşte în a căuta de sine şi de ale sale; ce păcat greu, ce rătăcire deşartă!!

Până când stăpână pe inima noastră, va fi grija veacului acestuia?

Până când vom arăta dispreţ şi nepăsare faţă de aproapele nostru?

Până când va sta împietrită inima noastră în faţa sărăciei şi a lipsei ce o îndură atâţia şi atâţia!

Pofte şi plăceri trecătoare, opriţi-vă!!

Bogaţilor, gândiţi-vă la judecata cerului şi a naţiei!

Este timpul acuma, dar acuma, când se cere o înfrăţire între avut şi lipsit!

Să dovedim acuma, că suntem creştinii faptelor şi nu ai vorbelor goale şi laudelor deşarte!!

29.XI.942.

CRONICA SĂPTĂMÂNII

● Ziua de 1 Decembrie, ziua Unirii, a fost sărbătorită de întreg neamul românesc cu demnitate şi sobrietate.

In toate bisericile, din cuprinsul Ţării şi Capitală s'au făcut slujbe religioase şi s'au înălţat rugăciuni pentru sănătatea Majestăţii Sale Regelui Mihai I, pentru M. S. Regina Mamă Elena, pentru Mareşalul Conducător şi Desrobitor, pentru guvern şi pentru viteaza noastră oştire.

In Capitală Te-Deum-ul s'a oficiat în prezenţa d-lui prof. Mihai A. Antonescu, vice-preşedintele Consiliului de miniştri, precum şi a întregului guvern.

● Ministerul justiţiei complectează unele lămuriri privitoare la suspendarea şi executarea pedepselor pronunţate împotriva unor infractori care fac parte în elementele armatei.

Suspendarea executării pedepselor privind numai pe infractorii condamnaţi la pedepse privative de libertate, urmează deci că acei condamnaţi la moarte sunt exceptaţi dela aplicaţiunea legii.

● Printr'un decret apărut în „Monitorul Oficial” au fost înălţaţi la gradul de aspirant medic şi farmacist sublocotenent, pe data de 15 Octombrie 1942 o nouă serie de elevi farmacişti din Institutul Sanitar Militar.

● Pe data de 1 Decembrie a. c., s'au făcut în ministerul de finanţe importante transferări şi avansări la gradul de subdirector, director şi inspector general.

● O delegaţie tehnică bulgară va sosi în curând în România pentru stabilirea planului construirii podului peste Dunăre.

● Duminică 29 Noembrie a avut loc la Batalionul de Gardă al Conducătorului, o impresionantă solemnitate de educaţie ostăşească. Cu acest prilej au fost răsplătiţi şi înălţaţi în grad ostaşii cu merite excepţionale. După ce d. lt.-col. I. Georgescu a dat raportul, preotul căpitan Gh. I. Barbu, confesorul Batalionului de Gardă al Conducătorului, a oficiat un serviciu religios înaintea unui frumos altar improvizat în faţa Troiţei din curtea pavilionului principal. După aceia ostaşii au fost botezaţi cu apă sfinţită. A urmat înălţarea în grad a ostaşilor şi botezarea lor cu apă sfinţită. Apoi au fost citaţi prin ordin de zi ostaşii care s'au distins pe câmpul de aplicaţii, distribuindu-li-se totodată şi premii.

● Comentând operaţiunile de pe frontul de răsărit, posturile de radio italiene au scos în evidenţă eroica şi importanta contribuţie a armatei române.

In luptele de pe Don şi dela nord-vest de Stalingrad trupele române au dovedit din plin capacitatea, iniţiativa şi îndrăzneala lor, — au anunţat aceste posturi de radio. „Soldaţii Mareşalului Antonescu s'au luptat ca leii”.

● S'au împlinit 65 de ani, de când vitejia românească a înscris cea dintâi biruinţă care a însemnat începutul libertăţii şi propăşirei morale a ţării noastre. Victora dela Plevna a însemnat mai înainte de toate Independenţa României, apoi ridicarea Principatului la rangul de Regat şi înscrierea noastră printre popoarele de temeiu ale Europei.

● La regimentul de transmisiuni din Capitală s'a făcut acum câtva timp cinstirea eroilor căzuţi pe câmpul de luptă. Intreaga solemnitate s'a desfăşurat într'un cadru pios şi ostăşesc în care a fost evocată amintirea celor căzuţi pe câmpul de luptă, întru izbăvirea credinţei strămoşeşti şi liberarea pământului românesc.

● A apărut în „Monitorul Oficial” un decret-lege pentru asimilarea în grade militare a medicilor, veterinarilor, farmaciştilor şi chimiştilor. Asimilarea se va face în specialitatea respectivă pe timpul mobilizării sau războiului şi numai cât aceştia vor executa efectiv serviciul la unităţile şi formaţiunile armatei, fără a aduce nici o modificare a situaţiei militare a titularului.

RUGĂCIUNEA PĂDURII

Un vechiu proverb românesc spune: „Codru-i frate cu Românul!” şi.. cred că nu există român adevărat, care să se mai îndoiască de marele adevăr exprimat în acest proverb!

Insă, se naşte întrebarea: „Românul este frate cu codrul?”

Da! Aşa era mai de mult, odinioară! Pe acele timpuri frumoase, săteanul român era prietenul sincer şi credincios al pădurilor şi apărătorul cel mai înfocat al lor.

Aceasta a fost odată! Căci astăzi lucrurile s'au cam schimbat!

In ultimele două-trei sute de ani, străinii de Neamul Românesc, mai întâi şi foarte mulţi Români, mai apoi, imitându-i, au distrus valoroasele noastre păduri, moştenite dela strămoşi, fără să aibă milă de ele, fără nici un rost şi fără să se mai gândească la refacerea lor pentru viitorime.

Purtarea aceasta duşmănoasă şi distrugătoare faţă de păduri trebue să înceteze necondiţionat şi cât mai degrabă cu putinţă, fiindcă pădurile ne ajută să înfăptuim mai lesne binele, sănătatea, buna stare şi fericirea Poporului, Neamului şi Ţării, pentru care trebue să luptăm şi să muncim din răsputeri cu toţii, „dela vlădică până la opincă” după zicala românească şi „dela sătean şi pân'la Rege!”, cum zice poetul român, ţinând seama mai ales că Majestatea Sa Regele Mihai I preţueşte cum se cuvine pădurea, o cultivă, o îngrijeşte, o foloseşte cum trebue, o apără de distrugere şi o iubeşte cu pasiune!

Săteanul român — cu inima lui caldă şi generoasă, cu sufletu-i nobil şi cu mintea lui larg, înţelegătoare şi clar văzătoare — trebue să caute, din răsputeri, să priceapă bine şi complet marea nenorocire naţională, care-l aşteaptă, pe el şi mai cu seamă pe urmaşii lui, într'un viitor apropiat, dacă pădurile vor continua să dispară de pe suprafaţa scumpei noastre Ţări!

Dacă distrug pădurile dela câmpie

şi de pe coastele dealurilor şi munţilor, sătenii noştri pregătesc urmaşilor lor nevinovaţi şase mari nenorociri deodată: 1. lipsa lemnului; 2. lipsa apei, adică seceta; 3. inundaţiile catastrofale cu tot cortegiul lor de pagube şi de stricăciuni; 4. deplasările mari de terenuri, cu năruirea şi alunecarea dealurilor şi munţilor româneşti; 5. sărăcia agriculturii, comerţului, industriei; şi 6. mizeria, decadenţa şi pieirea Neamului Românesc.

Codrul Eminescian

Distrugerea nechibzuită a pădurilor noastre şi pericolul mare al despăduririlor nesocotite, care aruncă Ţara în sărăcia pustiului secetos şi care duce Poporul la pieire sigură, au fost observate şi semnalate de marele nostru poet Mihail Eminescu, prin următoarele versuri geniale:

„Işi desbracă Ţara sânul:
„Codrul — frate cu Românul —
„De secure se tot pleacă
„Şi isvoarele îi seacă!
„Sărac, în ţară săracă!”...

Prin aceste minunate şi nemuritoare versuri, cel mai mare cântăreţ al Neamului nostru a dat semnalul de alarmă contra distrugerii pădurilor şi a vrut să ne convingă pe toţi, dar mai cu seamă pe conducătorii politici ai Ţării, de pe vremea sa, că „o ţară moare când nu mai are păduri!”, cum s'a exprimat Colbert, faimosul ministru al regelui Ludovic al XIV-lea al Franţei, supranumit „Regele Soare”.

Deasemenea, genialul Eminescu a căutat să ne facă să pricepem la timp eternul adevăr silvic, că:

„Belşugul munţilor stă în păduri;
„Belşugul dealurilor stă în păduri;
„Belşugul câmpiilor stă în reîmpăduriri;

„Belşugul izvoarelor şi râurilor stă în reîmpăduriri;

„Belşugul ogoarelor stă în reîmpăduriri;

„Belşugul fâneţelor, islazurilor şi viilor stă în păduri; şi că „Belşugul întregului pământ românesc stă în păduri!”.

Mihail Eminescu, datorită geniului său multilateral, a simţit adânc şi a înţeles mai bine şi mai complet decât oricare altul:

1. că pădurea a dat putinţă Poporului Român să înfrunte vitregia vremurilor din trecutul nostru istoric atât de sbuciumat şi să trăiască liber, sănătos, îndestulat, mândru şi voios;

2. că pe vremea năvălirilor barbare, strămoşii noştri pribegi şi-au găsit ascunziş şi adăpost sigur în desişul de nepătruns al codrilor;

şi 3. că tot în păduri, după trecerea

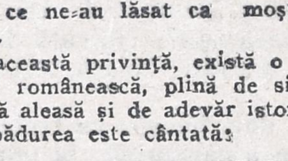

bejeniilor, şi-au tăiat luminiş strămoşii, noştri şi părinţii noştri şi au întemeiat primele sate şi oraşe româneşti, ce ne-au lăsat ca moştenire sfântă.

In această privinţă, există o altă poezie românească, plină de simţire poetică aleasă şi de adevăr istoric, în care pădurea este cântată:

„Căci tu ne-ai fost căminul
„Şi mumă tu ne-ai fost!
„Ne-ai fost în vremuri grele
„Culcuş şi adăpost!

„Când oşti năvălitoare
„Roiau spre-a tale văi,
„Cu buciumul la gură,
„Chemai ai tăi flăcăi!

„Şi când în nopţi, la focuri,
„Cântau cuprinşi de dor,
„Iar tu, de prin frunzişuri
„Lăsai un vânt uşor!”

Pădurea este cea mai frumoasă podoabă a pământului românesc!

Pădurea este cel mai măreţ şi sfânt altar al Creiaţiunii Divine!

Pădurea este primul cadou pe care Dumnezeu l-a făcut omenirii pe pământ! Pădurea ne face nouă Românilor, multe şi mari servicii, fără cari, viaţa noastră nu ar fi posibilă. Răspândirea cu socoteală a pădurilor pe suprafaţa scumpei noastre Ţări este o condiţie principală, esenţială pentru propăşirea agriculturii, comerţului şi industriei româneşti şi pentru buna stare, sănătatea şi fericirea tuturor Românilor, ce locuesc în ea.

De aceea, este foarte necesar şi folositor să cunoaşteţi cu toţii pădurea. Apropiindu-vă de pădure şi cunoscând-o bine, veţi descoperi în ea tainele muncii, dreptăţii, cinstei, adevărului, frăţietăţii şi omeniei, care singure pot duce Poporul Românesc la adevărata fericire!

Să nu uitaţi niciodată că: „o sută de arbori în plus, înseamnă o inundaţie mai puţin!”.

Să vă amintiţi întotdeauna că: „un ţinut sau un peisaj fără arbori este ca un cămin fără copii, pe care îl copleşeşte tristeţea sfâşietoare!”.

Pădurea — bogăţia şi podoaba dealurilor şi munţilor — este scutul şi mana ogoarelor câmpiei, este norocul, viaţa şi fericirea Poporului Românesc, care nu poate fără pădure şi fără lemn!

Arborii pădurilor sunt asemeni prietenilor adevăraţi: abia când nu-i mai ai simţi profund lipsa lor!

Pădurile preced popoarele, progresul şi civilizaţia; distrugerea pădurilor este prilejul pustiului, moartea progresului şi agonia civilizaţiei!

Pădurea este altarul şi sufletul străbunilor noştri; cinstindu-i pe ei o respectăm pe ea! A iubi arborii pădurilor, înseamnă a iubi Patria! A respecta pădurea, înseamnă a preţui Opera Divină, a respecta Creiaţiunea şi a preamări pe Dumnezeu!

Cine stăpâneşte obârşia râurilor şi izvoarelor, deţine forţa şi taina avuţiei şi fericirii naţionale!

Din contră: Cine distruge pădurea românească, sapă la temelia Neamului Românesc! Cel care distruge pădurea face o mare crimă naţională şi săvârşeşte un păcat strigător la cer!

Spre a feri pe viitor, pe săteanul român de aceste cumplite greşeli neiertătoare, îi reamintesc aci, rugându-l din adâncul inimii să respecte cu sfinţenie:

„Rugăciunea Pădurii”.

„Omule! Eu sunt căldura căminului tău, în nopţile friguroase de iarnă, răcoarea prietenească pe arşiţa de vară; eu sunt grinda casei tale, scândura mesei tale, scaunul pe care stai, patul pe care dormi şi lemnul din care-ţi faci casa, şcoala, biserica, crucea şi icoana, podul, luntrea, puntea, căruţa şi sania; eu sunt coada sapei, furcii, coasei şi secerii tale, poarta şi gardul curţii tale, hârtie pe care scrii şi citeşti, scândura leagănului şi sicriului tău; eu sunt pâinea bunătăţii şi isvorul bogăţiei tale; eu sunt floarea frumuseţii şi taina sănătăţii, voioşiei şi fericirii tale!

Ascultă rugăciunea mea:

Nu mă distruge! Ingrijeşte-mă! Apără-mă! Respectă-mă! Iubeşte-mă!”

Deci, iubiţi pădurea, păstraţi-o, îngrijiţi-o bine şi feriţi-o de distrugere, spre binele, bogăţia, norocul şi fericirea întregei obşti româneşti, spre care cu toţii năzuim şi pe care cu toţii le dorim!

Insp. inginer A. Russu

Alex. Drăgoi

ADUNAREA INTELECTUALILOR DIN ARGEŞ

Urmare din pag. 5-a

la curent cu ceeace interesează populaţia dela sate.

Nu mă sfiesc să spun că astăzi cunosc şi defectele şi calităţile ţăranului argeşean. Deasemenea afirm că am plecat de la un principiu că ţăranul român este în genere refractar la orice măsură de ordine, de restricţie şi de aplicare a legilor, de care nu se lasă uşor impresionat.

Acest refractarism însă durează numai atât cât cei însărcinaţi şi în măsură să conducă această populaţie renunţă la perseverenţă, se descurajează şi nu caută să pătrundă mai adânc în sufletul atât de bun al ţăranului român.

Din acest punct de vedere d. prefect are suficientă experienţă cu care să vină în sprijinul veracităţii afirmaţiunilor mele.

Este inutil cred să mai susţin că în împrejurările de astăzi trebuie dusă o luptă pentru ridicarea satelor.

Imi dau perfect de bine seama de atribuţiunile ce revin jandarmeriei din acest punct de vedere şi că aceste atribuţiuni constituie nu numai un atribut de Lege faţă de neamul românesc, dar şi o cinste şi mândrie pentru acel şef de post pierdut în creerii munţilor sau în văile şesului şi care reuşeşte să îndeplinească cu pregătirea sa modestă dar cu sufletul plin de scopuri frumoase o parte cât de mică de contribuţie la ridicarea săteanului român.

Prin această prismă văd eu această misiune şi în această direcţie conduc atât puterea mea de muncă cât şi conştiinţa lor.

Am constatat însă un fel de rezervă în unele cazuri disparate, în raporturile dintre ceilalţi intelectuali ai satelor şi jandarmii şefi de posturi şi pe cât m'a întristat acest lucru pe atât m'a bucurat acolo unde am găsit o perfectă legătură între intelectuali şi jandarmerie.

Este drept că un şef de post nu are pregătirea nici a unui preot nici a unui învăţător, însă autoritatea pe care o reprezintă cum şi pregătirea lui profesională care constituie justificarea existenţei lui, trebuie să fie un punct de atracţie pentru toată lumea intelectuală a satelor şi să nu fie ocoliţi.

Din partea mea îmi iau obligaţiunea de a lupta fără preget şi fără o clipă de răgaz pentru ca apropierea între jandarmii satelor şi intelectualii respectivi de o parte şi populaţia rurală de altă parte, să fie realizată.

Vreau să zic prin aceasta că scopul urmărit de mine este ca jandarmul să devină un sfătuitor şi nici de cum un impilator.

Fac un apel călduros la toţi acei cari sunt de faţă şi cari constituie sufletul populaţiei dela ţară, să-mi dea tot sprijinul pentru realizarea acestui scop, căci atâta timp cât între intelectualii satelor şi jandarmerie coheziunea nu va fi desăvârşită, nu se va realiza decât în parte ridicarea săteanului român.

Să se renunţe din partea tuturor la critică şi totul să se transforme într'un Arsenal de reeducare şi de stârpirea de rele obiceiuri căci aceasta va aduce dela sine realizarea scopului propus.

Rog respectuos pe toţi reprezentanţii bisericii, ai învăţământului şi ceilalţi intelectuali să nu treacă sub tăcere pe toţi acei jandarmi, cari, în loc să contribuie la ridicarea satelor îşi reduc activitatea la abuzuri şi ilegalităţi.

Să fie ţinuţi în apropierea dvs., jandarmii şefi de posturi, pentru ca astfel vă veţi bucura de stima lor, iar faptele dvs., vor fi pildă vie atât pentru ei cât şi indirect pentru săteanul român.

Luaţi-i în mijlocul dvs., la toate sfaturile şi adunările ce veţi creea în scopul pentru care suntem adunaţi şi nu-i lăsaţi să lâncezească fără a lua parte efectivă la contribuţia massei intelectuale a satelor.

Odată realizată această necesitate absolută în opera Dvs., se va uşura atât sarcina grea ce Dvs. aveţi de îndeplinit de azi înainte şi pe lângă aceasta veţi avea satisfacţia că s'a realizat un deziderat mult dorit şi aşteptat.

Mă adresez dvs. cu rugămintea de a desvăţa pe ţăranul argeşean de a vântura fel de fel de zvonuri trecute dela unul la altul, pentrucă aceste svonuri, care în majoritate nu corespund adevărului, crează mai mult rău decât o realitate oricât de crudă ar fi ea.

Acestea fiind principiile cari stau la baza vederilor mele în ce priveşte acţiunea de ridicare a satului, promit în faţa tuturor că voi stimula şi voi aduce elementele jandarmeriei la nivelul necesar dând concursul lor neprecupeţit pe care îl vreau cu toată energia, pus la dispoziţia satelor pe cari le au în pază. Şi ori de câte ori voiu avea ocaziunea, voi căuta să fiu exemplu pentru desăvârşirea acestui scop.

— Tot concursul de care dv. veţi avea nevoie îl veţi avea din partea mea, însă cu condiţiunea ca şi eu la rândul meu să primesc din partea Dvs., sprijinul fără de care nu voi putea realiza decât prea puţin din ceeace ne-am propus.

— Acestea sunt cuvântul şi concepţia Legiunei de jandarmi Argeş.

Maior Valentin Niculescu

DELA OCOLUL AGRICOL TEIU

Duminecă 22 Noembrie a. c. a fost o zi de mare sărbătoare plugărească în comuna Teiu Deal. In această zi s'a ţinut la Ocolul Agricol Teiu, concursul pentru premierea celor mai buni agricultori din plasa Rociu. Au luat parte agronomii comunali şi agenţii agricoli din toate comunele din Ocol precum şi concurenţii.

Au luat parte: primarul comunei, elevele Şcoalei de Gospodărie Rurală în frunte cu corpul profesoral, elevii şcoalei primare, în frunte cu învăţătorii respectivi, etc.

S'a oficiat mai întâi un serviciu divin de către pr. I. Şerban, parohul comunei Teiu Vale, sfinţindu-se fântâna de curând terminată în curtea Ocolului, răspunsurile fiind date de elevele şcoalei de gospodărie. S'a trecut apoi în sala de conferinţe a Ocolului, unde toată asistenţa în picioare a intonat Imnul Naţional.

D. ing. Mihai Novac, şeful Ocolului Agricol, într'o amplă şi călduroasă cuvântare a arătat marele rol al agriculturii în economia naţională şi necesitatea unui efort general, pe toate domeniile, pentru câştigarea războiului. S'a cetit rezultatul concursului, făcându-se apelul premianţilor, la concursul porumbului, concursul ogoarelor şi concursul platformelor de gunoi.

Fiecare din agricultorii premianţi a primit câte o diplomă de onoare şi a fost felicitat de d. inginer, iar corul a cântat „mulţi ani trăiască”.

N.

Oamenii de ştiinţă descoperă necontenit posibilităţi nouă de a îmbunătăţi starea invlizilor de războiu. O mână inertă este readusă la viaţă, ochi crezuţi întunecaţi mai pot adesea revedea lumina soarelui, iar cu o proteză perfecţionată se poate face treabă bună.

Aceasta este una din menirile PALATULUI INVALIZILOR.

Laboratoriile sale de cercetări şi centrele sale experimentale vor lucra necontenit penru a îmbunătăţi starea eroilor noştri rămaşi invalizi.

Contribuiţi deci cu daniile voastre la înfăptuirea acestei înălţătoare opere sociale şi naţionale.

ŢARA, MAREŞALUL ŞI INVALIZII

Prinşi în lupta crâncenă cu duşmanii din răsărit, ostaşii noştri se luptă, după cum străinii înşişi mărturisesc, „ca leii".

Ca leii, adică minunat, cu o vitejie care este dată drept pildă lumii întregi.

Nu odată aţi văzut chiar d. voastră, dragi cititori şi cititoare soldaţi de-ai noştri, având aninată pe piept cea mai mare decoraţie românească: „Virtutea Militară" sau cea mai de frunte decoraţie germană, care se dă vitejilor între viteji: „Crucea de fier".

Primejdiile războiului sunt însă multe şi adeseori ni se umezesc ochii şi ni se strânge inima văzând înapoierea acasă a invalizilor, a celor care şi-au lăsat pe câmpul de luptă o parte din trupul şi din viaţa lor.

Către aceşti invalizi, dragostea părintească a Mareşalului nostru s'a îndreptat, nemărginită din primele clipe ale sfântului nostru războiu. Ei sunt luptătorii cari au dat ce-au putut să dea — tot ceeace poate să dea un om şi un român, — şi de soarta lor trebuie să ne îngrijim cu toţii, cu iubire frăţească.

In nemărginita-i grijă pentru invalizi, Mareşalul Ion Antonescu a hotărât ridicarea unui măreţ palat, în care aceştia să poată găsi cea mai potrivită îngrijire, doctorii cei mai buni şi putinţa de a-şi găsi, treptat-treptat, locul printre ceilalţi oameni muncitori. Cu un cuvânt, Statul va avea grijă ca toţi invalizii să fie ocrotiţi şi cinstiţi aşa cum jertfa lor pentru ţară le dă dreptul.

O clădire măreaţă se va ridica la Bucureşti şi spre această clădire va trebui să se îndrepte gândul recunoscător al nostru, al tuturora. Dar această clădire trebuie înălţată — şi ea nu poate fi înfăptuită, în aceste vremuri grele, când Statul are pe cap nenumărate greutăţi, decât cu obolul fiecărui român.

Ostaşii cari luptă şi se jertfesc pentru noi, pentru siguranţa avutului şi vieţilor noastre, trebuiesc cinstiţi de noi aşa cum se cuvine. Palatul lor trebuie să fie cea mai frumoasă casă a Neamului, cea mai frumoasă zidire ridicată de sufletul acestui Neam vitejilor săi.

Aşa dar, fiecare va trebui să punem o cărămidă la temelia Palatului Invalizilor. Ni-o cere ţara şi ni-o cer sufletele noastre de români.

Să dăm din toată inima pentru Casa, în care cei mai buni copii ai ţării, întorşi depe front în suferinţă să-şi poată găsi un strop de alinare şi o rază de soare.

Să dăm, căci nouă înşi-ne ne dăm, fraţilor, părinţilor şi copiilor noştri, cari luptă cu atâta bărbăţie pentru liniştea noastră şi pentru mărirea Patriei.

CUM STĂM CU RĂZBOIUL

In urma extrem de grelelor pierderi pe care le-au suferit bolşevicii, în oameni şi materiale dealungul întregului front de răsărit, atacurile lor în cursul săptămânii ce s'a scurs au fost mai prudente. Forţele germane şi române au făcut faţă, prin lupte crâncene, presiunii inamice şi au contra-atacat sdrobitor pretutindeni. Mai mult, în cotul Donului, unde bolşevicii nădăjduiseră într'un succes strategic, aliaţii desfăşoară acum energice acţiuni ofensive; ei au câştigat teren, fapt care a dat posibilitate să se scurteze linia frontului.

Incercările disperate ale sovieticilor dea disloca frontul german s'au prăbuşit deasemeni în sectorul Toropeţ-Kalinin; sforţările bolşevice pentru despresurarea Stalingradului au rămas fără efect.

Dealtfel contrazicerile comunicatelor sovietice şi afirmaţiile lor neadevărate oglindesc marea dezamăgire a inamicului, care şi-a văzut şi de data aceasta spulberate toate iluziile.

Alături de forţele germane şi aliate, vitejii noştri ostaşi au înfruntat cu îndârjire pe inamic, contribuind la prăbuşirea atacurilor sale şi la deplina stăpânire a situaţiei strategice.

Trupele germano-române făcând un singur zid, au fost atacate de forţe numeroase inamice sprijinite de o puternică masă de care de luptă.

„Comandanţii, statele majore, unităţile, ofiţerii şi ostaşii au luptat îndeplinindu-şi misiunea, cu cel mai mare eroism şi spirit de jertfă", stă scris în comunicatul privitor la inspecţia d-lui ministru al apărării naţionale pe câmpul de operaţiuni.

Aceste rânduri caracterizează luminos situaţia pe frontul de răsărit, dominată de forţele anti-bolşevice, fapt care este posibil „atât mulţumită superiorităţii Comandamentului cât şi sudurii perfecte germano-română".

Intre 20 Noembri[illegible] 2 Decembrie au fost distruse în sectoarele Don-Volga şi Toropeţ-Kalinin 1433 tancuri sovietice.

In Caucazia, din cauza vremii rele s'au desfăşurat numai lupte locale.

Aviaţia română, alături de cea germană, a fost extrem de activă în Răsărit.

Pe teatrul de războiu african, situaţia a rămas în linii generale neschimbată, activitatea operativă a fost moderată. Armata 8-a britanică, de sub comanda generalului Montgomery, continuă concentrarea forţelor sale la nord de Agedabia, iar mareşalul Romel, care a primit puternice întăriri e gata pentru orice eventualitate.

In Tunisia continuă luptele între coloanele anglo-americane şi cele germano-italiene. La sud de Mateur, staţie de cale ferată între Tunis şi Bizerta, americanii au suferit o grea înfrângere.

Cu violenţă crescândă, aviaţia ia parte la luptele de pe întregul front african. De o parte şi de alta sunt bombardate, fără întrerupere, liniile de aprovizionare, coloanele şi concentrările de trupe.

O mare bătălie navală s'a dat în apele insulelor Salomon între flotele americană şi japoneză.

MULŢUMIRILE M. S. REGELUI ŞI RECUNOŞTINŢA PATRIEI PENTRU INVINGĂTORII DELA NALCIC

Ordin de zi Nr. 34

După lupte crâncene, duse cu înverşunare între 25 Octombrie şi 3 Noembrie, Divizia 2 Munte puternic sprijinită de forţe aeriene germane, a isbutit să rupă frontul inamic de pe râul Baksan.

A cucerit apoi, prin lupte corp la corp, numeroase localităţi, dârz apărate de trupele sovietice şi a pătruns în oraşul fortificat Naltschik, dela poalele munţilor Caucazului, pe care a pus stăpânire prin lupte grele de stradă.

Continuând cu hotărîre urmărirea spre Ordjonikidze, vitejii ostaşi ai acestei Divizii de Munte au sdrobit ultimele încercări de rezistenţă ale inamicului, aruncându-i resturile înfrânte şi desorganizate în munţi şi capturându-i mii de prizonieri şi un bogat material de războiu.

Pentru minunatele fapte de arme şi frumoasa victorie a vânătorilor de munte în „Bătălia dela Naltschik", care va rămâne în istoria marilor noastre izbânzi, trimit Generalului Dumitrache, ofiţerilor şi ostaşilor acestei Divizii glorioase, mulţumirile MAJESTĂŢII SALE REGELUI şi recunoştinţa PATRIEI şi mă înclin cu adâncă reculegere în faţa eroilor căzuţi în luptă pentru înfrângerea duşmanului nostru de totdeauna.

I. ANTONESCU

Mareşal al României şi Conducătorul Statului
Dat la Bucureşti, la Noembrie 1942

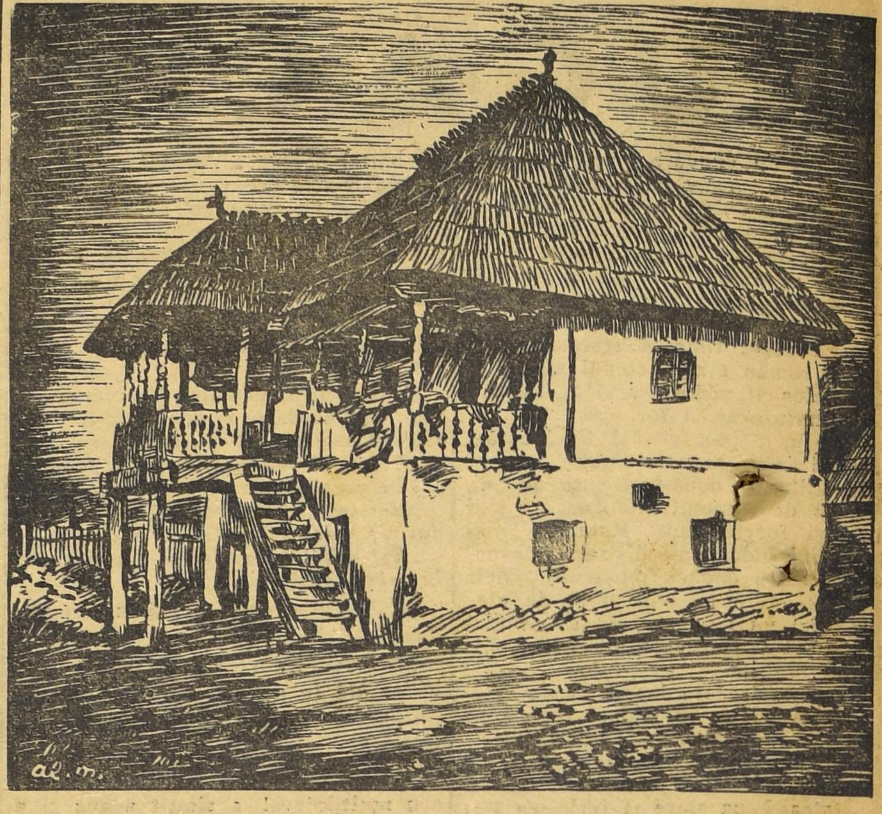

COMORILE NEAMULUI ROMÂNESC

La arhivele statului s'a aranjat o expoziţie, de către şcoala de arhivistică, de sub direcţia d-lui profesor Sacerdoţianu.

In această expoziţie au fost expuse manuscrise vechi, cărţi rare, stampe, hrisoave voevodale, etc. din trecutul neamului nostru. Expoziţia a fost mult vizitată şi cercetată de intelectualitatea bucureşteană.

Chiar d. ministru al culturii naţionale d. prof. I Petrovici a cercetat-o cu deosebit interes. Tot ceiace s'a expus, de şcoala de arhivistică, constituie o adevărată comoară a neamului românesc. Prin aceste vestigii ale trecutului, noi ne afirmăm şi mai puternic stăpânirea pe aceste meleaguri ale ţării, atât de râvnită de vecinii hulpani şi hrăpăreţi.

Vrem azi să trăim ca popor liber şi independent, datori suntem cu toţii să strângem şi să colecţionăm, aceste scumpe mărturii ale trecutului?

Nemuritorul profesor N. Iorga spunea cândva într'o conferinţă: „Să nu aruncăm nimic, nici o scrisoare sau act ce posedăm de la străbuni. O simplă scrisoare este de multe ori mai preţioasă decât un act oficial, căci într'însa se oglindesc moravurile unei epoci".

Şi cu adevărat, bătrânii noştri aveau acest bun obiceiu, căci păstrau în fundul lăzilor, scrisori vechi, cărţi rare, documente, etc.

Căminele culturale în programul lor de activitate, trebue să înscrie şi acest deziderat: Cercetarea satelor pentru a se alcătui muzee locale alăturea de biblioteci, Doamne! câte lucruri preţioase, mărturii ale trecutului îndepărtat s'ar găsi la gospodarii bătrâni ai satelor noastre! Muzeul etnografic al judeţului Argeş, din Piteşti posedă în colecţia sa, multe documente şi hrisoave vechi. Judeţul nostru leagănul românismului, posedă mai mult ca oricare alt judeţ, atâtea mărturii ale trecului, căci pe pământul acestui judeţ s'au petrecut multe episoade istorice din trecutul de glorie şi de jale al neamului românesc.

Din parte-mi, fac un apel călduros către preoţii şi învăţătorii satelor, ca să doneze şi pentru muzeul din Piteşti unde s'au colecţionat de 10 ani multe comori spirituale ale neamului, ceva din documentele şi hrisoavele ce vor găsi pe la sate.

Redăm azi aci un act oficial din 1809, donat subsemnatei de către bătrânul preot I. Brătescu din com. Brădet-Argeş, *azi decedat, pe care act îl avea preotul dela strămoşii săi din* Brătieni-Argeş.

In el se oglndeşte modul cum se ocârmuia pe acele vremuri. Deşi ne găsiam încă sub stăpânirea fanarioţilor, totuşi slujbaşii români se purtau blând cu locuitorii. Iată-l în copie după originalul aflat în muzeul din Piteşti:

„Vătaşe al Plaiului Aref!

„Dela Satul Aref mi au făcut a-
„rătare, că având moşie deavalma
„cu Ion Bobeş şi Gh. Verişăi nu-şi
„urmează păştile Stăpânirea, după
„sineturile (actele) ce au la mână,
„după care pricină, cerând a-şi deo-
„sibili stânjenii săi, ca să ştie fie-
„care stăpânirea, drept aceia scrie-
„mi, ca mergând în faţa locului să
„faci cercetare acei moşii, prin oa-
„menii bătrâni şi cu ştiinţă şi prin
„sineturile ce vor fi având şi o parte
„şi alta, alegând stânjenii fiecăruia,
„să pună semne a şti stăpânirea şi
„alina prigonirea odihnindu-i, a nu
„mai veni să ne jeluiască. Iar când
„o parte nu se va odihni, în scris şi
„alege vor veni şi aici înaintea
„noastră".

Mai 10. 1809.
(ss) Indescifrabil

După ce iscăleşte şeful autorităţii, aci indescifrabil, iscălesc câţiva moşneni din satul Brătieni.

Constatăm din acest act, cu ce cuvinte frumoase se adresau slujbaşii: a alina prigonirea, odihnindu-i *a nu mai veni, etc.*

Să cercetăm necontenit şi să răscolim peste tot ca să ne afirmăm şi mai puternic stăpânirea pe aceste meleaguri

Tatiana Bobancu

Tipografia Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANA", Bucureşti Str. Sărindar, 5-7-9 — înmatriculată sub Nr. 156/942
la Reg. Oficiului Comerţului Bucureşti.
Tipărită la 4.XII 1942

ANUL II No. 79
„Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Nr. 32.526/943".
PREȚUL 3 LEI EXEMPLARUL
DUMINICĂ 4 IULIE 1943

ARGEȘUL

GAZETA SĂPTĂMÂNALĂ DE INFORMARE ȘI INDRUMARE OBȘTEASCĂ
APARE SAPTAMANAL, SUB CONDUCEREA UNUI COMITET
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. CRAIOVEI 53 — PITEȘTI || ABONAMENTUL 200 LEI ANUAL — PENTRU AUTORITĂȚI 500

DEPOZIT

FAPTA UNUI ADEVĂRAT ROMÂN

Răsboiul cheamă întotdeauna la examen sufletele tuturor. Toți fiii Țării au datoria să pună umărul când neamul trece prin încercări grele. Unii luptă în prima linie a frontului, alții trebue să lupte dincoace de tranșee, în țară, prin muncă de fiecare zi.

In ceeace ne privește pe noi, trebue să recunoaștem cu bucurie că din ziua când am slobozit tunul contra bolșevismului, toți românii au fost la datorie. De aceea am și câștigat până acum departe în inima Rusiei comuniste.

Umăr la umăr cu bravii noștri flăcăi de pe câmpul de luptă și încălziți de aceleași năzuinți, românii din țară au dovedit că știu să fie la înălțimea chemării ceasurilor grele de astăzi, fiecare socotindu-se soldat. Au fost atâtea fapte frumoase, cu adevărat românești, în acești doi ani de răsboiu, încât istoria nu va găsi mâine pentru ele decât cuvinte de cea mai aleasă prețuire.

De curând, gazetele au vorbit pe larg și deosebit de călduros despre fapta unui alt român, care înțelege să-și servească țara în aceste clipe de cumpănă. Este vorba de d. Ion Ciocârlie, prim-efor și președinte al „Eforiei Ostășești pentru Militari și Invalizi", care a donat acestui așezământ spitalul construit de d-sa în comuna Săftica, jud. Ilfov, în valoare de șasezeci de milioane lei, precum și suma de una sută cincizeci mii lei anual pentru întreținerea acestui spital. Totodată, d. Ion Ciocârlie a mai donat Eforiei Palatului Invalizilor acțiuni și [illegible] termina cât mai repede lucrările acestui așezământ de recunoștință națională.

Fapta aceasta îl așează pe d. Ion Ciocârlie în fruntea tuturor donatorilor de până acum, dându-i dreptul la cea mai înaltă și călduroasă prețuire din partea neamului românesc, prețuire care n'a întârziat să se arate prin glasul d-lui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului. Spune așa scrisoarea de mulțumire pe care Mareșalul Conducător a trimis-o acestui mare român:

„Luând cunoștință de noile contribuții oferite de dvs., pentru înfăptuirea scopurilor urmărite de „Eforia Ostășească pentru Militari și Invalizi", vă rog să primiți mulțumirile mele călduroase și încredințarea sentimentelor de aleasă prețuire ce vă păstrez.

Valoarea deosebită a importantelor donații ce faceți acum, — și care adăugite la celelalte [illegible] tea tuturor donatorilor, — atât Societăți cât și persoane fizice — este sporită prin însuflețirea muncă de conducere și în râvna nobilă și înțeleaptă ce-o puneți pentru a împlini cu un ceas mai devreme datoria de recunoștință pe care o avem ca Neam și ca Stat față de invalizii Patriei.

Vă rog să primiți, domnule prim efor și președinte, asurarea considerațiunii mele deosebite".

Fapta d-lui Ion Ciocârlie se cade a fi cunoscută de toată Țara. Este o faptă mare. Faptă de adevărat român.

Un stegar al românismului: Mitropolitul Șaguna

S'au împlinit șaptezeci de ani de când în fapt de seară, după vecernie, încetară pentru totdeauna suferințele grele, care îl chinuiau de câtiva ani pe cârmaciul bisericei strămoșești a Ardealului, mitropolitul Andrei baron de Șaguna. El trecea la veșnicie, după o viață închinată, fără preget, ridicării și apărării bisericii, ca și a neamului său greu obidit.

Marele păstor sufletesc, de al cărui nume este legată perioada renașterii politice a poporului român din Ardeal, statornicirea autonomiei bisericii ortodoxe de peste munți și rodnica operă de culturalizare a masselor populare, pe care a inițiat-o și susținut-o, rămâne una din figurile cele mai mărețe ale românilor de pretutindeni, o splendidă figură a românismului.

„Invățătura bisericească și profană; cultură vastă, câștigată în atâția ani lungi de călugărie harnică și trează; spirit de jertfă, din care au răsărit, spre binele neamului și bisericii noastre, roade atât de îmbelșugate; fapte și îndrumări culturale de-o epocală importanță, și idei înaintate, cum la puțini dintre contimporani se vor găsi—toate într'o armonioasă îmbrățișare, constituesc individualitatea lui Șaguna. Ar fi o lacună dacă am lăsa neamintită și o altă calitate însemnată lui: destoinicia de diplomat și „om politic din creștet până în tălpi" (M. Eminescu), cum nu știm să mai fi fost vreunul printre căpeteniile bisericești".

....„Pe Șaguna prudența sa politică, simțul practic și tactul diplomatic extraordinar de fin l-au dus — chiar și în împrejurări cu totul protivnice — din izbândă în izbândă, făcându-i cu putință, să stoarcă, oricărui prilej tot folosul, ce ni-l putea da". (Prof. dr. I. Lupaș).

Născut la 20 Decembrie 1808, în orașul Mișcoț (Ungaria), din părinți români macedoneni, Andrei Șaguna primise la botez numele de Anastasie. Susținut de bogatul său unchiu Anastasie Grabovski, un înflăcărat naționalist, el a studiat mai întâi filosofia și dreptul; apoi, împins de vocație, învăță teologia la Vârșeț și se consacră bisericii. La 1 Noembrie 1833 intră în tagma monahală, când i s'a dat și numele de Andreiu. Diacon, arhidiacon, arhimandrit stareț, vicar general al eparhiei ortodoxe a Transilvaniei, episcop al acestei eparhii, el va urca toate treptele demnităților bisericești, până la cea mai de sus: Arhiepiscop și Mitropolit al Românilor din Transilvania și Ungaria (1864), — cel dintâi păstor al acestei Mitropolii, care își datorește independența, organizarea și îndrumarea spre strălucire, strădaniilor nebiruite, energiei și înțelepciunei marelui Arhiereu.

Dar, activitatea lui nu se va desfășura plină de rod numai pe tărâm bisericesc. Ea va fi multiplă și sub toate aspectele, impunătoare. Palizările sale culturale și politicealăturî de cele bisericești, dibăci sa diplomatică, munca sa intensă de cărturar și răspânditor de civilizație, nobile sforțări puse toate în slujba ridicării poporului să, îl vor așeza în fruntea celor rai de seamă reprezentanți ai națiunii române, binecuvântându-i-se amintirea dealungul vremii.

Mitropolitul Șaguna a prezidat adunarea de pe Câmpia Libertății dela Blaj (3/15 Mai 1848), a fost întâiul președinte al Asociației transilvănene pentru cultura și învățătura poporului român, a dat o nouă așezare bisericii prin „Statutul organic", a înființat ziarul „Telegraful român", și tipografia arhidiecezană, a scris numeroase studii bisericești, a tradus Biblia, a fost membru onorar al Academiei Române (1871).

Inmormântarea s'a făcut la Rășinari, fără pompă, fără discursuri, ci doar în „cântări line", așa cum ceruse prin testament, marele vlădică.

El a lăsat o avere de peste un milion lei — sumă considerabilă în 1873 — ca să slujească pentru mai departe progres al bisericii și culturii românești, ca să fie folosită pentru a ține mereu trează conștiința națională a românilor pe cari i-a păstorit.

Un an dela cucerirea Sevastopolului

La 1 Iulie s'a împlinit un an de când Sevastopolul, unul dintre cele mai mari și mai însemnate orașe bolșevice, a fost cucerit de către trupele româno-germane. Așa dar, un an dela bătălia aceea peste măsură de crâncenă, în care ostașii noștri au dat dovadă de un curaj și de o putere de jertfă rar pomenite de istorie. După luptele pe cât de sângeroase pe atât de încununate de izbândă, lupte cari au dus la desrobirea Basarabiei și Bucovinei, după cele din Transnistria (Bielaevca, Freudenthal, Vacarjani, Leninthal, Kagarlyk, Dalnic, Odesa), biruința dela Sevastopol venea să arate lumii întregi că iureșul românesc deslănțuit pentru nimicirea bolșevismului nu-l va mai putea opri nimeni și nimic. După cum, de altfel, s'a și dovedit.

La Sevastopol, armata noastră a scris pagini de glorie fără pereche. Cot la cot cu viteaza armată germană, încălziți de aceleași sfinte năzuinți, ostașii români au smuls, prin încleștări grele, cel mai puternic port în care bolșevicii își puseseră toată nădejdea pentru a ține piept atacului româno-german. Își dădeau bine seama că odată cucerită această fortăreață, drumul rămâne deschis și aproape cu neputință de întărit un nou front care să oprească marșul trupelor noastre. Și de ceeace s'au temut n'au scăpat.

In această vreme, Sevastopolul a căzut. Trebuia să cadă. Soldații români au luptat ca niște adevărați arhangheli. Oricâte împrospătări de oameni și material au adus bolșevicii, oricâ de amenințătoare tunau ordinele comandamentului sovietic, în cele din urmă toate s'au dovedit zadarnice.

La cucerirea Sevastopolului românii și-au dat cu prisosință prinosul lor de sânge și vitejie. Feldmareșalul german von Manstein, comandantul armatelor româno-germane din acel sector de bătălie, scria aceste grăitoare rânduri, la 1 Iulie 1942, în raportul adresat Mareșalului Ion Antonescu:

„Diviziile române pe care am avut onoarea să le conduc aci, și-au îndeplinit întreaga datorie și prin cucerirea Balaclavei au adăugat noui frunze de lauri la cununa lor de glorie. A contribuit esențial la succes, cucerirea înălțimilor principale din jurul bastionului 2 situat într'un teren păduros extrem de greu de atacat, precum și a înălțimilor Sapun, efectuate de diviziile române. O altă divizie română a pătruns împreună cu marile unități germane în Sevastopol. Mă gândesc cu profund respect la jertfele diviziilor din corpul de munte român, aduse pentru victoria comună din Crimeea".

Bătălia dela Sevastopol va rămâne deapururi una dintre cele mai luminoase culmi ale vitejiei românești

PROBLEME PEDAGOGICE

Noua metodă de predare la cursul primar superior

VI. O lecție moedl

Rezumând cele expuse în capitolul anterior, problema sau activitatea practică va fi tratată după un plan precis. Acest plan cuprinde trei faze:

I. Fixarea lucrării;
II. Discuția;
III. Aplicările.

Faza I-a (Fixarea lucrării) are cinci momente:

1) Stabilirea diverselor aspecte ale activității;

2) Impărțirea elevilor în atâtea echipe câte aspecte are activitatea; [illegible] domeniilor de isvoare de informații, precum și fixarea planului de lucru al fiecărei echipe;

5) Stabilirea zilei și orei când va începe discuția.

Faza II-a (Discuția) se desfășoară în patru momente:

1) Discuția pe echipe a informațiilor culese de elevi și alcătuirea referatului echipei;

2) Discuția generală a referatelor echipelor, de către întreaga clasă, sub conducerea învățătorului.

3) Stabilirea concluziilor;

4) Consemnarea concluziilor în caete sub formă de compuneri libere.

Faza III-a (Aplicările), are la rândul său două momente:

1) Aplicările teoretice: probleme, planuri, devize, experiențe, etc. în legătură cu activitatea respectivă;

2) Aplicările practice: înfăptuiri în școală, în anexele școlare, în gospodăriile elevilor, în sat.

Este dela sine înțeles că acest plan nu trebue respectat „ad litteram" la toate problemele ce vor fi tratate. El poate suferi unele modificări, potrivit caracterului special al anumitor lecțiuni. De altfel ne amintim că și la lecțiile teoretice, tratate după metoda herbartiană, unele subiecte nu pot fi trecute prin toate cele cinci „trepte formale". Invățătorul are libertate deplină. Bunul simț îi va indica adaptările ce trebuesc aduse planului la fiecare problemă de tratat, fiindcă — prin planul expus — nu se urmărește încorsetarea tuturor lecțiilor în acelaș calapod, ci numai fixarea jaloanelor care indică mersul normal al activității.

Pentru a lămuri printr'o concretizare eventualele nedumeriri, expunem mai jos schița planului de predare al problemei „Ingrijirea vitelor de muncă" fixată în fruntea programului de lucru pe luna Martie (vezi capitolul IV).

Schiță de plan

Subiectul: „Ingrijirea vitelor de muncă"

I. FIXAREA LUCRĂRII

1. In cadrul unei convorbiri familiare discutăm cu elevii despre sosirea primăverii, apropiata începere a muncilor agricole și ajutorul prețios pe care îl dau omului vitele de muncă bine îngrijite. Evidențiem necesitatea de a studia „Ingrijirea vitelor de muncă". Continuând discuția, stabilim printr'o serie de întrebări următoarele aspecte ale problemei: a) Grajdul vitelor. b) Hrana vitelor. c) Sănătatea vitelor.

2. Elevii se împart în trei echipe după procedeul expus în capitolul V. din cele trei aspecte [illegible] de sus. Este potrivit ca echipele de băeți să studieze „Grajdul vitelor" și „Hrana", iar echipa de fete să studieze ultimul aspect: „Sănăta[illegible] echipe isvoarele de informații de care vor avea nevoe. Echipa I va vizita grajdul model al săteanului M. și va studia colecția revistelor „Drumul nou" și „Ogorul românesc". Echipa II va vizita gospodăria săteanului N. observând felul cum sunt hrănite vitele și va studia, în manualul de Agricultură din biblioteca clasei, capitolul „Fânețe naturale și artificiale". Echipa III va merge împreună cu echipa II, asistând la țesălarea și perierea vitelor și va studia broșura „Ingrijirea vitelor" și manualul de Zootehnie de Popovici-Lupu.

In acelaș timp, elevii tuturor echipelor vor fi îndrumați să culeagă informații dela părinți, frați mai mari, rude, etc. în legătură cu aspectul care îi interesează.

5. Se hotărăște ca discuția să înceapă a doua zi, la orele 2 după masă.

II. DISCUȚIA

1. Echipele se întrunesc separat sub conducerea șefilor respectivi. Se citesc, se discută și se complectează informațiile culese de fiecare echipier, alcătuindu-se referatul echipei. Invățătorul trece dela o echipă la alta, dând îndrumări.

2. Se întrunesc toate echipele sub conducerea învățătorului. Incepe discuția generală. Se citesc referatele echipelor, pe rând. După citirea fiecărui referat se discută, cu colaborarea activă, a tuturor echipelor, toate chestiunile ce trebuiau cercetate în cadrul aspectelor stabilite. Astfel, după citirea referatului echipei I, discutăm cu elevii: cum trebue păstrată curățenia grajdului, cum trebue așezat grajdul, ce dimensiuni poate să aibă, din ce material este bine să-l construim, cu ce îl acoperim, cum va fi aranjat în interior pardoseala, pereții, tavanul, ferestrele, ieslea, grătarul, bocsa pentru vițel, etc.), cum trbue păstrată curățenia grajdului, etc.

La referatul echipei II vom discuta: de câte feluri sunt nutrețurile, care sunt cele naturale și care cele artificiale, fânul și păstrarea lui, otava, iarba, trifoiul, lucerna, borceagul, porumbul de nutreț, orzul, văzul, sărurile minerale (sarea, făina de oase, făină de var), adăpatul, modalitatea hrănirii diferitelor vite (de câte [illegible] anume și în ce cantități), nutrețul murat, etc .etc. In cadrul aspectului încredințat echipei III vom discuta: țesălatul vitelor și rostul lui, periatul, spălatul (baia), tăerea unghiilor, vaccinarea preventivă diferitele boli cunoscute că bântue în localitate, simptomele lor și tratamentul (febră aftoasă, dalacul, turbarea, [illegible] sânge, râia, etc. etc.

[illegible] Discuția generală se va putea — este bine — să se întindă și în domeniul diferitelor obiecte de învățământ, astfel:

Zootehnia: diferite rase de vite, calități și defecte.

Geografia: bogăția României în vite, exportul de vite.

Igiena: boale care se pot lua dela vite la om, măsuri de profilaxie.

Ed. civic. datoriile față de animale, protecția animalelor.

3. Odată discuția terminată, se recapitulează prin întrebări cunoștințele câștigate de elevi în legătură cu întreaga problemă discutată, formulându-se concluziile.

4. Elevii sunt îndrumați să consemneze în caetele lor aceste concluzii, sub forma unei compuneri libere cu subiectul „Ingrijirea vitelor de muncă". Pentru ca și elevii mai slabi să poată face o compunere bună, evitând omisiunile și expunând cunoștințele în ordinea lor firească, vom alcătui în colaborare cu ei următorul plan al compunerii:

A. *Introducerea:* despre folosul vitelor de muncă și despre datoria de a le îngriji bine.

B. *Cuprinsul:* a) *Grajdul* (alegerea locului, așezarea, dimensiunile, materialul de construcție, interiorul, curățenia); — b) *Hrana* (nutrețuri naturale, nutrețuri artificiale, conservarea nutrețurilor, modul de hrănire, săruri minerale, adăpatul); c) *Sănătatea* (țesălatul, periatul, baia tăerea unghiilor, vaccinarea preventivă, diferite boli și tratamentul lor).

C. *Incheere:* grija și mila pe care o datorăm animalelor.

III. APLICĂRILE

a) *Teoretic.* 1. Se rezolvă în clasă o problemă în legătură cu calcularea costului întreținerii diferitelor vite, pe an.

2. Se desenează, din imaginație sau după natură, un grajd model.

3. Se întocmește un deviz pentru construirea unui grajd.

b) *Practica.* 1. Echipa I-a va merge să curețe grajdul elevului I.

2 Echipa II-a, împreună cu echipa III-a, vor merge în gospodăria elevului P. unde vor țesăla, peria și hrăni vitele.

3. Elevii vor fi îndrumați să aplice — fiecare în gospodăria părinților săi — toate cunoștințele câștigate în legătură cu „îngrijirea vitelor".

(Va urma)

Dem. Moțoc
Subinspector școlar

SFATURI CĂTRE SĂTENI

Pentru a folosi cât mai bine o recoltă bogată, gospodarul trebue să-și ia măsuri din timp pentru o bună depozitare, și apoi pentru o consumare economică, în scopul de a transforma produsele ieftene ale pământului, în altele mult mai bănoase și mai prețuite.

Pentru priduseie uscate, cereale, seminte, trebuesc reparate sau aranjate magaziile care desigur stau goale acum.

Mai greu este pentru produsele rădăcinoase și zemoase, pentru a căror păstrare trebue pivniță, sau cel puțin un bordeiu, destul de mare, pe care trebue să căutăm timp potrivit să-l facem în timpul verii. E drept că se pot păstra rădăcinoasele și în grămadă sau în siloz, acoperit cu pae și pământ. Acest mijloc însă va rămânea numai pentru cazul că nu putem face pivniță sau bordeiu, căci în siloz se strică prin putrezire o cantitate mult mai mare de rădăcinoase; iar cele ce nu putrezesc pierd mai mult de jumătate din substanțele nutritive.

Păstrarea cea mai bună a rădăcinoaselor, și tuberculelor, cum sunt: cartofii morcovii, sfecla, ceapa, prazul, napii, gulile sau topinamburii, napii, țelina, pătrunjelul și altele, se păstrează cel mai bine în beciu în lăzi în nisip uscat, pe care trebue să ni-l aducem [illegible] Dar majoritatea [illegible] în timpul neavând beciu, își vând toamna pe prețuri mici produsele rădăcinoase, pe care ar trebui să le păstreze până la recolta nouă.

De aceia trebue să dăm aci câteva date relativ la improvizarea unui bordeiu, pentru păstrarea rădăcinoaselor, ca să nu creadă gospodarul că este o lucrare imposibilă.

Un gospodar mijlociu, cu 3-4 ha. teren, ușor poate avea între semănăturile lui o recoltă de 4-5 vagoane de rădăcinoase sau dovleci, pentru păstrat la bordeiu pe iarnă.

Pentru 5 vagoane rădăcinoase, trebue un beciu de 100 metri cubi. Se sapă o groapă de 17 m. lungime de 2 adâncime, și 2,50 m. lărgime. La suprafață în pământ moale un om sapă 10 metri cubi pe zi, la 1 m. adâncime. La 2 m. adâncime sapă numai 5 m. c. pentrucă pământul trebue aruncat de două ori. In orice caz săpătura se poate executa în 15 zile de lucru. Alte 5 zile sunt necesare pentru acoperit. Se vor pune stâlpi de salcâm sau de stejar, spoiți cu catran și peste catran cu var și ciment, spre a înăbuși mirosul de catran.

Stâlpii se pun la 1 m. distanță și se aranjează pe trei rânduri: pe mijloc un rând și pe margini, în scobituri în pereți câte un rând. Rândul din mijloc cu 50 cm. mai înalt decât cele de pe margini. Stâlpii se leagă cu câte o grindă din acelaș material. Pe aceste grinzi se pun lemne în curmeziș în formă de căpriori, la 50 cm. distanță, peste [illegible] cătrănit și spoit cu var și ciment.

Peste leaturi se poate pune trestie, coceni de mături, sau cel mai economic este a se pune tulpini de gaolian, bine uscate, semănat și crescut ca și măturile, des, spre a rămâne subțire și lung. Sămânța se poate cere la seminterii sau la Camera agricolă și se poate semăna în Maiu și Iunie. Crește peste 3 m. înălțime, și tulpinile îi sunt silicioase cași la trestie. Peste o pătură de 20 cm. de acoperiș de trestie sau mături se dă pământ 30 cm. cât mai uscat, care iarna ține de cald. Peste acoperișul de pământ mai facem un șopron de mături sau trestie, spre a se păstra uscat acoperișul de pământ. Imprejurul bordeiului se face un canal pentru scurgerea apei de ploi. Dacă se vor păstra pereții uscați bordeiul va dura mulți ani. După ce însă gospodarul va căpăta mijloace destule, va zidi și tencui groapa bordeiului. Pentru 2-3 săptămâni de ger mare, iarna se va face foc în o sobă din mijlocul bordeiului.

Numai prin mijlocul pivniții se pot păstra de pe an pe an alimente luate în mare cantitate, datorită cărora se pot spori foarte mult numărul animalelor mici: porci, iepuri de casă, oi, paseri, ale căror produse vor folosi de zeci de ori mai mult gospodarului, decât dacă ar vinde rădăcinoasele în stare brută.

CĂRȚI NOUI

APA CEA VIE

(FRAGMENTE EVANGHELICE)
de
Alexandru Lascarov Moldovanu
Editată de Casa Școalelor
în 234 pagini.

Cine nu cunoaște din scris și grăire la radio pe Domnul Al. Lascarov Moldovanu, autorul lui „Tătunu", „Mamina", „Scrisori de pe front" și alte prea frumoase lucrări de cea mai înaltă ținută morală și națională!.. Și câți din cei care l-ați văzut cuvântând nu v'ați simțit întreaga ființă vibrând de căldura și adevărul fierbinte ce izvorăște din sufletul Domnului Lascarov!..

Iată că de curând a scos la lumină o nouă carte „Apa cea Vie" care cuprinde 50 de predici țesute în jurul a 50 de fragmente din Sfânta Evanghelie. Găsim în această minunată carte o întreagă lume de „gânduri și simțiri" o deslănțuire de „frumuseți și învățături evanghelice".

A încerca să vorbesc mai mult despre ea ar fi o greșală: pentrucă nu cu vorbe se poate caracteriza, ci cu sufletul s'o guști și cu inima s'o simți.

I. V.

Răniții români din Germania

Cu prilejul călătoriei de acum câteva zile în Germania, mai mulți ziariști de ai noștri au vizitat spitalele din Viena în care se află, bine îngrijiți, ostașii români răniți.

Cu acest prilej șeful grupului de ziariști a cetit o scrisoare a d-lui profesor Mihai A. Antonescu, vicepreședintele Consiliului de miniștri, adresată bravilor noștri răniți din spitalele din Viena. Prin glasul primului sfetnic al Mareșalului Ion Antonescu, țara a trimis vitejilor ei loviți de gloanțele dușmane cuvânt de îmbărbătare, de dragoste fierbinte și prețuire fără pereche.

„Folosesc plecarea la Viena a ziariștilor, cari insuflețesc cu scrisul lor zilnic crezul național și dreapta noastră luptă — a spus, între altele, d. prof. Mihai A. Antonescu — ca să vă arăt toată recunoștința noastră a tuturor, pentru că prin lupta voastră Neamul și-a recâștigat dreptul de a vorbi cu mândrie de soarta românească și de misiunea noastră izbăvitoare în răsăritul tuturor încercărilor europene.

Alături de ostașii germani, lângă care vă găsiți astăzi, legați ca pe câmpul de luptă, pe patul tămăduirii, voi ați dus o luptă pentru gra-[illegible]

Prin lupta și numai prin încercările și suferințele voastre, voi ați ferit Neamul de suferințe și mai mari.

Aș voi ca, acolo departe, să simțiți o mână de frate, care vă mângâle fruntea voastră de viteji în ceasurile suferinței celei mai grele, pentru ca apoi să vă strâng bărbătește mâna voastră cu care ați purtat armele vitejiei pentru gloria românească".

Cuvintele d-lui Vicepreședinte al Consiliului de miniștri au găsit un puternic ecou în sufletele rănitilor, cari, deși departe de țară, simt într'una alături de ei grija și recunoștința țării pentru care și-au vărsat sângele în lupta cu bolșevismul.

Răniții au avut în acele clipe ochii înlăcrămați de bucurie, de gândul luminos care li se aduce din țară pe patul lor de suferință. Și au mulțumit cu toată căldura inimilor de viteji, prin glasul căpitanului invalid Nicolau, care a mărturisit credința lor față de M. S. Regele României și Mareșalul Conducător precum și față de primul ministru și toți cei ce se gândesc la ei cu drag, făcând în acelaș timp legământ că după ce se vor însănătoși, vor căuta să-și servească țara care luptă astăzi pentru dreptate și împlinirea năzuințelor sfinte.

Duminica IV după Rusalii

Mântuitorul venise în Capernaum, cetatea primitoare și martoră a atâtor minuni.

Aici este întâmpinat de un sutaș care îi zice: „Doamne, robul meu zace în casă slăbănog și se chinuește cumplit".

„Am să viu să-l tămăduesc."

„Doamne, a răspuns sutașul, nu sunt vrednic să intru sub acoperământul meu, ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit."

Vorbele acestea rostite de sutaș, au mișcat adânc pe Iisus, s'a mirat și a zis către cei ce îl însoțeau: „Adevărat vă spun că nici în Israil n'am găsit o credință așa de mare".

Apoi a zis sutașului: „Du-te și facă-ți-se după credința ta." Și robul lui s'a tămăduit chiar în ceasul acela.

[illegible] decării robului unui sutaș spre a desprinde din împrejurarea în care s'a săvârșit, cuvânt de învățătură, pentru folosul nostru sufletesc.

Iată așa dar pe un sutaș, pe un păgân, care se apropie de Mântuitorul.

Auzise negreșit și el despre acest sol al cerului care răspândea binefaceri ori unde își purta pașii.

Și din clipa în care a auzit, a crezut în El. Așa se explică dacă acum când avea o nevoe, îl caută și i-se adresează ca unui puternic a-i împlini cererea.

La prima vedere Mântuitorul îi pătrunde în suflet și află în el comoară de credință. Iată dece nici nu se așteaptă rugat, ci răspunde fără zăbavă: „am să viu să-l tămăduesc".

Credința sutașului este asișderi firului electric care aduce dela uzină lumina.

Credința lui, mărturisită nu în vorbe, ci în fapte, a atras din partea lui Dumnezeu vindecarea slugei sale.

Datorită acestei credințe în Dumnezeu, sufletul sutașului era împodobit și cu alte virtuți, cu alte flori cari nu se veștejesc niciodată.

Ne vom opri o clipă să privim și să admirăm bunătatea lui.

Care stăpân, într'adevăr poartă atâta grijă de sluga sa, ca atunci când se bolnăvește, să nu-și afle odihnă, până când nu o lecuește?

Care stăpân nu-și privește sluga ca pe o unealtă de muncă, față de care nu are nicio altă îndatorire, iar când se uzează, o aruncă ca pe un lucru netrebnic?

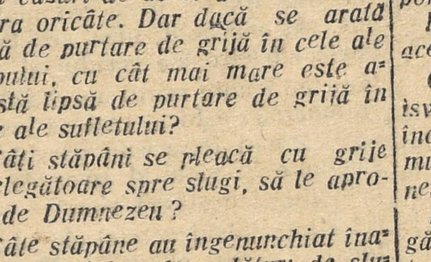

Câte slugi nu duc lipsă de pâine și de haină într'o casă îmbelșugată, dar cu stăpâni tirani și sgârciți?

Și cazuri de acestea s'ar putea înșira oricâte. Dar dacă se arată lipsă de purtare de grijă în cele ale trupului, cu cât mai mare este această lipsă de purtare de grijă în cele ale sufletului?

Câți stăpâni se pleacă cu grije înțelegătoare spre slugi, să le apropie de Dumnezeu?

Câte stăpâne au îngenunchiat înaintea Sfântului altar alături de slugile lor?

Câte stăpâne au rămas acasă în dimineți de sărbători să facă ele treburile casei, dând servitoarei putința să meargă și ea la biserică.

Câte stăpâne vor fi spunând servitoarei atunci când o primește în serviciu că o lasă Dumineca la biserică, măcar așa cum îi spun că o lasă să meargă la plimbare.

Dar ce să mai întrebăm noi de aceasta, când sunt stăpâni și stăpâne care împing spre păcat — fie direct, fie indirect, pe slugile lor.

Și toate acestea numai din pricină că lor înșiși le lipsește credința în Dumnezeu și lipsindu-le credința le lipsește și iubirea de aproapele.

O altă floare care înflorește sufletul sutașului, era smerenia lui, umilința lui.

Deși un om bogat, fiindcă din e-[illegible] Mântuitorul.

„Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu, ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit".

In cunoașterea depărtării dintre Iisus și el un om păcătos, aflăm o nouă mărturisire de credința și dumnezeirea Lui.

Iisus este stăpân al întregei firi. El poate cu un cuvânt numai, să poruncească boalei să înceteze.

Iubite cetitor, rămâie pentru noi acest adevăr vecinic:

Credința în Dumnezeu din care isvorăște iubirea de aproapele, va închide multe răni, va vindeca multe boale și dureri multe, ori nesfârșite bucurii se vor întoarce.

In veacul nostru de necredință, se găsesc totuși suflete în care credința încă mai stăruie și ea va da puteri celor ce o au să încredințeze prin fapta lor și să-i facă a crede și pe acei cari azi se îndoesc.

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETAȚII „FRĂȚIA"

Miercuri, 30 Iunie 1943, Societatea cultural filantropică „Frăția" a Clerului din Eparhia Argeșului și-a ținut adunarea generală anuală, la care a participat o bună parte din preoțimea județului Argeș și Olt.

Adunarea s'a început prin slujba Sfintei Liturghii la Biserica Catedrală „Sf Gheorghe", unde s'a făcut și parastasul pentru pomenirea membrilor decedați ai Soc. „Frăția".

Predica zilei a rostit-o Părintele Corneliu Boncescu, care a impresionat prin seriozitatea temei alese și prin tratarea plină de adâncime.

Slujba s'a desfășurat în prezența P. S. Episcop Emilian al Argeșului, președintele de onoare al Soc. „Frăția".

După slujbă, preoțimea s'a adunat în str. Brătianu, 17, la sediul Societății, unde s'a ținut ședința adunării, de față fiind și P. S. Emilian al Argeșului.

Părintele Președinte, P. C. Iconom Marin D. Preoțescu, a făcut cuvenita dare de seamă asupra activității Soc. „Frăția" pe anul 1942, arătând realizările și morale și materiale pe acel an.

Luând cuvântul, *P. S. Episcop Emilian a* făcut o seamă de juste observații și a dat graiu public unor răspicate gânduri.

„Reprezentăm frontul spiritual intern. Trebue să facem dovada prin fapte că suntem uniți și disciplinați. O simplă comandă trebue să se [illegible] sânul preoțimii.

Doresc din tot sufletul să trăim în pace. Societatea „Frăția" să-și merite numele atât prin frățietatea din sânul ei, cât și prin normale raporturi cu Episcopia. Doresc colaborare onestă, bazată pe desăvârșită sinceritate de ambele părți Aceasta este lupta mea. Fără interese de rând și fără ascunzișuri, întind mâna ocrotitoare și prietenească Soc. „Frăția", dela care aștept nelimitat sprijin spiritual în munca de creere a unei alte atmosfere în Eparhie.

Resping cu hotărîre orice influențe nefaste și mă sbat să asigur dreptul oricui înăuntrul legilor și regulamentelor în vigoare.

Vreau să fiu legalist.

Vreau să fiu sincer.

Sinceritatea este arma cea mai puternică. Fără sinceritate, zadarnic este totul. Fără sinceritate, nici eu nu pot face nimic, nici preoțimea nu poate face nimic.

Clicele și interesele personale trebue să dispară dintre noi.

Vreau pace deplină în Eparhie. Pacea însă nu vine decât pe calea recomandată de Domnul Hristos.

In ultimul timp am constatat o mare schimbare în bine. Frământările au început să dispară. Duh de înțelegere dreaptă suflă în Eparhie. Lucrurile s'au aplanat și se vor aplana definitiv și pentru totdeauna.

Recomand, deci, Societății „Frăția" nu învrăjbiri sterile, care-i pot aduce desființarea, ci pacea deplină și rod bogat în trebile cultural-filantropice, care-i arată rostul și care-i a fost permanent [illegible] plauzele unanime ale preoțimii, care a înțeles sensul vorbirii și frumusețea gândurilor exprimate.

A mai luat cuvântul și Părintele Gh. Popescu-Broșteni care, în aprobarea preoțimii, a spus că tocmai această mână ocrotitoare și această pace a dorit și dorește preoțimea Eparhiei Argeșului.

S'a citit apoi contul de gestiune pe 1942 de Părintele Ioan Th. Vișinescu, care a obținut aprobarea unanimă a preoțimii.

Părintele Președinte Iconom Marin D. Preoțescu a dat cetire bugetului pe 1944, iar preoțimea l-a aprobat fără nici o modificare.

Astfel s'au desfășurat lucrările adunării generale a Soc. „Frăția", care a fost ocaziunea unei dorite limpeziri de gânduri și atitudini. Era absolută nevoe de această limpezire.

Preoțimea — această oștire spirituală — trebue să fie model de organizație profesională, respirând întru totul duhul vremii ce trăim.

Ordinea și disciplina sunt mediul moral în care poate spori prestigiul Bisericii. Ascultarea de o singură comandă — comanda Stăpânului și Arhiereului pe care-l pomenește la sfânta Liturghie — este condițiunea existenței în Stat a Bisericii dominante. O cetate cade prin desbinarea din sânul ei.

Adunarea Soc. „Frăția" din 30 Iunie 1943 a fost prilej fericit de înnodare tot mai puternică a legăturilor ce trebue să fie între Preoțime [illegible]

Veritas

Fiți cu băgare de seamă

Din cuprinsul țării am primit săptămâna trecută două vești cari ne-au umplut de revoltă.

Doi săteni, — unul de prin Basarabia și altul din Moldova, — mergând pe drum, au găsit niște obiecte scumpe, cari păreau a fi pierdute de cineva, care trecuse mai înainte pe aceeași cale. Și cum este omul strângător din fire, și bucuros de noroc, sătenii noștri s'au aplecat repede ca să nu fie văzuți de ochi streini, au ridicat obiectele găsite, și plini de bucurie, au început să le cerceteze cu luare aminte. Erau niște stilouri, adică tocuri lucrate din material prețios, cu peniță de aur și cu rezervor de cerneală înlăuntrul lor.

Până aci, nimic deosebit. Dar, în momentul când cei doi săteni au început să desfacă obiectele găsite acestea au făcut explozie în mâinile lor, rănindu-i greu. Căci, vedeți dv., tocurile în loc să fie pline cu cerneală, erau umplute cu materie explosibilă. Ele fuseseră lăsate în drum de avioanele dușmanului sau de spionii [illegible]

Orice ar urmări însă dușmanii noștri prin săvârșirea acestor fapte barbare, noi avem datoria de a fi cu ochii în patru. Acum le cunoaștem mijloacele de luptă și ne putem feri cu ușurință de cursa lor. Deaceea, sfătuim sătenii să nu se lase ademeniți de obiectele pe care le găsesc întâmplător în cale, oricât de prețioase ar părea acestea. Avioanele inamice, în sborul lor deasupra pământului românesc, pot arunca creioane, tocuri, jucării, scăpărători, bricege și numeroase alte obiecte lucrate din materie explosivă, cari pot pricinui rănirea sau chiar moartea celor cari le culeg de pe câmp și încearcă a se folosi de ele. De asemenea, părinții au datoria să învețe pe copii a se feri de orice obiect găsit pe câmp sau pe stradă. Și toți la olaltă sunt obligați să însemne locul unde au descoperit astfel de capcane dușmane și să vestească postul de jandarmi sau poliția, spre a le ridica și cerceta.

Pățania celor doi săteni de care am pomenit mai sus, să fie tuturor spre învățătură.

Preotul Ioan Druțu

CÂND INCEPE IMBĂTRÂNIREA?

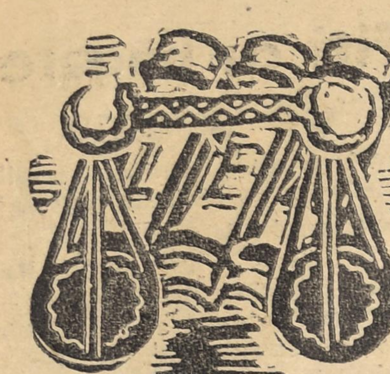

Am tot auzit spunându-se că mbătrânirea ar începe odată cu bi̇rea părului, fie în parte, fie întregime. O fi un semn acesta, r nu este singurul semn ade- rat. Aruncați-vă ochii împrejur i de grabă veți întâlni oameni cu părul negru ca pana corbului, dar foarte îmbătrâniți, și oameni cu părul alb ca zăpada, dar plini le tinerească istețime.

Am tot auzit spunându-se că mbătrânirea ar începe odată cu derea dinților și cu slăbirea ve- rii. O fi și acesta un semn, dar a pentru toți și nu întru totul a- vărat. Uitați-vă de jur împrejur veți găsi oameni cu dinții ca ărgeanul și cu vederea ca de vul- r, dar anchilozați în nelucrare mai abitir decât moșnegii uitați de vreme, și oameni în vârstă cu dinți de împrumut și cu înaintași la ochi (deci cu vedere slabă sau fără vedere), cari totuși scrutează depărtările cu uimitoarea lor agerime.

Am tot auzit spunându-se că îmbătrânirea ar începe odată cu înmulțirea încrețiturilor de pe frunte și obraz. O fi și asta un semn, dar nu este singurul semn adevărat. Aruncați-vă ochii împrejur și fără zăbavă veți vedea oameni cu obrazul neted cum e catifeaua, dar moleșiți ca octogenarii, și oameni cu obrazul plin de adânci încrețituri, dar scăpărând de vioiciunea ce le joacă în toată ființa lor.

Atunci, când începe îmbătrânirea? Mult mai de vreme de cum se pare unora, mult mai târziu decât se pare multora. Imbătrânirea nu voiu raporta-o nici decum la trup — cu toate că trupul nu poate fi ignorat, când e vorba de îmbătrânire — ci exclusiv la suflet, întrucât de-aci isvorăște permanenta primăvară a vieții, dacă vrea cineva să înțeleagă, și tot de aci vine și îmbătrânirea de timpuriu, dacă sufletul, în cerințele lui înalte, este nebăgat în seamă, ca și când n'ar exista.

Așa dar, când începe îmbătrânirea?

Când vei simți năvălind în tine amurgul gândurilor frumoase, pe care altădată cu drag le legănai în închipuirea ta curată și pentru care te înflăcărai negrăit de mult, bagă de seamă că te paște îmbătânirea, chiar dacă simți clocotind în tine belșugul de energie fizică.

Când plimbându-ți privirea peste capul înstelat al unei nopți de vară sau peste zarea aurită de soare când răsare, sau peste norii împărătește investmântați de-acelaș soare când apune, când, deci, nu vei mai simți răsunând în tine glasuri ce vin dintr'altă lume, ci vei rămâne rece ca sloiul de ghiață, bagă de seamă că te paște îmbătrânirea, chiar dacă ai ochi de vultur și mers de căprioară.

Când stând de vorbă cu un om superior, din al cărui suflet ai putea culege mărgăritare, cu care să-ți gătești inima și viața ta, te vei simți — încă dela început — cuprins de plictiseală și desgust, bagă de seamă că pășești grăbit spre îmbătrânirea duhului, care înseamnează moarte timpurie.

Când tu, citind o carte aleasă — cât mai aleasă — carte în care cineva și-a turnat cea mai curată simțire peste cele mai alese flori ale gândului său, te vei simți obosit dela primele pagini și incapabil de a te entuziasma pentru un gând frumos, pentru o problemă de înaltă cugetare, pentru ceva ales, curat, spiritual, atunci bagă de seamă că te afli pe pragul îmbătrânirii, oricâte svâcniri de viață animală ai simți în trupul tău.

Când îndoelile de tot felul s'or năpusti peste bietul tău suflet, ca bufnițele peste casa pustie, iar tu nu vei mai putea găsi puteri morale în tine, da a te smulge din capcana acestor îndoeli, dându-te învins dela primul atac, află c'ai intrat pe calea îmbătrânirii, chiar dacă extractul de naștere te-arată având numai vârsta de 20 ani.

Când vei simți c'a murit în tine visul care-ți dădea aripi altădată și-ți dădea puteri de-a dărâma munți de obstacole, de-a întinde punți de lumină peste prăpăstii imense și poduri de nădejde peste adâncuri de oceane, află că nu mai ești decât țărână mișcătoare, iar îmbătrânirea își cântă melodia tristă la fereasta casei tale, îmbiindu-te să îmbraci haina ei mohorîtă.

Când vei simți ațipind în tine credința într'un Ideal cât mai de sus, cât mai înalt, Ideal scăldat în apele albastre ale cerului și purtând pe frunte mirul aprobării lui Dumnezeu — Ideal care să însemne cea mai fermecată pârghie de susținere în viață și izvor de neprihănit și nesfârșit elan — când vei simți abisul acestei absențe de Ideal, care altădată îți lumina mintea, cernându-ți gândirile, svârlind pleava și'nlesnind logodirea celor bune, care îți umplea inima de sfinte vibrații și de sfânta căldură a dragostei de Dumnezeu și de oameni, care îți fortifică voința, dându-i pinteni spre acțiuni generoase, care'ți clarifica conștiința, făcând din ea unica lege morală și axa vieții tale, când vei simți, deci, absența acestui Ideal, află că ești nu numai jucăria tuturor vânturilor, dar și îmbătrânit cu mult înainte de vreme.

Prin urmare: îmbătrânirea poate să înceapă cu mult mai devreme decât credem, cu mult mai târziu decât ni se pare. Nu numărul anilor, nici starea celulelor arată cât suntem de tineri sau cât de bătrâni suntem. De aceea nici valoarea omului nu se judecă după numărul anilor sau după înfățișarea fizică, ci după acel ceva, care dela Dumnezeu vine, care prin Dumnezeu se desăvârșește — dacă omul acceptă — care nu îmbătrânește niciodată, dacă omul păstrează nedeslipită legătura cu izvorul Neîmbătrânirii; acel Ceva, care nu se vede, dar este, care nu se poate cântări dar cântărește în fața lui Dumnezeu mai mult decât întregul univers, care „nu se poate prinde în eprubete", dar constitue diadema regală pusă de Dumnezeu în ființa omului: Sufletul.

Când întâlnim tineri cu sufletul chircit de bruma prea timpurie a gândurilor de melancolie și chiar de pesimism, care le cutreeră și le pustiesc sufletul, mai putem tăgădui că îmbătrânirea poate să înceapă din cea mai fragedă tinerețe? Și când întâlnim bătrâni cu suflet ca primăvara — în care vuesc gânduri de un opti- [illegible] îmbătrânirea o definesc tâmplele argintii?

Când auzi despre un tânăr oarecare că-și pune capăt zilelor, curmându-și firul vieții, sau cobind a moarte, iar despre un învățat bătrân, de 80 ani, că se prezintă să-și susțină o celebră teză de doctorat într'o direcție de muncă intelectuală, din care nu-și făcuse preocupare niciodată în viață până în preajma celor 80 de ani, mai poți spune că îmbătrânirea se constată după păr, după obraz, după vedere, după numărul anilor ce porți în spate?

Rămânem deci la următoarea încheere: *Imbătrânirea sau neîmbătrânirea o indică nu trupul, ci sufletul.*

Eu mi-am spus o părere, în care, deocamdată, cred. Mi-am spus părerea, nu ca fiziolog, nici ca psiholog — ci ca simplu observator în viața oamenilor cari defilează zilnic pe sub ochii noștri și cari ne impun unele concluziuni, cu multă tărie de adevăr. Cine are altă părere, aib-o sănătos. A avea o părere sau alta, liber este oricine. Singurul lucru care se cere oricui este să creadă fiecare în părerea pe care o are. A avea o părere, la care ții și pe care vrei s'o menții, înseamnă că-ți frământi sufletul. Nu dormitezi. Dispui de oarecare tinerețe sufletească. Și asta este un mare bine.

Lucru sigur însă că cel ce nu are nici o părere, în nici o privință, acela a și pășit pe calea îmbătrânirii, dacă nu cumva este chiar copleșit de bătrânețe.

Și tristă trebue să fie îmbătrânirea omului, când într'însul nu mai scânteiază lumina sufletului! Și cât de ușoară va fi fiind povara trupului, surprins de bătrânețe, dacă duhul este plin de viață! De aceea este necesar să ai un Ideal, în care să crezi și pentru care să lupți cu toată puterea, până la ultima suflare. Căci a avea un Ideal, este a avea „tinerețea fără bătrânețe și viață fără de moarte".

Preot Marin S. Diaconescu
[illegible] Pitești

EGELE LA HOTAR

Este o adâncă bucurie pentru mânii dela marginea de apus țării, că Măria Sa Regele Mihai I s'a gândit să petreacă o arte din vara aceasta la Domeniul Regal dela Săvârșin, așezat în județul Arad. Românii ardeleni sunt fericiți că inima Regelui bate în mijlocul lor, iar inima lor bate mai aproape de mândrul chip al Regelui.

La 22 Iunie, când s'au sărbătorit în toată țara doi ani dela intrarea noastră în Războiul Sfânt, Măria Sa Regele Mihai I a ținut să fie de față la acest praznic național al României și s'a dus în orașul Arad — care se află în apropiere de Săvârșin — unde a luat parte, înconjurat de înalții demnitari de acolo, la sfânta slujbă de pomenire ce se făcea în catedrala Aradului.

Regele a înțeles să cinstească astfel amintirea ostașilor cari s'au jertfit pe câmpurile de luptă pentru refacerea hotarelor românești. A domnit în acea zi, prin părțile acelea, o însuflețire, pe care nu o poate cuprinde condeiul nostru. Iar episcopul Aradului, Prea Sfințitul Andrei Mageru, în cuvântarea rostită în biserică, a tălmăcit minunat gândurile și simțirile românești față de dragostea arătată de Majestatea Sa, precum și însemnătatea prezenței Regelui în acel loc dela hotarul de apus al țării, într'o zi atât de sfântă pentru năzuințele Neamului Românesc.

Dar faptul de mai sus este o bucurie pentru întreaga suflare românească. Regele arată poporului o dragoste curată, căci totdeauna gândul regal este alături de gândul poporului. La fel gândul cel curat al Neamului se îndreaptă fără contenire către Regele său. Și oriunde s'ar ivi pașii Măriei Sale, ei calcă pe covorul sufletului românesc așternut în calea lui și trezește bucuria în toată firea românească.

De aceea, la bucuria și însuflețirea Românilor din ținutul frumos și rodnic al Aradului, s'au alăturat bucuria și însuflețirea Românilor din toate părțile Țării.

Glasul primului ministru

Săptămâna trecută s'a chemat „săptămâna universitară". In această săptămână s'au sărbătorit munca și rezultatele străduinței tineretului român de pe băncile universităților noastre. Cu alte cuvinte, a fost săptămâna în care s'a făcut încheierea unui an de învățătură în cele mai înalte școli românești.

Serbarea de deschidere a săptămânii universitare a avut loc în așezământul Universității din București, fiind de față profesori și studenți din toate universitățile din țară, într'o însuflețire plină de tinerețe și de încredere în viitor. Insuflețirea a crescut și mai mult, când în mijlocul tineretului Neamului s'a ivit însuși d. profesor Mihai Antonescu, Prim Ministrul Țării și marele iubitor și sprijinitor al tineretului român, — care l-a primit cu ropote de aplauze și cu strigăte de dragoste.

In fața acestei isbucniri a tinerelor inimi românești d. Prim-Ministru Mihai Antonescu a rostit o răsunătoare cuvântare, în care și-a turnat toată inima sa de mare român și toată neclintita sa credință în biruința dreptății Neamului nostru. Vorbea prin glasul său atât Profesorul care odinioară a dat cea mai bună pildă de muncă pentru luminarea tineretului universitar, cât și omul de Stat care a luat pe umerii săi, alături de Mareșalul Conducător, greaua sarcină a refacerii hotarelor românești și a zidirii unei Țări noui și puternice într'o lume nouă de dreptate și de rânduială.

Ca totdeauna, cuvintele domnului Prim-Ministru au avut răsunet adânc în sufletul românesc de pretutindeni. Ele ne-au dat încă odată încredere deplină în lupta pe care o ducem pentru dreptatea noastră și în năzuințele pe care Neamul le-a legat de calea pe care pășim cu în[illegible]

Colțul tineretului

O vânătoare în Bucovina

Vacanța de vară a anului 1942 am petrecut-o la unchiul meu la munte, pe plaiurile frumoasei Bucovine. Intr'o zi de August, am plecat amândoi la vânătoare de țapi sălbatici.

Pădurea părea adormită, nici cel mai mic sgomot nu se auzea, decât murmurul unui izvor de munte.

Odată cu răsăritul soarelui, pădurea a început să se deștepte și ea.

Păsările au început să cânte, iar picăturile de rouă străluceau ca niște pietre nestimate.

Am mers până în inima pădurii, unde ne-am așezat la pândă.

Unchiul a scos din buzunar [illegible] sălbatice și a făcut întocmai ca o capră sălbatică.

Nu mult după aceasta, a apărut un țap, care părea să fie bătrân.

Noi și câinele stăteam nemișcați ca niște stane de piatră, căci la cel mai mic sgomot, țapul fuge de nu-i mai dai de urmă.

Se uita iscoditor în toate părțile, cu urechile ciulite, simțind parcă primejdia ce-l amenința.

Am auzit o bubuitură și țapul zăcea la pământ într'o băltoacă de sânge.

Am alergat plin de milă spre el, m'am aplecat și l-am văzut cum se sbătea să moară.

M'a apucat o milă grozavă [illegible] umezi de lacrimi.

Ca bietul animal să nu se mai chinuiască, unchiul a scos pumnalul și i l-a băgat în inimă.

Am auzit ultimul horcăit și bietul animal și-a dat sufletul.

In drum spre casă, unchiul era vesel, că a putut să vâneze această podoabă a codrilor, iar eu eram trist, gândindu-mă la sărmanul animal, care, până acum două ceasuri, era liber, fericit și sburda vesel în împărăția lui nesfârșită, pădurea, iar acuma zăcea fără suflare.

Această întâmplare m'a impresionat foarte puternic și nu o voi uita mult timp!

Barbu C. Alexiu

BRAVII DE PE CUBAN

De pe frontul Cubanului ne sosesc vești dintre cele mai îmbucurătoare. Aci, bolșevicii s'au străduit întreaga primăvară să spargă frontul, dar toate încercările lor au rămas zadarnice. Zi după zi, ei au lăsat în fața tranșeelor apărătorilor mii de morți și răniți, iar materialul de război pierdut în aceste furioase atacuri, întrece putința unei numărători.

Pentru noi, luptele de pe Cuban au însemnătate deosebită prin faptul că aci au luptat și luptă, alături de ostașii germani, și unități din Armata română. Bravii noștri vânători de munte, vizitați deunăzi de Mareșalul Conducător, sporesc pe malurile însângeratului râu bolșevic faima vitejiei românești; iar bucuria pe care izbânzile lor o stârnesc în inimile noastre crește și mai mult când gazetele ne aduc în fiecare zi cuvintele de prețuire și de admirație ale străinătății. Astfel [illegible] de războiu ale înaltului comandament german înscriu la loc de cinste biruințele românești din răsărit și găsesc frumoase cuvinte de prețuire pentru ostașii noștri.

„Soldatul român poartă neîncetat în ochi icoana patriei, scria deunăzi un ziar german. El este totdeauna liniștit și modest, și prin însușirile sale de modestie, prin rezistența sa, prin repeziciunea cu care se descurcă în fiecare situație nouă, prin disciplina și marea lui bunăvoință, acest soldat își găsește oriunde locul potrivit".

Se apropie secerișul

Vremuri grele, aspre, dar pline de mândrie națională pentru noi Românii ne dau îmbărbătarea de totdeauna în treburile bune.

Milioane de feciori, bărbați și părinți luptă cu înverșunare contra dușmanului de viață al neamului.

Incă celelalte milioane de voinici, bătrâni și de fete tinere, de femei și copii, luptă alături de dânșii pe ogoare, în livezile cu pomi, în grădinile de zarzavat pentru aceeași biruință: îngenuncherea diavolului din iadul bolșevic.

Frate plugar! nici odată nu ai dus o luptă mai aprigă și mai vitejească decât acum.

Te văd strămoșii, care au luptat pe aceleași pământuri binecuvântate de Dumnezeu.

Te văd părinții, din mormintele înșirate pe tot cuprinsul țării, te văd martirii din războiul mostru sfânt de reîntregire, te întovărășesc în munca sfântă și ostenitoare.

Holdele încep să se coacă, secerele și secerători vor năvăli pe ogoarele îmbrăcate cu haina de aur a belșugului.

Secerele, mașinele de secerat și coasele se vor lua la întrecere cu tunurile și mitralierele Ostașilor frați depe câmpurile de luptă și vor merge înainte culegând roade curate ca și armele luptătorilor noștri dragi.

Iar în locul zidurilor de spice vor veni clăi frumoase, în urma cărora plugul domol pregătește roada anului viitor. Acum e vremea muncii fără ostenire.

Casele vor fi îndestulate căci anul acesta Dumnezeu cu bunătatea lui ne-a oferit un an destul de bogat. Vom avea o pâine nouă, o pâine sfântă.

Prietene plugar, înainte cu Dumnezeu și cu nădejdea în El. Cine crede în El acela birue toate greutățile, toate ostenelile, acela birue și la hotare și pe ogoare.

Și noi credem în Dumnezeu, în puterea Lui, în minunea Lui și în toate darurile Lui.

Pregătiți-vă sufletul și brațele pentru marea Sărbătoare ce se apropie a secerișului.

Deci încă odată, cu un iureș năvalnic INAINTE.

Șef Ocol. Agricol Teiu, Ing. agronom, **M. NOVAC**

MAREȘALUL ȘI ORFANII

Dela începutul războiului și până azi, Mareșalul Conducător a îmbrățișat cu toată căldura lumea invalizilor și urmașilor de eroi, pe care s'a trudit neîncetat s'o sprijine și să-i asigure un bun rost de viață în mijlocul obștei românești. Pentru atingerea acestui scop, d-sa a ordonat o serie de măsuri, cari au ușurat mult traiul jertfitorilor, și a ctitorit așezăminte unde invalizii sunt pregătiți pentru o nouă viață.

Un nou așezământ ctitorit de Conducător este Colegiul Mareșal Ion Antonescu, de la Curtea de Argeș. Acest Colegiu cuprinde mai multe școli (de meserii, de comerț, de agricultură, o școală primară și un liceu complet) în care vor fi primiți copiii invalizilor și orfanii de război, dornici să-și deschidă un drum neted și demn în viață. Intreținerea lor ca și învățătura pe care o primesc aci, rămân în sarcina Statului. Ei nu trebue să aducă în școală decât râvna de a munci și de a-și însuși prin stăruință și ascultare o meserie sau o ocupațiune rodnică și cinstită.

Inaltul așezământ dela Curtea de Argeș este cel mai frumos și mai binevenit dar pe care Mareșalul Conducător l-a făcut până în ceasul de față copiilor Patriei române. El rămâne ca o dovadă de-a pururi grăitoare a recunoștinței cu care un neam vrednic știe să răsplătească vrednica faptă a acelora cari n'au șovăit să se jertfească pentru pământul strămoșesc și pentru libertatea românească.

Pentru Indrumarea vieții cetățenești

Chemarea d-lui Prefect

Potrivit ordinului d-lui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, și în conformitate cu directivele date de Ministerul Propagandei Naționale în colaborare cu Ministerul de Interne, Ministerul Culturii Naționale (școală, biserică și educație extrașcolară), Ministerul Agriculturii, Marele Stat Major-Secția Propagandă, Societatea Radio, Oficiul „Muncă și Lumină" din Ministerul Muncii etc., s'a hotărît pornirea unei acțiuni interne de propagandă național-culturală prin Căminele Culturale sătești, orășenești, de plasă și județene sub directa răspundere a Prefectului de Județ.

Față de această hotărîre și pentru a stabili un plan de lucru unitar, chemăm — în adunarea națională județeană, ce se va ține Joi, 15 Iulie a. c. orele 8½ dimineața în sala Teatrului Comunal din Pitești:

1) pe toți Șefii autorităților administrative din tot județul (prim pretor, pretor, notar, primar);

2) pe toți Șefii serviciilor medicale, veterinare, agricole, silvice, precum și medicii umani, medicii veterinari și inginerii de toate categoriile;

3) pe toți reprezentanții Bisericii și ai Școalei (Preoți, profesori și învățători din sate și orașe;

4) pe toți Conducătorii Căminelor Culturale din tot județul;

5) toate elitele județene din sate și orașe (Magistrați, avocați, profesori, preoți, reprezentanți ai Armatei, reprezentanți ai Operelor Sociale, reprezentanți ai industriei și comerțului din județ, reprezentanți ai muncitorimii etc.);

6) și pe toți Șefii de autorități județene de toate categoriile, toți având datoria să întărească această chemare față de toate organele în subordine, rămânând direct răspunzători de prezenta lor.

La această adunare vor participa și delegații ai Centrului, trimiși de Ministerul Propagandei, Ministerul de Interne, Ministerul Culturii Naționale și Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I".

Ordinea de zi a adunării este următoarea:

1. — Cuvântul de deschidere al Prefectului.
2. — Cuvântul reprezentanților autorităților.
3. — Cuvântul reprezentanților categoriilor profesionale.
4. — Cuvântul Căminelor Culturale din județ.
5.—Cuvântul delegaților Centrului.—

Scopul adunării este să se reamintească tuturor cărturarilor și oamenilor cu răspunderi mai mici sau mai mari imperativul categoric de a-și îndeplini efectiv în duhul unei uriașe solidarități naționale, funcțiunea de îndrumători ai vieții cetățenești, menținând trează conștiința puterii și trăiniciei neamului nostru.

In lumina acestui scop, se fixează următoarea temă principală, care va fi desvoltată de toți vorbitorii adunării naționale:

„Organizarea solidarizării naționale impusă de sufletul țărănesc: razim puternic de Țară și Neam în vreme de pace, măreț scut de luptă și de jertfă în vreme de răsboiu".

Vorbirea fiecăruia va dura cel mult 10 minute și va fi vie, luminoasă, cuprinzătoare, constructivă, aplicativă și într'o atmosferă de mândrie și însuflețire românească cu putere determinantă la acțiuni corespunzătoare.

Prezența tuturor celor chemați este strict obligatorie pentru toți.

In aceeaș zi, se va ține la Pitești și concursul de cântec, joc și port românesc între echipele anume pregătite de anumite sate cu râvnă mare de manifestare națională.

Concursul se va ține la Strand după masă, la orele 3, în prezența întregii adunări naționale, din sânul căreia se va alege juriul, care va selecționa echipele, atribuindu-le premii și distincții.

Prefect, Av. **C. POPESCU**

In atenția elevilor de școli secundare

Ministerul Culturii Naționale a comunicat școalelor secundare următoarele ordine:

Nr. 101.795/1943.

„Direcțiunea C.F.R. executând mari lucrări de linii noui are nevoie în vara acestui an, pe diferite șantiere, de 250 elevi de liceu — premilitari — cari pentru munca lor vor primi 250 lei pe zi.

Munca aceasta va fi considerată ca muncă de războiu.

Cei cari doresc să fie încorporați în această muncă se vor adresa prin Direcțiunea liceului, care la rândul său va comunica Direcțiunii C.F.R. numărul elevilor înscriși.

Nr. 107.682/1943.

„Armata are nevoie pentru viitoarea campanie de iarnă de o mare cantitate de ziare vechi.

Elevii sunt rugați să strângă aceste ziare vechi și să le predea școalei odată cu revenirea la școală în Septembrie 1943.

Nr. 114.434/1943.

„Ministerul a dispus ca elevii și elevele să participe la campania de distrugerea omizilor și fluturilor".

Nr. 308/1943.

„Ministerul atrage atențiunea și roagă pe profesori, învățători, elevi și eleve să explice populației și în deosebi copiilor primejdia ridicării obiectelor — jucării, creioane, tocuri, balonase, precum și altele asemenea obiecte atrăgătoare — aruncate [illegible]. Aceste toate conțin explosibile".

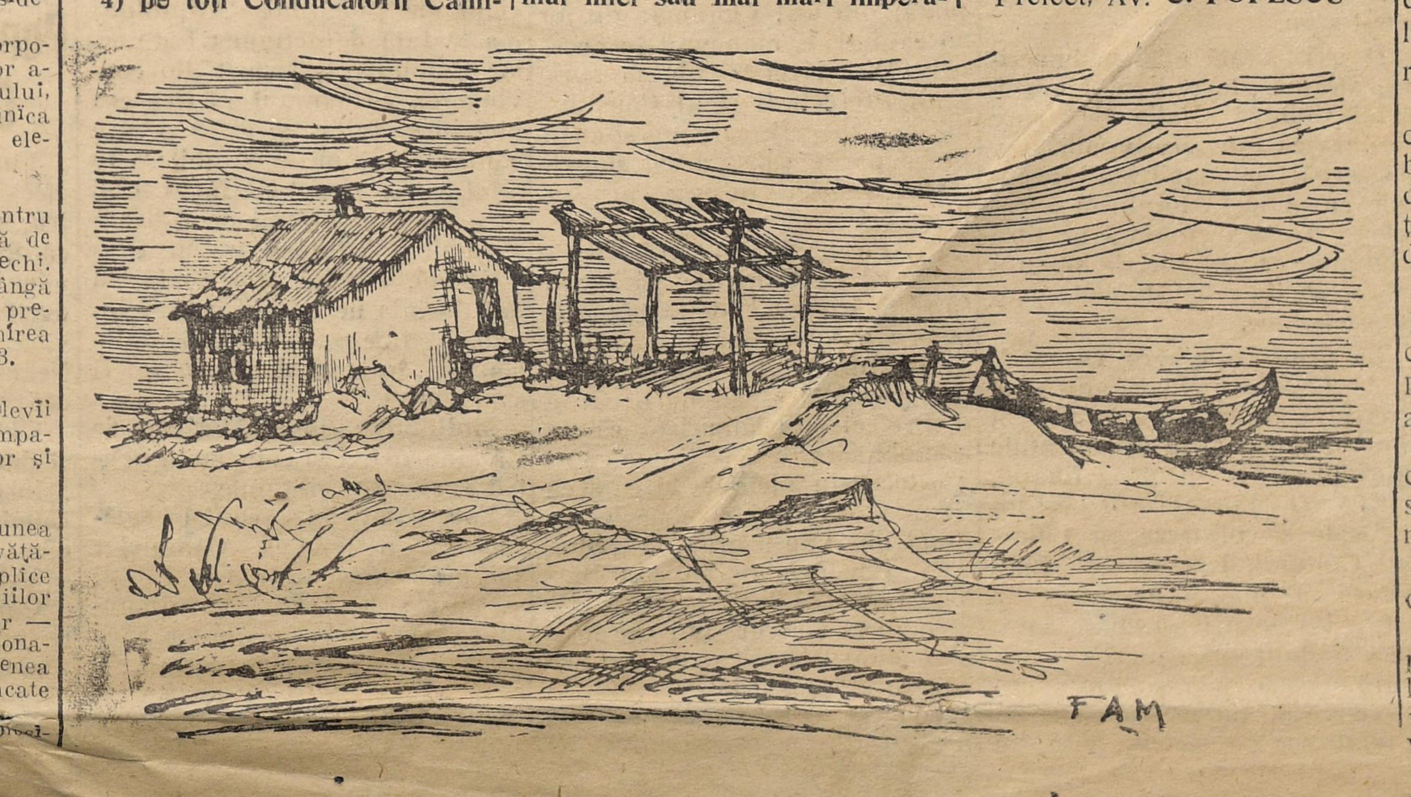

Serbare de sfârșit de an

La școala profesională „Teiuleanu" — condusă cu multă vrednicie și în spirit de pace de d-na Maria Zenovie — a avut loc, în ziua de Sf. Petru și Pavel, serbarea de sfârșit de an, în prezența d-lui prefect Tică Popescu și a multor personalități din Pitești, precum și a întregului corp didactic cu foarte numeros public.

Serbarea s'a desfășurat în curtea școalei, frumos împodobită cu un ales program alcătuit din coruri patriotice, jocuri naționale, tablouri alegorice, piesă de teatru etc.

D-na Directoare, MARIA ZENOVIE, a rostit o cuprinzătoare cuvântare, în care a arătat importanța școlilor industriale și activitatea școalei profesionale în cele ale sale și în operele sociale ale Consiliului de Patronaj, subliniind valoarea uniformei ca măsură disciplinară.

Trebue să menționăm, cu această ocazie, aportul nespus de prețios pe care l-a adus Școala profesională din Pitești Consiliului de Patronaj județean prin atâtea lucrări executate de elevele școalei.

Pagina Căminelor Culturale

ADUNAREA GENERALĂ A CĂMINULUI CULTURAL JUDEȚEAN - ARGEȘ „MAREȘAL ANTONESCU”

ȚINUTĂ IN ZIUA 24 IUNIE 1943

In urma convocării Nr. 782 din 1943 a d-lui președinte al Căminului Cultural județean-Argeș „Mareșal Antonescu”, s'a întrunit în localul Liceului „I. C. Brătianu” din Pitești — adunarea generală a Căminului.

1. — Adunarea s'a deschis la [illegible] Director M. S. Diaconescu printr'un [illegible] răspunsurile fiind date de întreaga asitență.

2. — Luând cuvântul d. Prefect av. C. Popescu — Președintele Căminului Cultural județean — aduce omagiul adunării M. S. Regelui, Ctitorul Fundației Culturale, d-lui Mareșal Conducător al Statului și d-lui Președinte al Consiliului de Miniștri, declarând adunarea deschisă.

3. — Constatându-se, în urma apelului făcut de Părintele Director, că sunt prezente — prin Președinții și Directorii lor — 80 de Cămine, deci mai mult de jumătate din numărul total al Căminelor din Județ, se declară adunarea legal constituită și se procedează la alegerea „Biroului adunării”.

4. — In urma propunerii d-lui președinte, Prefect av. C. Popescu, se alege prin aclamații, ca președinte, d. Inspector general Al. Lascarov-Moldovanu.

Se completează „Biroul adunării” prin d-nii: Păr. Nic. Popescu-Brădet, d. Popescu-Câineni și d. Insp. I. Voicilă, ca bărbați de încredere; iar ca secretar Pr. Insp. C. Bejan.

5. — Luând președinția adunării, d. Al. Lascarov-Moldovanu dă cuvântul Pr. Director M. S. Diaconescu, care dă cetire raportului Sfatului către adunarea generală asupra activității Căminului Cultural Județean și Căminelor sătești și orășenești.

Adunarea aprobă prin însuflețite aplauze „darea de seamă” luminoasă, făcută de Directorul Căminului Cultural Județean.

După terminarea „dării de seamă” se suspendă ședința pentru câteva minute, timp în care asistența a comentat cu deosebită satisfacție excepționala dare de seamă.

6. — Secretarul adunării dă apoi cetire Contului de gestiune a Căminului pe anul 1942-943 și raportul Comisiei de Cenzori. Adunarea aprobă cu unanimitate și însuflețire, atât contul cât și [illegible] lei.

7. D. Prefect, Președintele activ al Căminului Cultural Jud., expune adunării datele bugetului pe anul 1943-44, atât la venituri cât și la cheltueli, anunțând că la subvenția Fundației, d-sa adaogă din partea Prefecturii și a Consiliului de Patronaj Județean suma de lei 800.000.

Adunarea subliniază cu vii și prelungite aplauze gestul înțelegător al d-lui Prefect și aprobă fără nicio obiecțiune bugetul, care se prezintă, atât la venituri cât și cheltueli, cu suma de lei 1.241.979.

8. — D. Președinte al adunării invită pe delegații Căminelor să prezinte doleanțele Căminelor și eventualele propuneri ce au de făcut în vederea unei desfășurări mai rodnice a muncii culturale la sate.

a). Cerând cuvântul d. Dem. Moțoc, Subinspector școlar și director al Căminului Cultural Câineni, pune problema colaborării încadrării tineretului premilitar și extra-școlar în acțiunea Căminului Cultural, întrebând cum ar fi posibil ca tinerii să se înscrie membrii în Cămin.

A doua întrebare ridicată de d-sa se referă la hora satului, trecută de Ministerul de Interne în sarcina Căminelor Culturale, care nu au — de cele mai multe ori — un local propriu pentru acest scop.

D-sa își arată apoi nedumerirea stârnită de ordinul Ministerului Culturii Naționale, care se pare că interzice organizarea de serbări și manifestări culturale cu plată în localurile școalelor. Această măsură ar lipsi Căminele Culturale de singura lor posibilitate de alimentare a bugetelor lor.

La prima întrebare, răspund: d. Al. Lascarov Moldovanu și d. Prefect, stabilindu-se că tineretul rămâne încadrat în organizațiile oficiale, create pentru tineret, dar că aceste organizații sunt îndatorate să păstreze cu Căminul Cultural, legături de colaborare cât mai strânse.

In ceea ce privește hora satului, Căminul se va îngriji să găsească o sală, pentru anotimpurile reci, și un loc potrivit în timpul verii. Oricum, hora nu se va mai putea lăsa, nicăeri, în cârciumă.

La ultima întrebare, d. Prefect și d. Inspector Voicilă, dau lămurirea că ordinul menționat nu se referă la manifestările Căminelor Culturale.

b). Se dă apoi cuvântul d-lui Panaitescu, Președ. Căminului Cultural Fâlfani, care arată că acțiunea Căminului Cultural suferă întotdeauna când nu se bucură de concursul întreg și sincer al tuturor funcționarilor satului. De aceea cere să se dispună în sensul acesta.

Pentru ca hora satului să se organizeze, în bune condiții, de Cămin, d-sa socotește necesar [illegible] măsuri ca, cârciumarii [illegible]

D. prefect amintește că există obligativitatea pentru toți funcționarii, de a colabora la acțiunile de interes național și obștesc asigurând că va aplica sancțiuni pentru toate cazurile de abatere dela îndatorirea vremilor de față.

Roagă pe d. Col. V. Niculescu, Comandantul Legiunii de Jandarmi să ordone organelor de sub ordine o supraveghere mai

atentă asupra aplicării măsurii M. I. în privința organizării horei sătești.

c). Păr. Ionescu-Brătești își arată convingerea că în cadrul Cursurilor Țărănești, cea mai utilă activitate se poate desfășura prin ateliere sătești de industrie casnică.

Roagă să se facă intervențiile necesare la autoritățile în drept pentru a se acorda Căminelor, materia primă necesară (cânepă, richită, papură, sfoară etc.), cu oarecare păsuiri și înlesniri de plată, întrucât Căminele nu au un capital de manevrat în acest scop. D. Prefect făgăduește sprijinul Prefecturii și al Consiliului de Patronaj, care are și el în preocupările sale acest punct, pentru reușita tuturor acestor încercări.

d). Părintele Dănescu-Budești opinează ca Cursurile Țărănești să se țină în zilele de sărbătoare, pentru a nu sustrage pe săteni dela ocupațiile lor zilnice. Atât d. Președinte al adunării cât și d. Prefect dau lămurirea că nu este obligatoriu să se țină cursuri Țărănești în zilele de lucru și că fixarea orariului rămâne la deplina libertate a organizatorilor.

e). Părintele Șerbănescu-Bârlogu crede că hora satului este incompatibilă cu vremurile și preocupările grave, care ne stăpânesc în ceasurile de față. D. Prefect și d. Președinte al adunării arată că hora satului este o manifestare tradițională a vieții colective a satului, îndeplinind o funcțiune educativă și socială de mare însemnătate și că deci nu poate fi oprită, mai ales acum, când Țara cere un tineret cât mai senin și sănătos.

9. — Luând cuvântul din partea Fundației Regale, d. Al. Lascarov Moldovanu, exprimă cele mai călduroase mulțumiri în primul rând d-lui Prefect al Jud., av. C. Popescu, pentru neprețuitul sprijin și înțelegerea desăvârșită, acordate acțiunii Fundației în jud. Argeș. „Fundația nu are cuvinte să vă mulțumească în deajuns pentru aceasta”, spune d-sa. Mulțumește apoi, Părintelui M. S. Diaconescu, directorul Căminului Cul- [illegible] rea bogată făcută, frumoasă nu numai pentru realizările minunate arătate, dar și prin forma literară desăvârșită în care a fost prezentată. Exprimă, din partea d-lui director general al Fundației, d. Oct. Neamțu, părerea de rău de a nu fi putut lua parte la această manifestare a Căminului Cultural Județean.

Dă apoi îndemnuri pentru continuarea muncii începute, amintind că în aceste vremuri datoriile tuturor sunt mai multe și mai grele și că tot ce vom face noi, Conducătorii Căminelor, pentru țăranul care muncește, se jertfește și păstrează comorile scumpe ale neamului, este infinit mai puțin decât ceeace face el, jertfindu-și viața pe câmpurile de luptă. In încheere, își arată satisfacția de a vedea cum lucrarea Căminelor Culturale din Argeș ia din ce în ce mai mare avânt și dă roade atât de frumoase.

10. — D. Președinte al Căminului Cultural, Prefect av. C. Popescu, exprimă mulțumirile sale Păr. M. S. Diaconescu pentru munca plină de abnegație, depusă în organizarea, îndrumarea și însuflețirea activității Căminelor. Arată apoi greutățile mari pe care le-a întâlnit dela începutul activității d-sale ca Prefect, în toate sectoarele de viață ale județului. Atitudinea d-sale față de acțiunea Căminelor Culturale, a isvorît din convingerea că țăranul merită cea mai mare iubire și grijă pentru calitățile lui incomparabile. In anul care a trecut s'a făcut mult în domeniul acțiunii de ridicare a satelor. Acțiunea trebue însă adâncită, fiindcă experiența a dat dovada necesității acestei lucrări. Cei ce nu-și vor face datoria, aici, în frontul intern, vor fi sancționați.

Mulțumesc conducătorilor de Cămine, activi și conștienți, pentru realizările obținute.

Face câteva observații în legătură cu activitatea Căminelor Culturale orășenești dela Pitești și Curtea de Argeș, exprimându-și dorința ca pe viitor să-și intensifice și această lucrare.

11. — D. Prefect fixează pentru 15 Iulie a. c. „adunarea națională a tuturor elitelor intelec-

tuale județene” care urmează să stabilească programul acțiunii de lămurire internă printr'o mai susținută propagandă național-culturală.

Cu această ocazie se va ține și „concursul de cântec, joc și port românesc” între diferite echipe organizate de Cămine.

12. — Se anunță organizarea de către Fundație a 4 școli, pen- [illegible] conducătoanești, ce se vor deschide la 15 Iulie a. c., cerându-se înscrieri, care urmează să se facă până la 10 Iulie a. c. prin Căminul Cultural Județean.

13. — Se dă cetire telegramelor omagiale adresate:

— M. S. REGELUI, Oblăduitorul Fundației Culturale Regale;

— D-lui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului și Ocrotitorul spiritual al Căminului Cultural Județean, Argeș, căruia i-a acordat numele.

— D-lui Prof. Mihai Antonescu, Primul Ministru al Țării și sprijinitorul moral și material al Căminelor argeșene;

— și d-lui Octavian Neamțu, directorul general al Fundației Culturale Regale.

14. — Adunarea a luat sfârșit într'o atmosferă de satisfacție generală și caldă familiaritate la orele 13.45.

Drept care am încheiat prezentul Proces Verbal.

Președintele Adunării,
(ss) Al. Lascarov Moldovanu
Secretar,
(ss) Pr. C. Dejan
Bărbați de încredere:
(ss) Insp. I. Voicilă
(ss) Pr. N. I. Popescu-Brădet
(ss) Nic. Popescu-Câineni

Concurs de cântec, joc și port românesc

Repetăm vechea înștiințare. Căminele Culturale sătești sunt chemate să se manifeste prin organizarea de echipe, care să se prezinte la concursul de cântec, joc și port românesc, ce va avea loc la Pitești Joi 15 Iulie 1943, când se va ține și adunarea națională a elitelor intelectuale din județ.

Indemnăm Căminele să se prezinte la acest concurs. Până la 12 Iulie așteptăm înscrierile pentru concurs. Informații se pot da și cere prin telefon [illegible] adresa Căminului Cultural județean

---

Pentru conducătorii Căminelor Culturale

Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I” a organizat patru școli regionale de Conducători și Conducătoare de Cămine culturale și cursuri țărănești la Dioști-Romanați, la Crivina-Prahova, la Dobreni-Neamț și la Stânca Roșie-Suceava.

Cursurile încep la 15 Iulie a.c. și durează până la 10 August.

Inscrierile se primesc prin Căminul Cultural Județean, — până la 10 Iulie a. c. care face și selecționarea cererilor.

Cursiștilor li se plătește transportul și întreținerea toată în timpul cursurilor. Informațiuni de amănunt se vor da ulterior.

Conducerea Căm. Cult. Județean
„Mareșal Antonescu”

PRIMĂRIA ORAȘULUI PITEȘTI

DECIZIE No. 4469

Noi, Lt. Colonel Emil Poruțiu, Primarul orașului Pitești, lucrând în baza art. 194 aliniatul 2 din legea administrativă, pe temeiul căruia până la constituirea Consiliului comunal, toate atribuțiunile Consiliului sunt exercitate de primar și pe baza dispozițiunilor legii pentru drumuri modificată prin Inaltul Decret Regal nr. 645/1939 și publicată în Monitorul Oficial nr. 30 din 6 Februarie 1939, în art. 54, referitor la deschiderea de drumuri comunale, precum și în baza dispozițiunilor art. 69, 70 și următorii din Legea de expropriațiune pentru utilitate publică (Monitorul Oficial din 20 Octombrie 1864), cu modificările ulterioare.

Având în vedere art. 54 din legea pentru drumuri din 6 Februarie 1939, care se aplică pe tot teritoriul țării, în ceeace privește deschiderea de drumuri.

Având în vedere ordinul Minist. Af. Interne nr. 26674 din 7 Octombrie 1941, anexat în copie, prin care Ministerul ordonă a se declara de utilitate publică, proprietățile pe cari le încalcă noul bulevard al eroilor și a se executa lucrarea de urgență;

Având în vedere necesitatea deschiderii bulevardului eroilor din Pitești;

Având în vedere că utilitatea publică a deschiderii bulevardului eroilor este declarată prin ședințele Consiliului comunal din 23 Septem- [illegible] cărora primăria a și început achiziționarea de terenuri pentru deschiderea acestui bulevard;

Având în vedere că, din 1935 și până în prezent s'au făcut studii și proecte și s'a tratat cu proprietarii terenurilor achiziționarea traseului bulevardului, prin bună învoială.

Având în vedere că tratările prin bună învoială n'au dus la niciun rezultat, atât din cauza pretențiunilor lor cât și lipsa unora dintre proprietari;

Având în vedere ordinul categoric dat de Domnul Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului, ordin comunicat prin Prefectura Argeș cu nr. 145 Cabinet din 12 Septembrie 1942, de a se trece la exproprlere pentru utilitate publică și anexat în copie.

Având în vedere că până în prezent, nu s'au făcut decât declarațiuni de utilitate publică în principiu, fără a se stabili precis traseul bulevardului;

Având în vedere planurile întocmite de Serviciul Technic comunal și prin delegatul Marelui Stat Major, planuri cari au fost aprobate de d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, cu ordinul nr. 16574 C. C. din 1942, comunicat de Prefectura Argeș cu nr. 20505 din 1942, anexat în copie.

Având în vedere că, prin referatul Serviciului technic comunal se justifică necesitatea și urgența deschiderii acestui bulevard, care pentru recunoștința și preamărirea Eroilor Neamului va purta denumirea de „BULEVARDUL EROILOR”;

Se deschide o mare arteră de circulație perpendiculară pe axa longitudinală a orașului, arteră care traversează și trece centrul civil al orașului, cu legătură directă spre marile drumuri naționale București—Craiova, Râmnicu Vâlcea, etc.

Se creiază o terasă pentru construcții de case higienice.

Se satisface astfel și proectul planului de sistematizare, care prevede acest bulevard, așa cum este trasat.

Se apropie, prin această deschidere a bulevardului, cimitirul eroilor de centrul orașului, care până în prezent era ținut în umbră.

Având în vedere planurile de situația imobilelor expropriate, anexat acestei deciziuni, care fac parte integrantă din această deciziune, precum și prețurile ce le oferă această autoritate pentru terenuri și procesul verbal de estimațiune a plantațiunilor, împrejmuirilor, construcțiunilor, etc., dresat de Comisiunea instituită în ziua de 6 Iulie 1943.

Având în vedere că această expropriere pentru utilitate publică este necesară și urgentă.

Pe baza dispozițiunilor art. 194 alin. 2 legea administrativă art. 54 din legea pentru drumuri, modificată la 6 Februarie 1939, art. 69 și [illegible] expropriațiune de utilitate publică din 20 Octombrie 1864, cu toate modificările ulerioare;

DECIDEM:

Art. 1. — Se declară expropriate pentru cauză de utilitate publică, utilitate necesară și urgentă următoarele terenuri prevăzute în planul de situație, anexat, care face parte integrantă din această deciziune, pentru deschiderea bulevardului eroilor din Pitești;

Art. 2. — Proprietarii expropriați astfel cum rezultădnî rolurile fiscului, terenul ce se expropriază cu vecinătățile lor și prețul ce se oferă de autoritate pentru indemnizația terenului construcțiuni, împrejmuiri, plantații, etc. sunt:

PARCELA Nr. 1.

Moștenitorii Dragnea Brișculescu, domiciliat în Pitești str. Primăverii nr. 19, teren expropriat în suprafață de 34 m. p., neproductiv, pietros, pantă, fără plantații, vecin la Răsărit cu proprietatea comunei, Nord Ion Stănescu, Vest restul proprietăței Brișculescu, Sud proprietatea comunei și proprieattea Brișculescu.

Prețul unitar oferit 60 lei m. p., total lei 2.040.

Depus recipisa nr. 2243/1943.

PARCELA Nr. 2.

Proprietar Ion Stănescu, domiciliat în str. Primăverii nr. 33, Pitești teren în str. Exercițiu [illegible] în pantă pe adâncime de 35 m. l. vecin la Răsărit Elena C. Dumitru, Apus Teodora Dumitrescu, Nord str. Exercițiu, Sud proprietatea comunei și Scoroboaia, cu o construcție de bârne în suprafață de 35 m. p., preț oferit: 480 m p. loc de construcție a lei 500 m. p., total lei 240.000

2638.25 loc arabil și pantă, a lei 120 m. p. total lei 316.590

35 m.p. construcție bârne a lei 1000 m.p. total lei 35.000

10 m.l. împrejmuire ridicat de proprietar manopera a lei 40 m. l. total lei 400

Total general lei 591.990

Depuși cu recipisa nr. 2242/1943.

PARCELA Nr. 3.

Proprietară Teodora Dumitrescu, str. Exercițiului nr. Pitești, teren expropriat 50 m. p. loc de coastă în fundul proprietății.

Vecini: Răsărit Ion Stănescu; Apus restul proprietății Teodora Dumitrescu; Nord str. Exercițiu; Sud proprietatea Briculescu.

Preț oferit de autoritate lei 120 m. p., total lei 6.000

Depus cu recipisa nr. 2241/1943.

PARCELA Nr. 4.

Proprietară Elena Constantin T. Dumitru, str. Tache Ionescu nr. 53 Pitești. Teren expropriat în suprafață de 396 m. p. loc de cultură.

Vecini: la Răsărit restul proprietății Elena C. T. Dumiru; Apus I. Stănescu; Nord str. Exercițiu; Sud proprietatea Ion Stănescu.

Preț oferit lei 400 m. p., total lei 158.400

Imprejmuiri, manoperă lei 40 m. p. pentru 98 m. d., materialul ridicat de proprietar, lei 3.920

Total lei 162.320

Depus cu recipisa nr. 2240/1943.

Proprietara a oferit Primăriei, acest teren, tot cu 400 lei metrul pătrat, ofertă înregistrată la nr.4000/943 și anexată la dosar.

PARCELA Nr. 5.

Proprietară Filofteia Radian, str. Exercițiu nr. 78 Pitești. Teren expropriat, curtea casei în suprafață de 458 m. p.

Vecini: la Răsărit cu T.Rădulescu; Apus cu restul proprietății F. Radian; Nord str. Exercițiu.

Preț oferit la teren 500 lei m. p. × 458 = lei 229.000

Magazie de lemn 28 m.p. a 200 lei 5.600

(Magazia se ridică de proprietar)

Imprejmuire șipci de brad 11 m. l. a 60 lei 660

(Se ridică de proprietar).

Instalația de apă subterană, demontarea instalației și refacerea ei, 36 m. l. a 400 lei 14.400

Total lei 249.660

Depus cu recipisa nr. 2239/1943.

PARCELA Nr. 6.

Proprietar Tudor Rădulescu str. Exercițiu nr. 80 Pitești, se expropriază: teren de casă în suprafață de 326 m. p. preț oferit la teren 500 m. p. lei 163.000

Teren împomat, șes, pentru culturi de legume 1893 m. p. a lei 120 m. p. lei 220.680

Casă de locuit din zidărie de cărămidă acoperită cu tablă, cămară cu țiglă, pardosită cu scânduri, ferestre duble, instalație de lumină electrică și instalație de apă în interior. Suprafața construită 149 m.p. a 8000 lei m. p. = lei 1.192.000

Construcție de lemn de brad, magazii, se plătește manopera pentru ridicare m. p. 11 a 200 lei m. p. 2.200

Imprejmuire la stradă din scânduri de fag și împrejmuirea despărțitoare din curte și grădină în lungime de 81 m. l. a 60 lei 4.860

(Se plătește manopera, materialul se ridică de proprietar).

Pomi fructiferi: meri, caiși, pruni, cireși, peri — 85 buc. a lei 1000. Total lei 85.000

Total general 1.667.740

Depus cu recipisa nr. 2238/1943.

Această propreitate se învecinește la Răsărit cu propr. I. Barbu; Nord restul proprietății [illegible] str. Exercițiu, Apus propr. Filoftei Radian.

PARCELA Nr. 7.

Proprietar Pandele Constantinescu str. Cuza Vodă nr. Pitești. Teren cu pomi suprafața 193 m. p.

Vecini: la Răsărit Pandele Constantinescu, la Apus proprietatea T. Rădulescu; Nord proprietatea Stan Cristea; Sud I. Barbu. Preț oferit 120 lei m. p.

Total lei 23.160

Imprejmuire din scânduri de brad numai manopera 30 m. l. a 50 lei m. l., manoperă total lei 1.500

4 pomi fructiferi a 1000 lei pomul lei 4.000

Total general lei 28.660

Depus cu recipisa nr. 2237/1943.

PARCELA Nr. 8.

Proprietar Stan Cristea, str. Exercițiu 84 Pitești. Teren împomat, șes 384 m. p., Vecini: la Răsărit restul proprietății Stan Cristea și str. Turda; la Apus T. Rădulescu; la Nord Gheorghița Model; Sud Pandele Constantinescu.

Preț oferit 120 lei m. p. Total lei 46.080

16 pomi fructiferi a 1000 lei total lei 16.000

Manopera a 30 m. l. gard ridicat de proprietar 50 lei m. l. 1.500

Total general lei 63.080

Depus cu recipisa nr. 2236/1943.

PARCELA Nr. 9 a.

Proprietară Gheorghița Model, str. Exercițiu Nr. 74 Pitești.

Teren împomat șes, în suprafață de 575 m. p.

Vecini: la Răsărit restul proprietății și str. Turda; Apus restul proprietății și T. Rădulescu; Nord Stan Cristea; Sud Cristea.

Prețul oferit 120 lei mp. lei 69.000

26 pomi fructiferi a 1000 lei buc lei 26.000

30 m. l. împrejmuire de gard, ridicat de proprietar 50 lei m. p. manopera 1.500

Total general lei 96.500

Suma depusă cu recipisa Nr. 2235 din 1943.

PARCELA Nr. 9 b.

Proprietar Gheorghița Model, str. Exercițiu Nr. 74 Pitești.

Teren împomat în suprafață de 710 m. p. Vecini: la Răsărit Gheorghița Model; Apus restul proprietății Gh. Model; Nord drumul de care; Sud Alexandru St. Pană.

Prețul oferit 120 lei m. p. lei 85.200

31 pomi fructiferi a 1000 lei buc lei 31.000

Total general lei 116.200

Suma depusă cu recipisa Nr. 2334 din 1943.

PARCELA Nr. 10.

Proprietar după rol Constantin Pană, posesor Stan Cristea, str. Exercițiu Nr. 64 și 66 Pitești.

Teren expropriat 1191 m. p. șes cu pomi. Vecini: la Răsărit restul proprietății; Apus T. Rădulescu; Nord St. Căpățână; Sud Gheorghița Model. Se mai adaugă un triunghiu de 18.75. Total general de expropriat 1209.75 m. p. Preț oferit 120 lei m.p. Total lei 145.170

31 pomi fructiferi a 1000 lei buc. total lei 31.000

Total general lei 176.170

Suma depusă cu recipisa Nr. 2233 din 1943.

PARCELA Nr. 12 a.

Proprietar Alexandru S. Pană, str. Exercițiu Nr. 88 Pitești. Teren expropriat 572 m. p. loc cu pomi.

Vecini: la Răsărit restul proprietății și str. Turda; Apus restul proprietății și T. Rădulescu; Nord Gheorghița Model și Sud St. Căpă- [illegible] oferit 120 lei m. p.

Total lei 68.640

Suma depusă cu recipisa Nr. 2232 din 1943.

PARCELA Nr. 12 b.

Proprietar: Alexandru St. Pană, Str. Exercițiu Nr. 88, Pitești.

Teren de deal împomat în suprafață de 2131 m. p.

Vecini: la Răsărit restul proprietății și Str. Turda, Apus restul proprietății și St. Cristea, Nord, proprietatea comunei, Sud drumul comunal.

Prețul oferit 80 lei m. p. Total lei 170.480

31 pomi fructiferi a 1000 lei buc. lei 31.000

Total general 201.480

Suma depusă cu recipisa Nr. 2231 din 1943.

PARCELA Nr. 13.

Proprietar Plutonier I. Barbu Str. Exercițiu Nr. 82 Pitești, Stan Cristea Str. Exercițiu Nr. 84, Alexandru Pană Str. Exercițiu Nr. 88, Gheorghița Model Str. Exercițiu Nr. 74.

Teren de coastă, drum comun în suprafață de 112 m. p. Vecini: la Răsărit restul proprietății și Str. Turda, Apus restul proprietății și T. Rădulescu, Nord, Alexandru Pană și Sud Gh. Model.

Preț oferit 100 lei m. p. Total lei 11200

Suma depusă cu recepisa Nr. 2230 din 1942.

PARCELA Nr. 14.

Proprietar Stan Cristea, Str. Exercițiu Nr. 84 Pitești. Teren în pantă înfundat. Vecini la Răsărit Alexandru Pană, Apus Ion Barbu, Nord Gheorghe Model și Sud drumul comun în suprafață de 572 m. p.

Prețul oferit 80 lei m. p. Total lei 45.760

Suma depusă cu recepisa Nr. 2228 din 1943.

PARCELA Nr. 16 a.

Proprietar Tudor Rădulescu Str. Exercițiu Nr. 80 Pitești. Teren în pantă înfundat, cu plantații de pomi fructiferi. Vecini la Răsărit I. Barbu, Apus Filofteia Radian, Nord proprietatea T. Rădulescu, Sud T. Rădulescu, în suprafață de 234 m. p. a 80 lei m. p. Total lei 18.720

Suma depusă cu recepisa Nr. 2229 din 1943.

PARCELA Nr. 16 b.

Proprietar T. Rădulescu Str. Exercițiu Nr. 80. Teren în pantă. Vecini la Răsărit Dumitru David, Apus Ion Ghemaru, Nord T. Rădulescu, Sud restul proprietății și Dumitru David.

Suprafața 84 m. p. a 80 lei m. p. Total lei 6.720

25 pomi fructiferi a 1000 lei 25.000

Total general lei 31.720

Suma depusă cu recepisa Nr. 2227 din 1943.

PARCELA Nr. 17.

Proprietar Filofteia M. Radian, Pitești Str. Exercițiu Nr. 78. Teren în pantă împomat înfundat. Vecini la Răsărit T. Rădulescu, Apus Dumitru David, Nord Filofteia Radian, Sud restul proprietății Radian Filofteia. Suprafața 258 m. p. a 80

p. Total lei 2

24 pomi fructiferi a 1000 lei 24

Total general lei 44

Suma depusă cu recipisa Nr. 2

din 1943.

PARCELA Nr. 18.

Proprietar Ileana David, Str. Fundătura Dacia Nr. Piteti, teren în pantă arabil. Vecini la Răsărit Filofteia Radia, Apus T. Rădulescu, Nord resul proprieătții Dumitru David, Sud D. David. Suprafața 86 m. p. a 80 lei m. p. lei 6.880

Loc arabil.

Suma depusă cu recepisa Nr. 2225 din 1943.

PARCELA Nr. 19.

Proprietar Sevastian Ghemaru Str. Exercițiu Nr. 72 Pitești. Teren arabil în pantă. Vecini Răsărit T. Rădulescu, Apus Filofteia Coculescu, Nord restul proprietății Ghemaru S. Str. Fund. Dacia.

Suprafața 474 m. p. a lei 50 m. p. socotit și salcâmii. Total lei 23.700

Suma depusă cu recepisa Nr. 2224 din 1943.

PARCELA Nr. 20.

Proprietar: Moștenitorii Coculescu domiciliați în Pitești, Bulevardu Titu Maiorescu Nr. 7 și [illegible]

De [illegible]

m. p. [illegible]

Sum [illegible]

din 194

PARCEL [illegible]

Proprietar Rizea [illegible] Dacia Nr. 19 Pitești. Teren de coastă cu pășune. Vecini la Răsărit Filofteia Coculescu, Apus M. Oncescu, Nord restul proprietății Berechet și Sud Fund. Dacia. Suprafața 474 m.p. a lei 50 m. p. 23.700

Suma depusă cu recepisa Nr. 2222 din 1943.

PARCELA Nr. 22.

Proprietar Marin Oncescu, Fund. Dacia Nr. 26 Pitești. Teren pășune în coastă. Vecini la Răsărit proprietatea Berechet, Apus Filofteia T. Grigorescu, Nord restul proprietății M. Oncescu, Sud Fund. Dacia.

Suprafața 250 m. p. a lei 50 m. p. lei 12.500

Suma depusă cu recepisa Nr. 2221 din 1943.

PARCELA Nr. 23.

Proprietar Filofteia Toma Grigore, Pitești Str. Cazărmii Nr. Teren de coastă cu pășune. Vecini la Răsărit proprietatea M. Oncescu, Apus Stan D. Radu, Nord Filofteia Grigorescu și Sud Fund. Dacia.

Suprafața 180 m. p. a lei 50 m. p. lei 9.000

Suma depusă cu recepisa Nr. 2220 din 1943.

PARCELA Nr. 24.

Proprietar Stan D. Radu și Marin Pencea, Pitești, Fund. Dacia Nr. 18. Teren în pantă, pietros neproductiv. Vecini la Răsărit Filofteia Grigorescu, Apus Dumitru Enache, Nord restul proprietății Stan D. Radu și Pencea, Sud Fund. Dacia.

Suprafața 315 m. p. a lei 50 m. p. lei 15.750

Suma depusă cu recepisa Nr. 2219 din 1943.

PARCELA Nr. 25

Proprietar: Dumitru Enache și Răduț Petre, Pitești Fund. Dacia 14. Teren coastă, pietros, neproductiv. Vecini la Răsărit Stan D. Radu și Pencea, Apus restul proprietății Enache și Răduț, Nord șoseaua cimitirului și Sud Fund. Dacia. Suprafața 124 m. p. a lei 50 m. p. lei 6.200

Suma depusă cu recepisa Nr. 2218 din 1943.

Art. 3. — Această Deciziune declarativă de utilitate publică pentru exproprierile Bulevardului Eroilor din Pitești, se va publica în întregime în Monitorul Oficial în două ziare cotidiane cele mai răspândite din țară, într'un ziar local și se va afișa timp de 10 zile libere pe afișierul Primăriei Pitești.

După 5 zile libere dela publicare și afișare, Dosarul se va înainta Curții de Apel București.

Art. 4. — Serviciul Technic, Serviciul Financiar și Contencios sunt însărcinate cu executarea acestei Deciziuni.

Dată în cabinetul nostru astăzi 8 Iunie 1943.

Primar Pitești
Lt.-Col. EMIL PORUȚIU
Secretar, Nic. Ionescu

ROMANIA
MINISTERUL JUSTIȚIEI
Direcțiunea Judiciară

PUBLICAȚIE

Domnul Pușan Ioan, născut în comuna Daia Română, județul Alba, la 22 Februarie 1915, domiciliat în Pitești, Sc. Ofițeri de Artilerie „Regele Carol I”, a făcut cerere Ministerului de a fi autorizat să schimbe, pe baza art. 10, numele său patronimic de Pușan în acela de Poenaru, spre a se numi Ioan Poenaru.

RECUNOSC ȘI STRĂINII...

Atunci când răsboiului pe care-l facem noi, Românii, i-am zis „războiul sfânt", această calificare nu ieșea dintr'o zădarnică postură, cu care să ajutăm lucrarea de propagandă războinică. Departe de așa ceva, — cu atât mai mult cu cât nouă nu ni era a joacă cu aceste noțiuni scumpe sufletului nostru. Românul nu ia în ușor cuvântul „sfânt" — pe care el îl dă unui om sau unei lucrări cu mare grijă și cu îndestulă smerenie.

Ci am calificat astfel răsboiul nostru fiindcă o întreagă serie de fapte impuneau aceasta. Deajuns să amintim câteva. Este azi un fapt necontestat de nimeni, acela că ostașii noștri, trecând dincolo de Nistru și văzând halul în care bolșevicii aduseseră sfintele lăcașuri de închinare creștinească, n'au pregetat și, în ceasurile puține de altfel, de răgaz pe care li le dădeau luptele, au pus mâna și au început a rezidi aceste lăcașuri, ca apoi prea cucernicii preoți care însoțesc unitățile, să [illegible] sfințească [illegible] ostei, [illegible] inea- [illegible] urces și bisericile care căpătaseră o altă întrebuințare în vremea celor douăzeci și cinci de bolșevism ateu și blasfemiator.

Dar, mai mult, ostașii noștri, mereu în bună ascultare de ofiterii lor, au început a boteza pruncii și chiar pe unii adulți. Preoții unităților noastre nu mai pridideau botezând — și făcând și alte slujbe întru reîncreștinarea sufletelor celor care doreau cu putere acest lucru.

Iată, așa dar, două mari fapte care dau războiului nostru o lumină cu totul unică în istoria războaielor lumii. In care răsboi și când s'a mai petrecut așa ceva? Parcă auzim în acestea glasul Evangheliei noastre: „Mergeți și botezați neamurile în numele Tatălui, al Fiului și-al Sfântului Duh, până la capătul pământului!"

Alte fapte, de-o importanță tot atât de mare, se țes din miile de scrisori care au venit, mai osebit în cel dintâi an de război, de pe front. In cele 1300 de scrisori publicate de mine, în volumul „Scrisori de răsboi din anul vitejiei românești 1941" se află dovezi care nu pot fi date deoparte, tocmai ale acestui lucru. In nenumărate cazuri, înșiși ostașii noștri califică astfel răsboiul pe care-l fac.

Dar chiar dacă nu spun ei, totuși din cuprinsul scrisorilor reese calificarea aceasta. Sunt mulți care spun: „Noi aici suntem ostașii țării, ai Regelui și ai Mareșalului, dar suntem și ostașii lui Hristos". Alții: „Luptăm aici pentru Țară și pentru Cruce". Alții: „Apărăm aici Țara, dar și Biserica noastră, încălcată de barbari". Și așa, nenumărate sunt grăirile acestea, care nu pot fi puse la îndoială, — căci nu are vreme cel ce stă sub grindină de gloanțe și de obuze să facă fraze sau să se joace cu vorbele. Ci acei care au scris așa au crezut în ceea ce au scris.

Un soldat ardelean, sergent, dintr'o comună din județul Turda scrie ritos: „Dorită soție, părinți și vecini. Dumnezeu a voit ca noi să fim aleși, noi care suntem aici — și ne-a dat putere pentru a învinge pe dușmanul nostru și al bisericii noastre creștine. Faptele bolșevicilor, atât de crude față de bisericile noastre, nimeni nu poate să le știe, de cât acei care le-au văzut. De aceea Dumnezeu așa le și ajută, după cum fac". E limpede? Așa grăește sergentul ardelean — și simțim, cetindu-i rândurile că el nu glumește — și nici nu vrea să facă pe grozavul.

D. profesor Nichifor Crainic, cetind volumul acesta, a scris între altele aceste cuvinte: *„Este rare ori în istorie ca o armată biruitoare să-și asume cu asemenea conștiință o misiune apostolică"*.

Drepte sunt și aceste cuvinte care consfințesc și ele adevărul că răsboiul nostru pe lângă că a fost și este unul de reîntregire și de apărare, este și unul pentru apărarea Crucii și-a Bisericii, așadar, pe temei de adevăr, un răsboi sfânt.

Dar iată că nu numai noi credem și spunem aceasta. Nenumărate au fost ziarele și publicațiile străine, care, în rânduri închegătoare, au arătat acest înalt [illegible] pe care-l are răsboiul nostru, în afară de acel de apărare națională.

Zilele acestea, ziarul [illegible] „Vecer" are cuvinte de-o mare înțelegere a problemei — și spune lucrurilor pe nume, fără ocol sau laude deșarte.

Iată ce scrie acest ziar: „România a fost foarte zgârcită cu comunicatele militare în acești doi ani de răsboi. Ea a crezut că e preferabil să se lase faptelor cuvântul. In schimb, marele cartier al Fuehrerului a trebuit să examineze în zeci și sute de comunicate glorioasele fapte de arme ale românilor. Dacă nu se poate vorbi de Odesa, de Kerci, de Crimeia, de Harcov, de Don, de Sevastopol, de capul de pod de la Cuban, fără să se evoace vitejia soldatului român, în schimb este mai puțin cunoscută o altă latură a acțiunii românești: latura misionară. In adevăr, în acești doi ani de răsboi, soldatul român nu s'a mulțumit numai să-și arunce viața în cumpănă pentru ducerea în sânul Patriei a unei străvechi provincii românești, răpită cu un an în urmă, nu s'a mulțumit nici să împingă cu pieptul său cât mai departe de continent, marele pericol bolșevic, ci s'a străduit să ducă cât mai departe formele civilizației și mai ales credința creștină, acolo de unde fuseseră smulse de oamenii întunericului și ai păgânității. România nu a întreprins un răsboi de cucerire, ci mai mult o campanie de cruciați: între două lupte, soldații ei au restaurat și au clădit biserici, desgropând icoane și obiecte sfinte; preoții militari au botezat mii și mii de copii și au răspândit pretutindeni duhul credinței mântuitoare. Se cuvenea deci relevată și această latură, ca urmare poate mai trainică de cât acțiunea militară propriu zisă".

Cuvinte drepte [illegible] înțelegere, pentru care nu putem fi de cât recunoscători poporului aliat și prieten.

Și nu se putea să fie altfel, când prea bine știm că naționalismul românesc a fost totdeauna în formele lui cele mai depline și un naționalism creștin. Naționalitate și creștinism, la noi, au fost noțiuni contopite. Neamul nostru în chiar ceasul alcătuirii smulse de oamenii întunericului lui s'a plămădit cu creștinătatea.

Războiul de acum a adus o splendidă și nesguduită verifi- creștină, acolo de unde fuseseră vilizației și mai ales credința care a acestui mare adevăr.

Al. Lascarov-Moldovanu

1. — Adunarea s'a deschis la [illegible]
Director M. S. [illegible]
răspunsurile fiind date de întreaga asitență.
2. — Luând cuvântul d. Prefect av. C. Popescu — Preșe[illegible]
tele Căminului cultural

CUM STĂM CU RĂZBOIUL

Pe frontul răsăritean, acțiunile mai importante au rămas polarizate tot în jurul capului de pod Cuban. Toate atacurile încercate însă aci de sovietici au rămas fără rezultat, soldându-se cu grele pierderi pentru inamic.

Pe restul frontului, luptele păstrează caracter local, dar se dau cu forțe din ce în ce mai sporite.

In ultimile zile, Berlinul a subliniat intervenția încununată de succes a unor forțe de șoc româno-germane în sectorul sudic al frontului de la Cuban, intervenție care a dus la nimicirea unor puternice poziții ale inamicului.

In regiunile Veliki-Luki și Staraja Rusa, trupele rusești au fost contra-atacate, iar Leningradul a fost în repetate rânduri ținta unor violente bombardamente ale aviației și artileriei terestre.

In ciuda unei liniști aparente în răsărit, atât la Berlin cât și la Moscova se vorbește de o mare bătălie care se așteaptă. Fapt este că ambele tabere desăvârșesc pregătirile lor de extraordinară amploare, iar până la declanșarea atacului lor în stil mare, aviațiile continua să atace reciproc spatele frontului.

— Tot mai insistent se pune problema unor eventuale debarcări ale aliaților pe [illegible] Fronturile terestre sunt socotite însă la Berlin ca fiind asigurate din toate punctele de vedere și că măsurile din timp luate, pretutindeni, își vor arăta eficacitatea la momentul oportun.

— In spațiul Mediteranian, aviația anglo-americană a continuat să bombardeze punctele de sprijin ale Axei din Sardinia, Sicilia, Grecia.

A fost atacat și portul militar Livorno, unde populația civilă a suferit pierderi însemnate.

Formațiunile de avioane italo-germane sunt și ele active, bombardând aerodromuri și porturi în Africa de Nord și vase inamice de transport pe mare.

Ziarele italiene consideră simptomatic faptul că pe lângă sistematica bombardare a orașelor de pe coasta Italiei, se remarcă o concentrare considerabilă a mijloacelor de debarcare aliate, sporirea efectivelor navale anglo-americane în Mediterana, precum și o excepțională afluență de convoaie, transportând material de războiu, prin Gibraltar.

Aceleași ziare subliniază dârza voință a poporului italian de a zădărnici orice încercare de în-

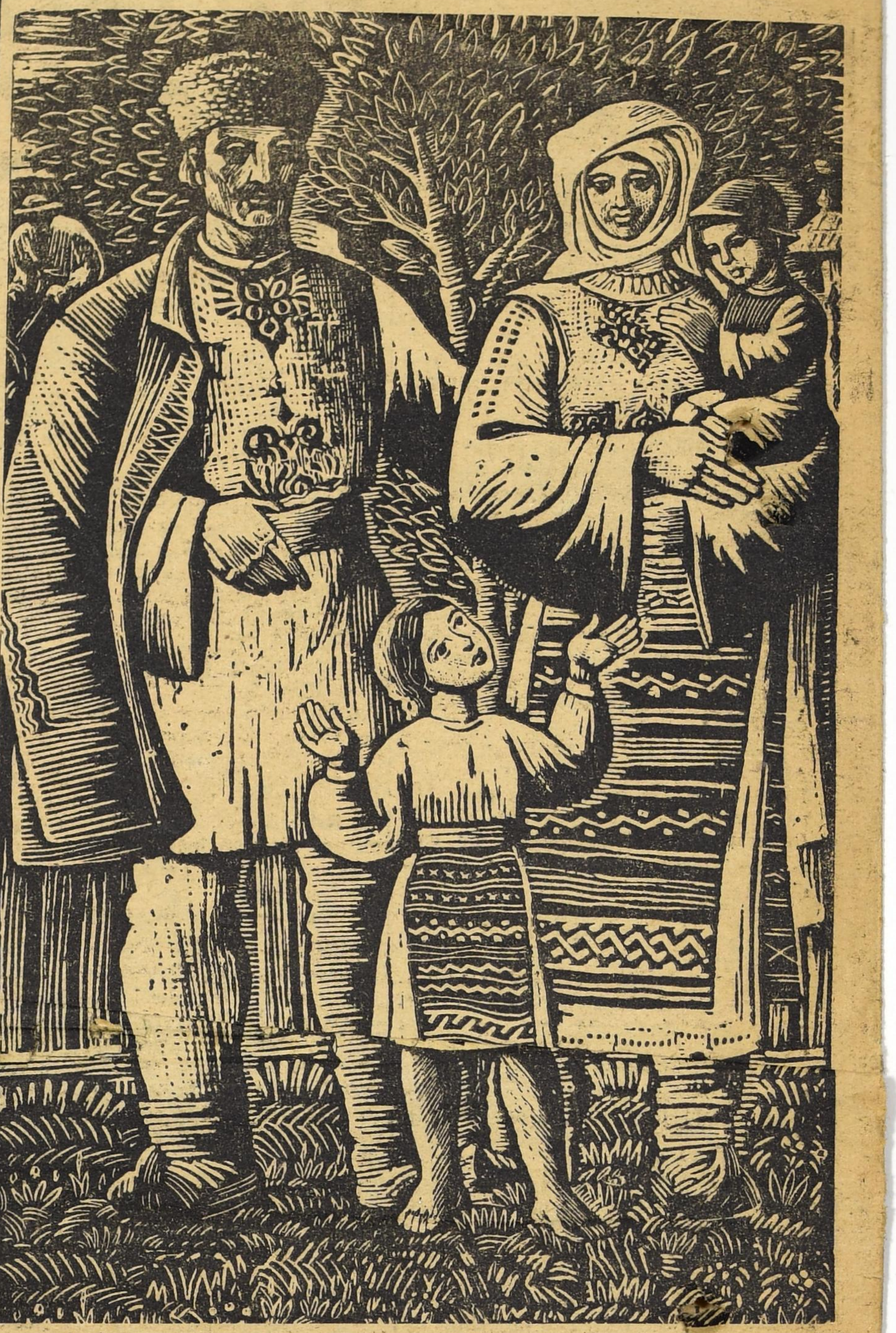

AȘA EȘTI TU FRATELE MEU...

Eu te-am văzut frate rumân
Ingândurat cu fața suptă,
In peticitul tău zăbun
Trecând prin târg, cu-opinca ruptă.
Mergând pe lângă boi sfios
Cu-un car de lemne 'ncet prin sloată,
Venit o poștă-așa pe jos,
Ca să plătești o judecată...

Și te-am văzut și pe ogor
Cum plugul trudnic te'ncovoaie,
Indurerat că nici un nor
Nu vrea să dea un strop de ploaie.
Privești atunci spre cer mereu
Aprins de-a grijilor arșiță,
Te'nchini și rogi pe Dumnezeu
Ingenunchiat sub o troiță...

Pe tine-al brazdelor străjer
Cum nu-ți dă vremea în d'a-bună,
Te văd tăcut lângă boier,
Căciula 'n mâini, ochii 'n țărână.
Dar când cocoarele se duc
Și holda de belșug s'apleacă,
Te-aud în cântec de haiduc
Inveselit parcă o leacă...

Atunci la han, faci lung popas
Cu vorba, lângă băutură,
Voios dai bucuriei glas,
Și hora 'ntinzi pe bătătură...
C'așa ești tu fratele meu,
Și-așa e viața ta cuminte,
Și'n ea, brazda și Dumnezeu,
Sunt două taine mari și sfinte...

George Florescu

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA [illegible] Comerțului București.
[illegible]ărită la 3.VII.19

ANUL III Nr. 112

„Taxa poştală plătită în numerar, conform aprobării Nr. 72.526/943".

PREŢUL 3 LEI EXEMPLARUL

Duminică 20 Februarie 1944

ARGEŞUL

GAZETA SĂPTĂMÂNALĂ DE INFORMARE ŞI INDRUMARE OBŞTEASCĂ

R.P.R. * SERV. ARHIVELOR STATULUI PITEŞTI
DEPOZIT

APARE SAPTAMANAL, SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA STR. CRAIOVEI 53 — PITEŞTI

ABONAMENTUL 200 LEI ANUAL — PENTRU AUTORITAŢI 500

Pentru ridicarea satelor

Trebue să recunoaştem că n'am dus lipsă de oameni animaţi de sincere intenţii faţă de problema rurală.

Pentru ridicarea nivelului moral şi intelectual, implicit îmbunătăţirea stării materiale a ţăranului, mai ales în ultimul timp, au fost îndreptate toate eforturile oficialităţii. Şcoala şi biserica sunt socotite printre mijloacele ce ar putea contribui la ajungerea scopului propus. Apelurile adresate preotului şi învăţătorului, se află totdeauna la locul de cinste şi ilustrează îndeajuns rolul ce-l au aceşti conducători pentru a mai fi nevoiţi să insistăm.

Dacă suntem însă cu toţii de acord în a recunoaşte că un preot ce nu este pătruns de misiunea sa, mai mult strică decât construeşte, tot astfel trebue să admitem că o şcoală care e lăsată la voia întâmplării şi a improvizaţiei, nu poate contribui prea mult la schimbarea feţei satului nostru de azi.

Pentrucă prin şcoală viitorul gospodar trebue iniţiat nu numai în elementarii de cultură, dar şi în mijloacele practice ce-i vor ajuta să-şi facă o viaţă mai uşoară.

Prin aplicarea nouei programe analitice la cursul supra-primar, se va reuşi oare să se dea copilului pregătirea pentru viaţa în care va intra mâine?

Răspunsul ar trebui să aşteptăm să ni-l dea viitorul, dar cum noi suferim de lipsa de continuitate, ne grăbim să-l smulgem anticipat, după cât ne ajută puterile.

Atâta timp cât şcoala va fi o casă părăsită în mijlocul satului, în care să-şi aşeze culcuşul bufniţele şi nu se va transforma într'o fermă model, unde să se facă de către tineret aplicarea cunoştinţelor teoretice, se exclude singură dintre mijloacele chemate să contribue cu ceva la ridicarea dorită de toţi, rămânând ceiace a fost până în prezent.

Pentru transformarea aceasta, natural, e nevoe de sacrificii şi multă stăruinţă, dar când e vorba de un astfel de ţel, nu mai trebue precupeţit nimic.

...Să admitem că s'a învins aceste prime şi grele dificultăţi, fiecare şcoală transformându-se într'o gospodărie model, iar prin absurd să mai admitem că acestei şcoli a viitorului i se va da concursul şi de către ceilalţi fruntaşi ai comunei, cari vor fi şi ei animaţi de aceleaşi nobile intenţii...

Ne întrebăm, dacă de-acum nu mai este nimic de făcut şi trebue să aşteptăm, cu căciula pe ureche, transformarea satului.

Şcoala este considerată pe drept cuvânt, uzina în care se va creia omul de mâine, dar ca orice uzină modernă nu va reuşi să dea gata singură toate piesele unui mecanism atât de complicat. Şi iată de ce: Din cele douăzeci şi patru de ore, copilul stă sub influenţa directă a şcolii, cinci; restul de nouăsprezece le va petrece pe lângă casa părinţilor săi. Dacă aci se va afla în alte condiţii decât acelea dela şcoală, atunci avem ceeace se cheamă un conflict între familie şi oficialitate. Şi unde va exista acest conflict, toate sforţările şcolii se vor pierde întocmai ca o picătură de apă dulce, căzută într'o mare apă sărată...

Iată dar o nouă problemă care ni se pune stavilă. E nevoe de noui eforturi pentru a creia condiţii favorabile, unde să se poată desvolta în voe sămânţa aruncată. Numai astfel se va ajunge la modificarea structurii sufleteşti, creindu-se noui pretenţii, ce vor bate la poarta înfăptuirilor, mâine, când acest copil va ajunge gospodar la casa lui.

E greu să se schimbe mentalitatea rezumată prin atât de des auzitul: „Cum a trăit tata, voi trăi şi eu", dar nu imposibil.

Aceasta rămâne totuşi problema cea

(Continuare în pag. 7-a)

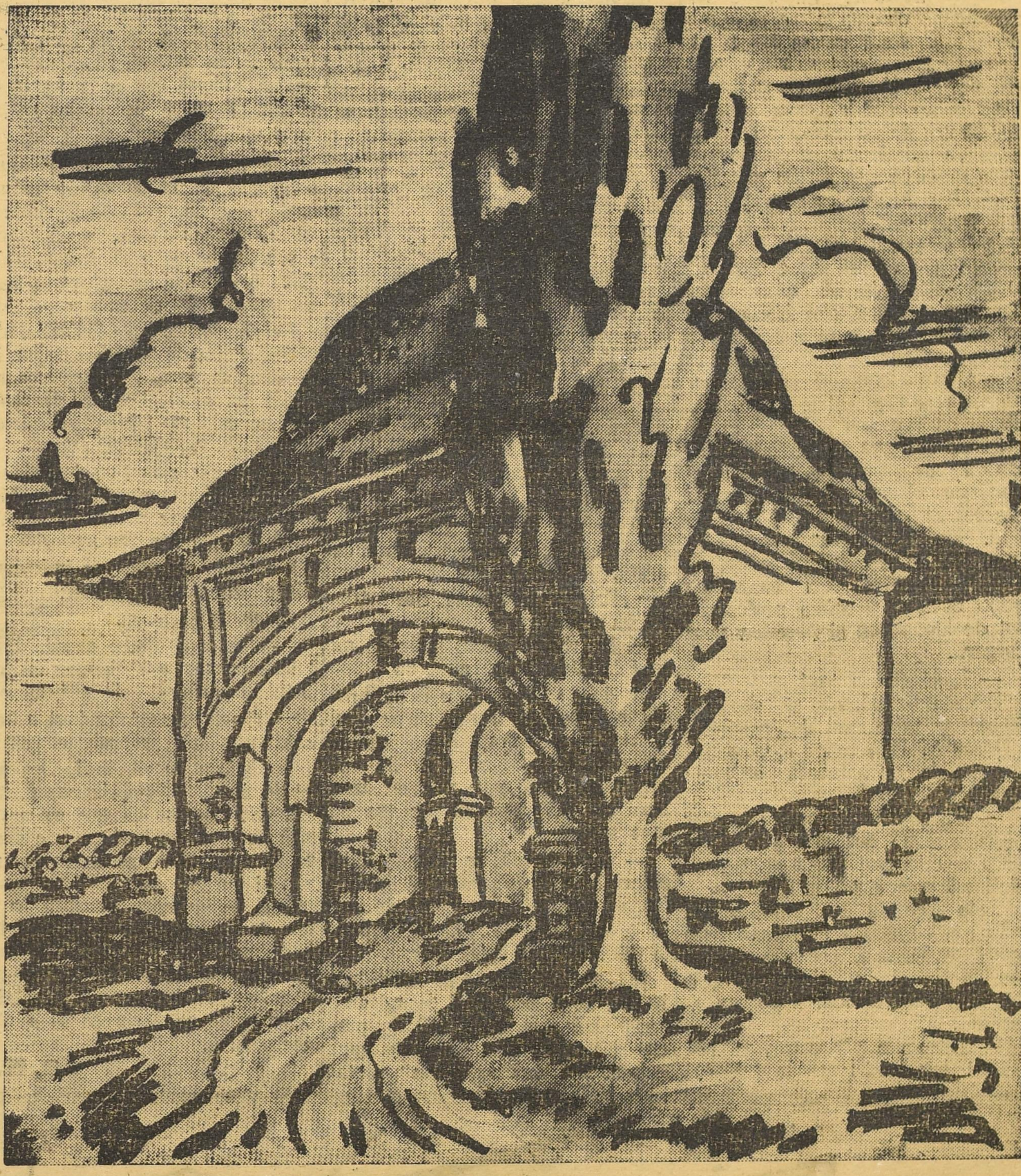

Clopotniţa bisericii Domneşti Curtea de Argeş

BUNĂTATE ŞI DÂRZENIE

Ca să izbutească în viaţă, omul are nevoie nu numai de pricepere şi de înţelepciune, ci şi de bunătate.

Fără bunătate, fără omenie adică, frumuseţe omenească nu poate fi. Nici o împrejurare, ori cât ar fi ea de grea, nu poate ierta omului lipsa de milă, de înţelegere pentru nevoile şi pentru durerea aproapelui.

Niciodată firea românului cea adevărată nu s'a înrăit, şi frumuseţea ei s'a arătat cu adevărat mai ales în vremurile de grea cumpănă. In aceste vremuri atât de grele, când alte neamuri de abea mai au timp să-şi dea seama unde le stă capul, noi nu ni l-am pierdut deloc. Ba dimpotrivă. Am mai găsit şi timp şi inimă, ca să ne mai aplecăm urechea şi bunătatea şi asupra oamenilor şi mai năpăstuiţi decât noi, din alte ţări.

Toate foile din toată lumea, laudă milostenia şi înţelegerea pe care le-am arătat sărmanilor din Grecia şi din Franţa, sora noastră de sânge şi de credinţă de totdeauna.

Bunătatea noastră nu e, aşa dară, vorbă goală, ci adevăr potolitor de nevoie şi mângâietor al sufletelor aflate în restrişte.

Buni faţă de cei cari merită bunătatea, ştim să fim, însă, dârzi şi neînduplecaţi faţă de cei cari ne poartă sâmbetele. Bunătatea şi dârzenia sunt cele două daruri nepreţuite, pe care străbunii noştri ni le-au lăsat zestre. Pe fiecare dintre acestea, ştim să le împărţim totdeauna cu o cumpănă dreaptă, care este însăşi cumpăna dreptăţii şi a adevărului.

Să nu se înşele cei cari ne sunt duşmani. Bunătatea noastră nu înseamnă slăbiciune, ci mărinimie şi răsplată a celor buni. Atâta tot.

Faţă de cei cari ne-au jefuit, faţă de ce cari pândesc să ne înfigă cuţitul mişeleşte pe la spate şi să ne ucidă, astfel cum ni-au răpus, acum vreo trei sute de ani şi mai bine, pe Voevodul cel viteaz, la Turda, — faţă de toţi aceştia, ştim să fim aşa cum trebue. Adică dârzi, neîmblânziţi şi neînduplecaţi.

Am spus lucrurile astea nu pentru noi. Ci pentru prieteni, ca şi pentru duşmani.

Funcţia românească şi europeană a proprietăţii

In repetate rânduri primul nostru ministru, d. prof. Mihai Antonescu, a vorbit despre însemnătatea proprietăţii în viaţa neamului şi a Statului român.

Pentru noi, Românii, proprietatea nu înseamnă un mijloc de exploatare, ea fiind numai un instrument de afirmare a personalităţii sau mai exact a individualităţii naţionale. Rarele cazuri de exploatatori prin proprietate, ce se observă în lumea oraşelor, nu influenţează sub nici o formă viaţa economică şi socială a ţării. Din această cauză proprietatea românească nu trebue judecată după criterii sociologice ci după criterii morale şi energetice. Adică, trebue înţeleasă ca un factor primordial capabil să desvolte viaţa neamului în toate virtualităţile lui.

Suntem un popor de ţărani, de ţărani stăpâni ai pământului pentru care înţelegem să ne sacrificăm şi să murim ori de câte ori duşmanii îl cutropesc. Ataşamentul ţăranului nostru pentru pământ nu este numai o expresie economică ci mai ales este o expresie a voinţei lui de a-şi stăpâni drepturile pe care le are pentru acest pământ pe care l-a moştenit dela înaintaşi şi pe care trebue să-l treacă, intact, generaţiilor viitoare.

Iar în această privinţă un exemplu strălucit avem în răzăşiile pe care voevozii moldoveni le-au creat dincolo de Prut, în Basarabia. După purtarea victorioasă a războaielor, voevozii noştri nu numai că înălţau biserici şi mănăstiri pentru a mulţumi lui Dumnezeu pentru că le-a ajutat să învingă duşmanul care ne călcase ţara, dar, în acelaş timp, ei înţelegeau să răsplătească fapta de arme a Moldovenilor împroprietărindu-i în special pe malul Nistrului pentru ca în felul acesta întărind dreptul de proprietate, să consolideze acest hotar. Răzăşii basarabeni au fost în toate veacurile de istorie a Moldovei apărătorii cei mai destoinici ai pământului ţării lui Ştefan cel Mare împotriva năvălitorilor răsăriteni. Ei pot fi asemănaţi, păstrând toate proporţiile bine înţeles, cu acei cavaleri medievali care luptau pentru a-şi apăra pământul lor.

Dar, înafară de funcţia naţională şi etică pe care o împlineşte proprietatea românească, ea mai joacă şi un rol european. Civilizaţia europeană este fundamentată pe dreptul de proprietate; ea a fost cel mai bun mijloc de

(Continuare în pag. 3-a)

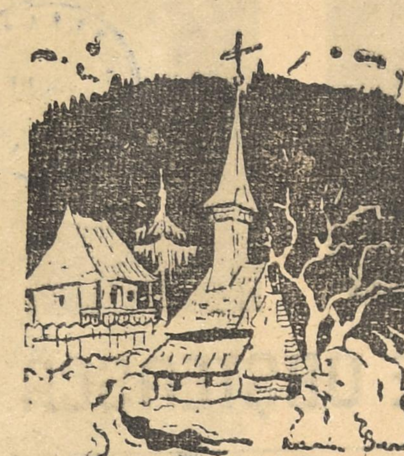

PICĂTURI DE VESELIE

EDUCAȚIE

Comandantul Regimentului, inspectând grajdul Bateriei II-a, se opri în fața unui soldat încremenit în poziție de drepți.

— Măi, băiatule, știi tu cine a făcut Unirea Principatelor?

— Să trăiți, Domnule Colonel, Unirea Principatelor, a făcut-o, a făcut-o... Ștefan cel Mare!

— Cine te-a învățat așa?

— Să trăiți, Domnule Colonel, dom plotoner majur Puică m'a învățat.

Bietul Puică, presimțind o furtună, se pitise după o stănoagă, ca să nu-l vadă Comandantul. Așa se făcu că elevul T. R. Ilie Aciobăniței primi ordinul:

— Să vie Puică la mine, la raport!

După plecarea Colonelului, Puică își îndreptă șalele, își sterse tunica plină de paie și, plin de prestigiu, se opri în fața leatului:

— Eu ți-am spus mă? Eu ți-am spus așa? și o mitralieră de pumni se năpustește peste bărbia nenorocitului ce nu mai putea nici răspunde, nici răsufla.

Mulțumit de efect, Puică rosti: „Unirea Principatelor a făcut-o Petru Rareș, dobitocule! Ține minte, gâscă infectă!

Prompt, interveni elevul T.R.:

— Sunteți sigur că Petru Rareș a făcut Unirea Principatelor, Domnule plutonier major?

— Ei, domle elev, răspunse Puică râzând. Parc'o să-i facem profesori. Le spunem și noi așa!

INSTRUCȚIE

Sergentul major Oanță strânsese toată bateria și făcea curs despre regulamentul serviciului interior.

— Știi tu ce este pedepse?

— Pedepse este când greșim ceva, răspunse cel întrebat.

— Nu e bine! Stai jos!

— Știi tu ce este pedepse băiatule? întrebă pe un al doilea.

— Pedepse este când nu ne întoarcem acasă la timp din concediu.

Nemulțumit, Oanță se adresă altuia:

— Mă băiatule, nici tu nu știi ce este pedepse?

— Pedepse este când nu salutăm pe un domn ofițer superior al nostru.

Ca ars de un fier roșu, Oanță își roti ochii de vultur pe întreaga baterie și apoi profesorul din el decretă:

„Pedepse este toate greșelile la un l

HIPNOTISM

— Ești într'o livadă frumoasă de pomi!... Ai cules un măr rotund și rumen!... Mănâncă-l!".

O cretă, pe care profesorul de hipnotism o așezase în mâna mea și din care ronțăiam la comandă, mă făcea să reflectez ce bun ar fi fost un măr adevărat, în sala aceea ocupată până la refuz și cu atmosfera încălzită de elevii și profesorii liceului, ce asistau, in corpore, la marea demonstrație de hipnotism.

— „Ești călare pe un cal murg! Un câine te zărește; pornești la trap, ca să scapi de el!".

Făceam pe scaunul rotund, pe care mă așezase, mișcările din genunchi obicinuite călărețului în trap și mulțumeam în gând, cu recunoștință, lui Niță Al. Burcii, profesorul meu de călărie, când trăgeam chiulul educației și sburdam pe câmpia plină de grâul în pârgă, stropit cu cicoare și cu maci ca sângele de roșii.

— „Ești în societate și ți se oferă o țigare!".

„Fumează!"

Cineva, îmi întinse o țigare... O aprinsei și fumul pleca rotocoale spre grupul profesorilor, ce priveau uimiți cum li se năruie educația făcută....

— „Ești comandant de regiment! Vine Generalul! Scoate sabia și dă raportul!...

— Ce are ? Dece nu scoate sabia?... auzii murmurând în jurul meu. Vezi, nu mai execută șoptiră alții!!

... Noroc că-i veni cuiva în gând că nu pot scoate sabia, cu țigara în mână. Un binevoitor șopti ceva la urechea profesorului de hipnotism și porunca veni fulger...

— Lasă țigara jos!

Executai comanda și scoțând imaginar sabia, am dat raportul: „Domnule General, Regimentul este gata și așteaptă ordinele Dvs".

— Te duci la domnul Director și ceri să-ți dea mia de lei, pe care ți-a luat-o! Dacă nu ți-i dă de bună voie, îi iei cu forța!

Sala fremăta de emoție, dar mie imi convenea de minune. De când urmăream, să mă răzbun pe Director! Imi îndreptai grăbit pașii, către locul unde era așezat...

— Domnule Director, vă rog să-mi dați banii!

— Ce bani? De unde bani?

— Mi-a dat mama, să-mi scot hainele...

— N-am nici un ban!

Pornit pe multele sudrieli nedrepte, l'am apucat de reverul hainii și mâna îmi alunecă grăbită în buzunar, la portfeuille. Victorie! Directorul cedase și o hârtie de o mie de lei flutură în mâna mea, ca un steag cucerit. Imi făceam iluzii, trepidând de bucuria copilului ce se îmbată de succesul personalității. Ordinul profesorului Dupont, mi le spulberă.

— Restituie banii!

Nu mai voiam, mă simțeam admirabil cu ei și pe măsură ce se repeta porunca — făceam de-andoaselea—mergând liniștit către scena, unde bietul Dupont era cuprins de nădușelile eșecului, pe care eu le încercasem anticipat — sub formă de dușuri scoțiene — de frică să nu mă prindă că nu sunt hipnotizat. Luna de școală ce mai era până la terminarea liceului, m'a hotărât. Altfel, aș fi făcut cu ei un chef de bucurie că l-am învins și eu odată, pe cel ce băgase spaima în noi. Restituii cu regret banii!...

— Ai să te deștepți, n'ai să știi nimic din ce s'a petrecut și mâine la ora 10, ai să te duci la domnul Director să-i spui: „Domnul profesor Dupont vă mulțumește pentru concurs!".

In aplauzele sălii, mă îndreptai către colega mea Sașa și-i cerui o batistă, să-mi șterg gura de cretă.

— N'ai fost adormit?, mă întrebă cu mirare.

— De unde dracu! Dar să nu spui la nimeni, o rugai eu.

A doua zi, am verificat proverbul — secret femeii să nu spui — deoarece colegii m'au întâmpinat la liceu cu cascade de râs, întrebându-mă care mai de care cum de am putut să joc așa de bine teatru.

— Ce faci mă, te duci la cancelarie? Du-te numai d'al dracului, să vadă și directorul cât este de prost! Bine i-ai făcut!! Și câte și mai câte îmi spuneau ei...

Mă hotărâi. „Ce-o fi, să fie!" Și în ora de latină, când ceasul așezat pe bancă arată fix 10, am plecat din clasă și, intrând în cancelarie la Director, i-am repetat ce mi se spusese în ajun.

— Domnul profesor Dupont vă mulțumește pentru concurs.

— Și eu îți mulțumesc, răspunse Directorul și-mi întinse o mână de care am fost multă vreme mândru, că am putut s'o strâng. Incântat, m'am reîntors în clasă. Profesorul de latină cu gâtul strâns într'un guler „Take Ionescu" mă apostrofă bățos:

— Unde ai fost domnule?

— La cancelarie, domnule profesor, răspunsei eu mieros, în hohotele de râs ale clasei.

— Cum, așa fără să ceri voie? Așa ai învățat dumneata, să pleci din oră când vrei?

Nu știam dacă colegii nu m'au trădat, mai ales că râsul sguduia întreaga clasă, într'un uragan de veselie, ce m'a determinat să fac iar pe hipnotizatul.

— A trebuit să mă duc, răspunsei grav și mă așezai în bancă, inventând cu mâna pe frunte o vagă durere de cap.

Nu știu ce s'ar fi întâmplat dacă clopoțelul salvator nu suna încetarea orei de studiu...

După plecarea profesorului din clasă, mâini de pretenie mi se întindeau din toate părțile. Grămadă pe mine, colegii bucuroși de succes, mă întrebau curioși ce-a spus Directorul. Până să le răspund, ușa clasei se deschise și veseliei contaminatoare îi făcu loc o tăcere de mormânt, provocată de apariția Directorului.

Cu fața severă, se îndreaptă către mine și mă întrebă:

— Nu-ți este rău?

— Mă cam doare capul, domnule Director, am răspuns ca înecatul ce se agață de ultimul pai.

— Du-te acasă! Să faci o baie caldă și să stai trei zile în casă!

Nu știam ce să cred. O mână caldă ce-mi mângâia capul, m'a lămurit imediat că era grija părintească a profesorului, de sănătatea mea. După plecarea sa, am râs și eu. Și acum mi-aduc aminte, ce mândru veneam în zilele de repaus să le spun colegilor cât de frumoase sunt zorile în Trivale, când trilurile privighetorilor se împletesc cu gingășiile veverițelor ce se joacă de-a v'ați ascunselea.

S. K.

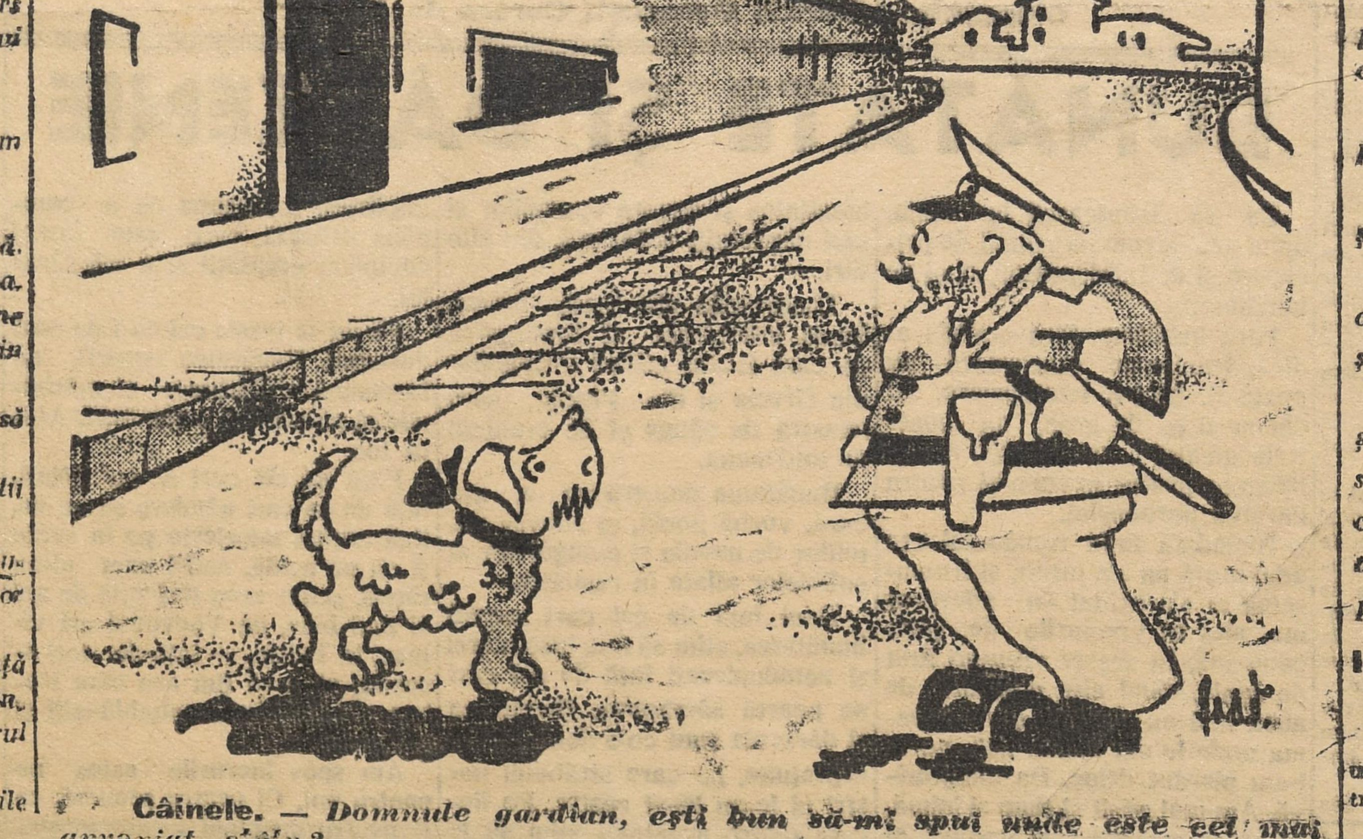

Câinele. — *Domnule gardian, ești bun să-mi spui unde este cel mai apropiat stâlp?...*

UN PIC DE ZÂMBET

JUDICIARE

La o judecătorie de ocol, judecătorul întreabă pe un martor:

— Câți ani ai?

— Patruzeci, dar am fost bolnav vre-o doi ani...

— Anii aceștia nu i-ai trăit?

— Așa să-i trăiți dvs., cum i-am trăit eu!

RECUNOȘTINȚA

Un țăran trecea printr'un hățiș, când îi eși un lup în cale.

— Omule, fă bine și scapă-mă, sunt urmărit de vânători... Bagă-mă în sacul tău și scoate-mă din nenorocire și am să-ți fiu recunoscător toată viața.

Cel rugat se opri, se gândi și, băgând lupul în traistă, îl scoase din necaz. Când îi dădu drumul din sac, lupul deschise adânc fălcile și, arătându-și colții, se adresă binefăcătorului:

— Pregătește-te să te mănânc!

— Dar bine, aceasta este recunoștința?

— Mi-e foame, răspunse lupul, așa că n'am ce să-ți fac.

Bietul om, nădușit de frică, se rugă:

— Bine! Dacă crezi tu că asta-i recunoștința, așa să fie! Dar am dorința să nu mor nejudecat.

O vulpe, care auzise discuția, fu aleasă judecător.

Ascultându-i pe rând, vulpea se gândi și, înainte de a da sentința rosti:

— Nu înțeleg bine. Cum a fost posibil să intri în traistă. Nu cred!

— Stai să-ți arăt, răspunse lupul și intră din nou în traistă.

Vulpea, uitându-se la om, îi șopti:

— Strânge bine gura sacului, omule! Du-te cu el la primul râu și aruncă-l în apă...

In timp ce săteanul, pricepând șiretenia, strângea puternic, observă vulpea ce se gudura la picioarele sale și părându-i-se frumoasă blana, o călcă cu piciorul pe cap și o omorî.

In tramvai

— Tu de ce nu stai, Puiule?

— Pentrucă mă bate tata, dacă ocup un loc ce se cuvine unui om mai bătrân, sau unei femei.

— Dar tu de ce nu stai, Păpușo?

— Pentrucă m'a bătut mămica!

Evanghelia Duminecii lăsatului de brânză

MATEI, VI, 14-21

Cu această Duminică intrăm în marele post al Sfintelor Paști. Pentru pregătirea sufletească, urmată de fiecare bun creștin cu spovedit și împărtășit, Biserica, prin slujitorii ei sfințiți, ne vestește și împrospătează un mănunchiu de adevăruri spuse de Mântuitorul în Predica de pe munte, cuprinse în evanghelia de astăzi: „De veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și nouă Tatăl nostru cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl nostru nu vă va ierta greșalele voastre. Și când postiți nu fiți ca fățarnicii triști, că își smolesc fețele ca să se arate oamenilor că postesc. Adevăr zic vouă, că își iau plata lor, iar tu când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să nu arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău, cel ce vede în ascuns. Și Tatăl tău, cel ce vede în ascuns, îți va răsplăti la arătare. Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură, ci vă adunați comori în cer, unde nici moliile, nici rugina nu le strică, că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră".

Ca să înțelegem mai bine începutul acestei evanghelii, e bine să știm că cele patru versetur, 9—13, cari premerg acestei evanghelii, cuprind rugăciunea „Tatăl Nostru".

Sunt mulți creștini cari nu știu că această rugăciune, rostită zilnic de milioane și milioane de creștini, a fost rostită întâia oară de însuși Mântuitorul Nostru Iisus Hristos, învățând pe cei ce-l ascultau cum să se roage. Cei ce n'au știut până acum acest lucru, dar chiar și cei ce au știut spre binele și credința lor, este de foarte mare folos sufletesc, ca, de câte ori spun, rugându-se, Tatăl Nostru, să se gândească cu evlavie, că întâia oară a fost rostită, drept pildă de rugăciune, de către însuși Mântuitorul Hristos.

Ce a socotit Iisus că este mai principal în această rugăciune? Iertarea păcatelor semenilor noștri; de acea, îndată după ce a spus rugăciunea, a adăugat drept întărire: „că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și nouă Tatăl nostru cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl nostru nu vă va ierta greșalele noastre".

Mântuitorul, ca Dumnezeu, a știut că tot răul din lume vine din păcat, din greșale, și că acest rău nu poate fi înlăturat, și vindecat, decât prin iertare. Ați prins vreodată bucuria și fericirea ce se revarsă în ochii unui copil când este iertat, după ce singur și-a recunoscut greșala și a cerut iertare? Acelaș sentiment stăpânește și sufletul unui om mare când este iertat, doar că și'l îngrădește de sfială și rușine. Acest sentiment de bucurie și fericire devine copleșitor, când omul s'a spovedit și împărtășit, și a simțit că bunul Dumnezeu și-a revărsat îndurarea Sa și i-a iertat păcatele. O știu și simt prea bine toți aceia care s'au mărturisit și împărtășit cu vrednicie. E poate cel mai sublim sentiment de ușurare sufletească, ce-l poate avea omul în frământările și lupta lui cu viața pământească și ispitele ei.

De acelaș sentiment este stăpânit sufletul fiecărui om, care, călcându-și trufia, atât de înrădăcinată în sufletul omenesc, este în stare să ierte greșalele oamenilor. Bine trebue știut că în măsura în care noi putem ierta, greșitilor noștri, ne iartă și Dumnezeu păcatele noastre, așa după cum o mărturisim și o spunem în fiecare zi când rostim „Tatăl nostru".

Pentrucă intrăm în Postul mare, evanghelia, cu mare potrivire, ne vorbește și despre post. Postul în sine este o înfrânare a poftelor nesățioase ale trupului, cu ajutorul sufletului. Și pe vremea Mântuitorului, ca și în vremile noastre, erau destui cari practicau postul numai de ochii lumii, de aceea îi mustră pe acești fățarnici, mustrare care rămâne și pentru fățarnicii zilelor noastre Uunii țin postul zicând că este sănătos pentru trup, căci îl prescriu și medicii. Adevăratul post trebue să fie de conținut și convingere religioasă. Cel care'l ține să fie conștient că-l face din datorință și poruncă bisericească, ca un mijloc de înfrânare a trupului și de înălțare și întărire a sufletului. Infânarea să fie nu numai de mâncare, ci înfrânare să-și pună omul și gurii care înjură, limbii care spune minciuni și bârfește, sau vorbe urâte și pline de răutate, ochilor care poftesc, trupului care păcătuește, mâinilor cari fură, bat sau lenevesc, însuși sufletului și inimii din care trebue să scoată tot ceeace îl turbură și-l înstrăinează de Dumnezeu, îl reține dela rugăciune și fapte bune. Postul cel mai bun pentru suflet este și rămâne tot rugăciunea, ascultarea sfintei Liturghii, apoi spovedania și sfânta împărtășanie.

Cei ce nu au practicat încă postul să știe că s'au lipsit de o mare primenire sufletească și trupească, și care la sfârșit le aduce nebănuite foloase, simțindu-se întăriți și înoiți sufletește, parcă cineva le-ar fi făcut o lungă baie internă. E harul lui Dumnezeu care lucrează, ne curăță și ne întărește. Și care dintre noi nu are nevoie de întărire sufletească pentru a putea duce greul vieții și al ispitelor? Folosiți-vă deci de adevăratul post, căci mare și nebănuit folos are să vă aducă!

Tot în această evanghelie, drept ultim îndemn, Mântuitorul ne spune, să nu ne adunăm comori pe pământ, ci să ne adunăm comori în cer, cari sunt faptele noastre cele bune, și încheie cu dumnezeescul adevăr „că unde este comoara noastră, acolo va fi și inima noastră". *Acest îndemn trebue să aibă un și mai mare răsunet în inimile noastre astăzi, când pe lângă molii și furi, pot fi amenințate comorile pământești și de alte pericole, cari într'un moment pot să le facă praf și pulbere. Să ne fie învățătură spaima și grija celor ce nu mai știu unde să-și ascundă comorile pământești. Iată pentru ce e bine să ne adunăm comori cerești, cari și în vremile cele mai pline de primejdie, ne țin credința tare și inima liniștită.*

Postul e un prea bun leac de vindecare al neliniștei și desnădejdii, deci să-l folosim fiecare, căci neamul și țara au nevoie azi mai mult ca ori când de oameni plini de credință și nădejde în ajutorul lui Dumnezeu și acestea se câștigă cu comori ce se adună în cer. Amin.

† Emilian

Funcția românească și europeană a proprietății

(Urmare din pag. I-a)

desvoltare a spiritului creator european tocmai prin aceea că a înlesnit afirmarea individualităților din care a rezultat valorificarea virtualităților creatoare ale tuturor europenilor. Lumea europeană este individualistă și deaceea cultura și civilizația creată este atât de variată, atât de vastă și atât de adâncă. Omul european a fost înălțat pe cele mai înalte culmi ale inteligenții prin faptul că s'a putut desvolta într'un climat propice afirmării lui în libertate.

In acest sens, războiul împotriva bolșevismului este și un război al individualismului european împotriva colectivismului euro-asiatic al lumii ruse al cărei spirit asiatic este azi dominant în viața popoarelor care alcătuesc conglomeratul de state și de naționalități al Uniunii Sovietice.

Apărând proprietatea, pentru funcția ei națională, etică și europeană, regimul Mareșalului apără una din realitățile esențiale ale vieții românești. Soldatul român nu se sacrifică pentru a satisface pofta de cuceriri sau pentru un Stat în care este rob; soldatul român se sacrifică pentru a-și apăra pământul care este al lui și prin al cărui rol economic, acest soldat-țăran își poate asigura viața și își poate consolida familia care este o moleculă din ceeace numim marea familie a neamului românesc.

Pentru Români proprietatea, înainte de a fi o realitate economică, națională etică sau europeană constitue însăși instinctul de conservare al românismului.

RELIGIE ȘI MEDICINĂ

Veneratul Profesor doctor Mina Minovici își începe tratatul său de medicină legală cu maxima lui A. Bournet:

„E ceva care prețuiește mai mult decât bucuriile pământești, mai mult decât averea, mai mult decât însăș sănătatea și acest ceva este devotarea pentru o idee sau pentru o datorie".

Oricărei profesii sau îndeletniciri omenești i se poate potrivi această maximă, dar sunt unele care, prin caracterul lor de apostolat, și-l pot însuși mai mult și acestea sunt preoția și profesia de medic.

Sf. Apostol Pavel în epistola sa către Corinteni, spune:

„Sunt felurite daruri, dar este acelaș duh; sunt felurite slujbe, dar este acelaș Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaș Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiaș Duh; altuia, credința prin acelaș Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin acelaș Duh". (Cap. 12 V. 4, 5, 6, 7, 8, 9).

Deci, după cum arată inspiratul Apostol, îndeletnicirile oamenilor, variază după darul cu care a fost înzestrat fiecare om de către Dumnezeu, dar idealurile acestor îndeletniciri pot fi comune pentru mai multe, în măsura în care aceste idealuri vin dela Dumnezeu, în măsura *în care ele sunt concepute, spre folosul altora, spre folosul aproapelui.*

E firesc ca fiecare îndeletnicire să-și aibă țelurile și idealurile ei proprii, însă este tot atât de adevărat că sunt și idealuri comune, poate cele mai prețioase, *fiindcă tocmai acestea arată o sursă unică: Dumnezeu.*

Puține sunt îndeletnicirile omenești ale căror idealuri să-și corespundă în asa măsură ca în preoție și medicină și acestea, fiindcă deși cu mijloace diferite, aceste ramuri de activitate omenească au aceleași țeluri: *prevenirea și vindecarea suferințelor umane, doar că religia urmărește higiena și tămăduirea spirituală a aproapelui, iar medicina pe cea trupească.*

Alcoolul dăunează în aceiaș măsură sănătatea spirituală a omului ca și pe cea trupească. Sunt așa de strâns legate și împletite relele sufletești cu cele trupești, în această patimă nefastă, încât nu pot vedea, în lupta împotriva ei decât activitatea comună și convergentă a preotului și a medicului.

Dar lupta împotriva primejdiei veneriene ar putea separa activitatea medicului de acea a preotului?

Cred că pentru profilaxia boalelor venerice, o bună morală predicată realizată și susținută, este tot așa de prețioasă ca și întregul arsenal terapeutic, întrebuințat de medicină.

Molipsirile extragenitale în sifilis, în unele cazuri numit și sifilisul nevinovaților, sunt atât de rare față de cele genitale (1 la 9 după Darier), încât numai păcatul abaterii conjugale poate fi făcut responsabil de cele mai multe contaminări și de propagarea sifilisului și cu atât mai mult cu cât spre rușinea omenirii o bună parte din contaminările extragenitale sunt tot veneriene și sunt datorite viciilor sexuale.

In ziua în care se vor găsi pe teren comuni de luptă antiveneriană, medicul cu preotul, în străduințe comune și convergente, vom obține cu mult mai mult, vom obține poate chiar reușita totală în materie de combatere a primejdiei veneriene.

Iar dacă ne-am gândi că *în dosul pericolului venerian al bolilor ca scabia, pediculoza și chiar tuberculoza, se găsește destul de des alcoolismul*, ne putem da mai bine seama ce prețios poate fi pentru medic, ajutorul preotului, prin combaterea în comun a acestui flagel social.

Și în alte patimi, cum ar fi de exemplu fumatul (prin care creștinul de azi a înlocuit fumul înmirezmat al smirnei și al tămâei cu fumul păgânesc și otrăvitor al țigărei) preotul își poate găsi teren de propagandă și combatere alături de medic.

Ce putem găsi însă mai convingător în ceeace privește domeniul de activitate și scop comun al bisericei și medicinei, decât posturile creștinești și regimurile medicale cu singura deosebire că posturile Bisericei au un rol preventiv și un caracter global, iar regimurile prescrise de medicină au un rol curativ și un caracter analitic, potrivit fiecărei boli.

Intr'adevăr, acolo unde se țin posturile (în mediul rural) nu se văd boli ale îmbuibării, ca: guta, obezitatea, diabetul, piatra la ficat, piatra la rinichi nici pe departe în măsura în care se văd la oraș unde alimentația carnată și prea substanțială precum și viața sedentară dau naștere destul de regulat unor astfel de boli.

Slujitorul bisericii poate aduce serioase servicii medicinei căutând să-l acrediteze pe medic în fața credincioșilor, mai ales în mediul rural, unde o sumă de măsuri sanitare ca: *deparazitări, inoculări, izolări la spital, curățiri de fântâni, construcții de latrini, măsuri de igienă generală* par ciudate și incomode și sunt privite cu neîncredere și chiar cu ostilitate.

Aici, preotul își poate aminti de rolul de medic pe care i-l atribuia Vechiul Testament, unde găsim principii antiinfecțioase atât de luminate și așa de asemănătoare cu ale medicinei de azi:

..*„atunci preotul să-l închidă pe cel cu rana șapte zile și preotul să-l vadă a șaptea zi și iată, dacă în ochii lui rana stă pe loc și rana nu s'a întins în piele, atunci preotul să-l închidă alte șapte zile și preotul să-l vadă iarăș a șaptea zi".* (Leviticul cap. 13 V. 4, 5, 6).

Ce pot însemna aceste sfaturi, decât ceeace în medicină se numește punerea în observație a bolnavului?

„Toate zilele cât va fi rana pe el, să fie necurat; este necurat; va locui singur; locuința lui să fie afară din tabără" (Leviticul cap. 13 V. 4, 6.

Ce pot însemna aceste sfaturi, decât ceeace în medicină se numește izolare?

..*„Și să-și spele hainele și va fi curat.* (Leviticul cap. 13 V. 6).

Dar acest sfat, ce poate să însemne, decât ceeace azi în medicină se numește desinfecție?

Au trebuit să treacă milenii peste omenire, pentru ca marele bactereolog Pasteur, să demonstreze experimental și să desăvârșească ceeace, cei vechi, cu o minunată preștiință, pusese în aplicare.

Ce face medicina azi, când prescrie celor slăbiți vinuri tonice, decât ceeace făcea Sf. Apostol Pavel, când recomanda lui Timotei: *„nici nu bea numai apă, ci folosește-te de puțin vin, pentru stomacul tău și pentru desele tale slăbiciuni".* (Intâia epistolă a lui Pavel Apostolul către Timotei cap. 5 v. 23).

Iată dece astăzi, ca și în trecut, preotul își are un rol plin de [illegible] misiune în medicină. Astăzi, sarcina sa ar fi mai ales să inducească în fața credincioșilor categoricul și primea preceptelor medicale, [illegible] îndemnul blajin și autoritar al [illegible] vântului Bisericii. Să caute să-l introducă și să-l acopere cu autoritatea sa morală pe medic, atunci când acesta are nevoie de un astfel sprijin.

Pe de altă parte, medicul din mediul rural să caute să stabilească legături frumoase cu preoții regiunii unde-și practică profesia să nu [illegible] ce ajutor și colaborator prețios [illegible] găsi în preotul satului.

Medicul să nu uite că profesia sa este nu numai fructul științei ci al moralei, că Mântuitorul a fost tămăduitor de boale și că medicina este de esență religioasă și mai ales creștină. Să nu uite că în țara noastră, Profesori Doctori, ca Paulescu ș. a. cari au cinstit știința medicală românească erau buni și adânci creștini.

In ceeace mă privește, mă mândresc cu relațiile prietenești pe care le-am avut cu preoții satelor circumscripțiilor unde am funcționat și cu care am colaborat în cămine culturale și în cercuri preoțești.

Aș fi fericit, dacă, pornindu-se dela acest articol, am vedea realizate pe județ conferințe mixte, la care să participe preoții și medicii și unde să se discute, într'o atmosferă de perfectă înțelegere, amiciție și colaborare, chestiunile medico-sociale ce interesează satele noastre, căutându-se ca prin eforturi comune să se ajungă la soluționarea acestor chestiuni.

Aș fi și mai fericit, dacă infruntându-se greutățile materiale ale timpurilor actuale, am vedea, apărând un organ comun de propagandă, o gazetă sub conducerea forurilor superioare bisericești și medicale în care să se ducă marea luptă împotriva boalelor trupești și sufletești din satele noastre și pentru prevenirea acestor boale și dacă această idee s'ar înfăptui întâiu în județul Argeș, județul atâtor inițiative frumoase.

Dr. Ioan Stoenescu

Medicul [illegible]

HOINĂRIND...

Eri, spre seară, a început să cadă apă și zăpadă. După miezul nopții, vijelie până spre ziuă. De dimineață vremea părea a se usca. La amiază, ploaie cu bășici. Soare de primăvară spre asfințit. Și seara asta și-a vărsat pe cer un răbar de stele.

O vecină, mucalită la vorbă, își freacă vârful nasului și dă: „Tot o să mai plouă". Ii arăt cerul spuzit de stele și fac haz.

— „Râzi, dar ia vezi cum se uită luceafărul".

Mă uit și intr'adevăr, prins într'o pânză subțire ca de fum, răsfiră raze ca luminița când o privești cu ochii aproape închiși.

S'a și auzit. După miezul nopții, o răpăială de patru-cinci ceasuri nu-i de glumă.

Și toate astea în treizeci de ceasuri.

Apoi, cum vreți dumneavoastră să fie și românul?

Tot așa e și el, ca vremea.

Făurar își are ciudățeniile lui. Ferecă și desferecă, e drept, dar acum prea ferecă și desferecă.

Ce poți face? Rămâi în casă și-ți cauți de treburi.

Muncești. Trebue să zicem, o virtute a ființei.

Mă gândesc însă uneori, mai adâncit în liniștea vreunei zile, dacă nu cumva lucrul acesta, la izvoarele lui, să fi însemnat vreo unealtă de a chinui și de a ciopli pe om.

Prea e chinuitoare munca, ca să nu te gândești și așa, mai ales când ea s'așterne peste tine zi de zi, ceas de ceas.

Ii trebue sufletului și puțin răgaz, puțină volnicie, ca să-i fie munca mai înlesnită, mai plăcută, pentrucă omul în timpul acesta de răgaz, cu mijloacele ființei lui lăuntrice, se mai gândește, mai în glumă mai în joacă, la îmbunătățirea uneltelor lui de muncă și la o mai bună rânduire a muncii, ca să-și poată îngădui câteva ceasuri libere, să mai ridice și el capul cu fața la tăriile înalte, când tăiate de bucuria soarelui, când de belșugul norilor.

Cu toată vremea asta, atât de schimbăcioasă, am lăsat lucrul și am pornit. Nu știam încotro. La capătul uliții, am făcut și eu la stânga. Oborul plin de noroi și pe trotuar abia înaintezi de teamă să nu aluneci. Urc pe lângă abatorul comunal, loc de chin și de moarte pentru îndestularea unui pântec, căruia i-ar fi ajuns, dacă pământul acesta i-ar fi rânduit așa, o mână de fructe, atât de bine întocmite, de-alungul anului, cu vremea, cu anotimpul; când rumene și aurii ca voioasa primăvară, când dulci și zemoase ca ploile mănoase ale verii, când grase, uleioase ca bogăția toamnei.

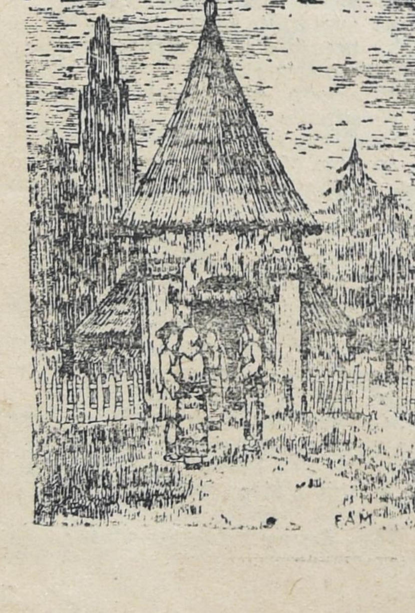

Mă întristează locul acesta de chin, de urgie.

Sus, în deal, mă opresc o clipă. Firul de argint al Argeșului taie lunca, despuiată de podoabele ei. Iar dincolo de luncă, în coasta unei coline, un șir de acoperișuri roșii de țiglă, o casă în tăietura unei văi, și la dreapta ei, cum stau, o pată albă la vârful căreia parcă aș zări o cruce. Am înțeles. Mi se lămurește o pagină din istoria neamului.

Am urcat și dealul. Răresc pasul ca să răsuflu mai adânc. O Niculceșteancă trece alungit strada, ducând în dreapta, strălucitoare de curățenie, o găleată plină cu apă.

— „Mulțumesc, îi zic, mi-ai eșit cu plin...

— „O să-ți meargă bine, domnișoară..."

Pe dreapta, casele sunt cocoțate pe vârful dâmbului, la înălțimea căruia trebue să fi fost și ulița altă dată și par niște cotețe curate de porumbei.

E prea cunoscută curățenia asta a Niculceștenilor.

De departe, zăresc în poarta caselor pe Mama Măndica, făcându-și mâna streașină să deosibească mai bine.

Mă apropii zâmbind.

— „Măi, măi, da mândră te făcuși, draga mamii.

„Ce cauți tu, pe aici pe la noi, prin Niculcești?"

— „Plecai, mamă Măndică, îi răspunsei, uite așa nici eu știu încotro.

— „Cum vine asta, maică, adică să treci pe la ușa noastră și să nu intri?

— Ba da, mătușă dragă. Așa mă gândii și eu.

Intrarăm în pridvor și de aci în camera de toate zilele.

Ca 'ntotdeauna, la mătușa Măndica, o curățenie de miroase a flori de măr. N'ai unde pune degetul să găsești un fir de praf. I-a speriat pe toți cu scuturatul și curățenia ei. Ar face ea și mai mult, dacă unchiul Radu ar asculta-o și ar fi mai curat. I-ar mai zice ea, dar el îi taie vorba și mama Măndica n'are, adică nu mai are poftă să se ia cu el.

„Mănâncă, pleacă, zice ea, și eu îmi scutur velințele".

— „...de caise, mamă Măndică, cu sâmburii lor, ce-mi place mie mai mult...

— „Păi, nu-ți spusei, mamă, că pentru tine o păstrez.

Și o cafea, râșnită de ea din boabe de cafea, trimise de Vetuța, fiică-sa cea mare.

Se duce s'o facă. Eu o aștept și până să vie mă uit prin poze. Un trecut de copilărie, duios și glumeț.

Mă văd cu o coroniță pe cap, iar Alexandru, nepotu-său, într'o poză, îmbrăcat de parcă e Vlad Țepeș.

Intr'adevăr, cafeaua foarte gustoasă.

Am isprăvit. Mă ridic.

— „Te las sănătoasă, Mamă Măndică, și complimente lui Nenea Radu.

M'a sărutat pe amândoi obrajii și m'a 'ndemnat să ies pe dincolo, că pe coastă e prea mult noroi.

Un stol de vrăbii își ciripeau vremea de odihnă, ducând în ochii lor o suferință.

Am grăbit pasul. Acum știam unde mă duc și grăbeam să mă depărtez

Ana-Maria N.

PREZENTĂRI DE CĂRȚI NOUI

„In slujba neamului". se intitulează lucrarea d-lui Iordache Răducu, prin care ne prezintă o serie de interesante și variate probleme, privitoare la ridicarea și promovarea vieții noastre țărănești și naționale.

In puține cuvinte, dar categorice și convingătoare, arată că temelia țării este **satul** și numai prin strădania conducătorilor săi spirituali — preotul și învățătorul — el va progresa și va deveni o celulă de viață sănătoasă și puternică, pe care Statul să-și poată clădi ființa sa.

Acești doi factori de lumină — preot și învățător — au datoria sfântă de a înfrăți toate energiile creatoare ale satului, sub ocrotirea Căminului Cultural, căruia i se atribue rolul de căpetenie în opera de unificare sufletească, de ridicare morală și materială a păturii țărănești.

Cu experiența d-sale, de vechi lucrător în ogorul Fundației Culturale, pune la îndemâna cititorului nenumărate și variate mijloace, prin care se poate ajuta și desăvârși prosperitatea vieții satelor noastre.

Cartea cuprinde următoarele șase capitole, scrise cu talent și cu o deosebită bogăție de argumente și fapte:

1. Satul, sufletul neamului.
2. Invățătorul și școala, în slujba Statului.
3. Informarea și orientarea sătenilor.
4. Desvoltarea sentimentului eroic la săteni.
5. Războiul nostru Sfânt și Europa.
6. Războiul Sfânt în literatură.

Toate aceste probleme fiind de actualitate și prezentate pe scurt și pe înțelesul tuturor — cartea având numai treizeci de pagini — este o lectură plăcută și interesantă și un îndreptar prețios pentru toți conducătorii de Cămine Culturale și pentru preoții și învățătorii satelor.

Cartea aceasta mică, dar cuprinzătoare, vine să umple un gol în literatura de informare și orientare a muncii culturale la sate. De aceea nu trebue să lipsească de pe masa acelora care au această frumoasă chemare.

H. S.

Serbarea patronului liceului industrial de fete «Teiuleanu» din Pitești

In ziua de 13 Februarie s'a sărbătorit patronul școalei profesionale de fete, evocând împrejurările în care a luat ființă școala noastră acum 47 ani. După 2 ani dela înființarea ei o persoană de bine din oraș a găsit că cel mai bun mijloc de alinare a suferințelor ce s'au ținut lanț în familia ei, a fost să-și doneze averea unei instituții de cultură pentru copiii ce doreau să învețe o meserie. Instituția aleasă de acea perosană a fost școala noastră iar persoana care prin dania sa a pus bazele școalei profesionale de fete din Pitești a fost Maria Dimitriu Teiuleanu. Dania a constat din: moșia „Funia Domnească" din Teiu, plasa Cotmeanca-Gălășești, jud. Argeș și casele din str. Teiuleanu Nr. 5 și 7 unde astăzi se află instalat internatul școalei și cancelariile. Datorită faptului că avea casă pro[illegible] și un frumos venit dela moșie, școala a putut să progreseze [illegible]mânând astfel ca să fie astăzi una din cele mai bune școli profesionale din țară. Școala noastră poartă numele de școala profesională de fete „Ion, Maria și Constantin Teiuleanu". Maria Dumitriu Teiuleanu a fost principala donatoare, Ion D. Teiuleanu a fost respectabilul său soț, care cu 11 ani înainte de a muri a fost lovit de cea mai cumplită boală: pierderea totală a vederii, iar Constantin unicul lor fiu care a fost răpit vieții, speranțelor și dragostei părinților la vârsta de 21 ani, pe când se afla la Paris unde studia Dreptul, Literile și Șt. Politice.

Pentru a ne aduce aminte de aceea ce prin dania sa a ajutat în cea mai mare măsură la progresul acestei școli și pentru a respecta dispozițiiel testamentare, în fiecare an la 13 Februarie, zi în care s'a făcut această donație, școala noastră sărbătorește acest fapt ce este o pagină luminoasă în istoricul școalei.

Anul acesta programul serbării a fost următorul:

Te-Deum ora 10,30 la biserica Mavrodolu.

Serbarea școlii la ora 11 dim.

1) Imnul Regal, corul cl. VII și VIII-a.
2) Cuvântare, d-na Directoare.
3) Inchinare donatoarei, versuri de d-na Th. Stănescu.
4) Imnul Donatoarei corul cl. VII și VIII-a.
5) Cântărețul Neamului, versuri de d-na Th. Stănescu.
6) Apus de Soare, piesă de Barbu Delavrancea, fragmente din actul I și II interpretată de elevele clasei VI, VII și VIII-a.
7) Cântecul lui Ștefan cel Mare, corul clasei VII și VIII-a.
8) Exercițiii de gimnastică clasa I și II conduse de d-na C. Popescu.

In cuvântul d-nei directoare, s'a evocat împrejurările în care a luat ființă această școală, viața de familie a donatoarei, toate acestea expuse într'o formă aleasă, rezultat al dragostei d-sale pentru școală, de care s'a legat sufletește și pentru care muncește cu devotament și perseverență.

Serbarea a fost pregătită de d-na prof. Th. Stănescu, d-na prof. C. Popescu

COMEMORĂRI

IMANUEL KANT

Acum o sută și patruzeci de ani s'a stins din viață marele gânditor dela Koenigsberg, Imanuel Kant. Despre ceea ce a însemnat el în educație, s'a scris mult în decursul vremii, însă ideile sale, influențate după cele ale lui J. J. Rousseau, își au deplină aplicare și în zilele de trăire ale generației noastre.

Născut la 22 Aprilie 1724, filosoful german Kant devine cea mai strălucită figură a filozofiei universale, cuprinzând sistemul său de gândire în lucrarea: „Critica rațiunii pure", care a limpezit mult problemele fundamentale ale cugetării filozofice.

Sub influența lui Rousseau, a scris și un mic tratat de pedagogie, restrâns în cuprinsul său, dar bogat în idei.

El găsește că secretul perfecționării în educație, a omului, se află în germenii buni cu care se naște fiecare individ. Idealul unei generații trebue să fie acela de perfecționare, nu numai acela de asimilarea culturii generale.

Socotește însă că cel mai înalt ideal al educației este perfecțiunea morală. Libertatea față de instinctele și tentațiile periferice nu se poate dobândi decât subordonându-le acțiunile, convingerii morale interioare. Orice faptă morală trebuește desbrăcată de preocupări utilitariste, binele nefăcându-se pentru vreo recompensă posibilă, ci pentru valoarea lui intrinsecă, Kant mergând cu mult mai departe și susținând că, *dacă o faptă morală este întovărășită de satisfacția interioară a binelui săvârșit, ea încetează de a se mai chema morală.*

In acest sens, el cere ca la început, copilul să fie supus unei voințe din afara lui, pentru ca astfel, mai târziu să devie autonom, subordonându-și acțiunile propriei rațiuni interioare.

Pentru realizarea acestui imperativ, Kant expune și modul de realizare al acestei educații morale, stabilind următoarele mijloace:

a) Disciplina, care pune frâu animalității cu care vine pe pământ copilul, dar care nu înăbușe umanitatea lui.

b) Cultura și civilizația îi pun la îndemână mijloacele prin care își integrează propria viață la viața societății.

c) Iar cel din urmă mijloc preconizat de marele filozof este moralizarea, considerându-l cel mai de seamă mijloc în această desăvârșire a educației. La aceasta, se ajunge prin discuțiuni libere, stabilind norme morale absolute, destinate să călăuzească acțiunile lor de fiecare clipă, rezultând de aici că doctrina sa morală este rigoristă și mai presus de toate: datoria...

In Februarie 1804, marele gânditor a încetat din viață, dar ideile sale asupra educației, — după un secol și jumătate aproape — sunt tot atât de tari și își găsesc aplicare totală chiar în aceste vremuri de crâncenă încordare, când educația morală și împlinirea datoriei se cer a fi cele mai de seamă realități ale timpurilor ce le străbatem și fără baza cărora, nimic n'ar fi posibil în viața istoriei popoarelor

Titu Gh țulescu

POLICLINICA ȘCOLARĂ DIN PITEȘTI

In orașul nostru, a luat ființă, încă din toamna anului 1942, o policlinică școlară, care are de scop îngrijirea sănătății tuturor elevilor de curs primar și secundar, din oraș și din cuprinsul județului, precum și consultarea și tratarea membrilor corpului didactic, lipsiți de mijloace materiale.

Pusă sub pricepula conducere a d-nei dr. Ionescu, această frumoasă operă de asistență medicală, chiar din primele zile ale înființării sale, s'a dovedit de un real folos pentru orașul nostru și a dat rezultate, care au întrecut orice așteptare.

In fiecare zi, atât în orele de dimineață, cât și după amiază, sala de așteptare și saloanele de consultații sunt supraaglomerate cu școlari de toate vârstele, care vin aci pentru supravegherea sănătății și pentru tratarea nenumăratelor maladii și deficiențe fizice.

Consultațiile și tratamentul se fac în mod gratuit, de către un select corp de medici specialiști, care pun tot sufletul și toată priceperea în această neprețuită lucrare, prin care se asigură neamului, generații tari și viguroase.

Până în prezent, au fost consultați și îngrijiți un număr de 13.163 bolnavi, revenind în medie cam 1000 consultații pe lună.

Cele mai multe consultații și tratamente se fac de către Serv. Stomatologic (dentistică), unde se lucrează câte 7 ore pe zi. La celelalte servicii, programul prevede numai câte 2 ore de consultații, dar prin bunăvoința și devotamentul d-lor medici, lucrul în policlinică nu s'a măsurat niciodată cu ceasul, ci a avut în vedere numărul și nevoile bolnavilor. Nimeni nu pleacă de aici fără ca să fie văzut, cercetat cu o deosebită atenție și grijă părintească și ajutat cu toate mijloacele de care dispune această instituție sanitară.

Funcționează, în momentul de față, următoarele 5 servicii:

1. Serviciul de boli interne, cu d-na dr. Ionescu, șefa policlinicii;

2. Serviciul Stomatologic, condus de d. dr. maior Anghel Păunescu;

3. Serviciul O.R.L., care are ca medic specialist pe d. dr. Tomescu;

4 Serv. Oftalmologic, de sub conducerea d-nei dr. Dabija.

5. Serviciul Radiologic, care funcționează deocamdată în Str. Brătianu Nr. 4, la d. dr. Erbașu, până ce Policlinica își va procura aparatele necesare.

Toate serviciile sunt bine organizate și înzestrate cu utilajul necesar, care permite tot felul de tratamente, mici intervenții chirurgicale, ședințe de raze ultra-violete și în special serviciul stomatologic este excepțional de bine dotat.

Se pot face intervenții pentru: polipi, hipertrofie amigdaliene, turburări oculare, carii dentare, etc.

Intreg materialul farmaceutic, utilajul necesar (mașini, ustensile chirurgicale, aparate, etc.) precum și plata diurnelor medicilor și personalului, sunt în seama Ministerului Culturii Naționale, căruia aparține inițiativa Policlinicilor școlare.

Localul, mobilierul și cheltuelile de întreținere sunt susținute de către Primăria orașului și de Prefectură.

Am vizitat acest așezământ sanitar din orașul nostru, instalat într'o clădire de pe Bulevardul Elisabeta Nr. 36, lângă școala primară de fete Nr. 1 și am plecat de acolo cu sufletul plin de impresii frumoase și cu ochii umezi de bucurie și mândrie că inimile conducătorilor sunt aproape de copiii neamului și bat cu putere pentru îngrijirea și buna lor creștere.

Cu delicatețe și multă bunăvoință, d-na dr. Ionescu, conducătoarea acestei Policlinici, m'a condus pe la toate serviciile și mi-a dat numeroase explicații asupra modului în care se lucrează.

Peste tot, ordine și curățenie desăvârșită. Se vede aici prezența unei mâini harnice și a unei minți bine organizate. Camerele, deși cam neîncăpătoare, pentru numărul mare de copii ce vin la consultații, sunt așa de bine orânduite, încât toate serviciile pot funcționa în mod normal.

Doamna dr. Ionescu nădăjduește să aibă în curând un local mai încăpător, unde se gândește să-și organizeze, în chip ideal, toate serviciile. Și speră că se va întâmpla acest lucru cât de curând, fiindcă d. primar al orașului, neîntrecut gospodar și pasionat al progresului, este în permanență preocupat de sănătatea și bunăstarea cetățenilor săi.

Deocamdată, inimoasa conducătoare a Policlinicii școlare este preocupată cu completarea mobilierului necesar și nu găsește cuvinte de mulțumire pentru d. Prefect al județului, Insp. general Tică Popescu, care a fost prezent și aici, dând sumele necesare pentru acoperirea acestor lipsuri.

Dar nu poți să întârzii prea mult aici, în orele de consultații, că doctorii nu vor să stea de vorbă, când bolnavii așteaptă la ușă.

Sala de așteptare e aproape plină de micuții veniți să-și lase aci câte o durere, ce încearcă să le turbure voioșia și seninătatea. Unul se ține cu mâna de falcă. Se vede că-l doare vreun dinte. O fetiță palidă și îngândurală își așteaptă liniștită rândul. Toți privesc cu nădejde și cu încredere către ușa de unde le vine sănătatea și buna dispoziție.

In grupuri mici, sunt chemați în sala de consultații și mângâindu-i cu duioșie pe obraz, d-na dr. Ionescu îi întreabă, cu blândețe:

— Pe tine, ce te doare?

— Mă'njunghie într'o ureche!

— Dar tu, ce ai?

— Am o măsea scorburoasă...

— Și tu ești bolnav?

— Da, doamnă!... M'a lovit un băiat la ochi.

Pe toți îi întreabă, îi cercetează, le dă medicamentul trebuitor, îi pansează, îi sfătuește și, la plecare, îi încurajează cu vorbele:

— Să știi că n'o să te mai doară!..

Am părăsit, cu greutate locul acesta, unde un mare număr de copii vin în fiecare zi să-și regăsească fericirea, pe care încearcă să le-o răpească mici suferințe și dureri fizice.

Și am avut nespusa bucurie să constat că, într'adevăr, speranțele lor se împlinesc cu prisosință, fiindcă toți pleacă de aici veseli și încrezători.

Ce poate fi mai de preț pentru copil, ca sănătatea!

Corespondent

SFATUL MEDICULUI

Dinții stricați și sănătatea omului

Să nu vi se pară că este glumă, dar dinții stricați au mare înrâurire asupra sănătății omului și mai ales la copii.

Vom căuta să arătăm pe înțelesul tuturora adevărul acesta științific, constatat de atâtea oameni de știință și de atâtea savanți.

Dar mai întâi nu ar fi rău să vă spun câteva cuvinte asupra cariei dentare, care în termni comuni se numește „dinți stricați".

Caria dentară este o boală a măselelor și a dinților, ce se face cam în următorul chip: învelișul acela alb strălucitor ce acopere toți dinții la un moment dat de crapă, și formează o foarte subtire dungă, pe care nu o vedem dela început, dar care încetul cu încetul se mărește, se adâncește și se vede. Această crăpătură nu rămâne numai la suprafața dintelui, ci merge mai înăuntru, mai spre mijlocul dintelui, și când a atins partea moale a dintelui, pulpa face un fel de gaură, un fel de scorbură, care se mărește din ce în ce, până ce poate să cuprindă dintele întreg ne mai lăsând din el decât un înveliș subtire.

In fiecare dinte stricat, sau cariat cum se zice în știință, se găsesc mulți microbi speciali cariei, microbi cari, după cum știți, numai bine nu fac, pentru că microbul d'aia este microb, ca să facă rău.

Ce se întâmplă când avem dinți și măsele stricate?

Se întâmplă trei lucruri de cari trebue să ținem seama: întâi, gura celui cu dinți stricați miroase urât, ba uneori așa de urât încât nu poți să stai în apropierea celui cu carii dentare.

Al doilea, mestecarea alimentelor nu se poate face cum trebuie, pentru că omul, sau copilul cu carii dentare, nu poate să mestece în partea dinților stricați, căci simte dureri și se ferește să mestece și nu știu dacă v'am mai spus, dar trebuie să știți că alimentele pe cari le mâncăm, trebuie să fie foarte bine mestecate, ca să înlesnim digerarea lor. Copilul sau omul cu dinți cariați, va mestecea numai într'o parte, ceiace aduce după sine o mărire a pietrei ce de regulă se face pe dinți, și care nu se face dacă mestecăm în amândouă părțile gurei.

Din cauza aceasta, la copii poate să se facă o deosebire între trăsăturile feței, o schimbare de linii ale figurei, ceia ce va face ca să aibă o parte a obrazului într'un fel și alta în alt fel.

Și al treilea lucru ce se mai poate întâmpla la cine are dinți stricați, este o stare generală destul de proastă, este o lipsă de poftă de mâncare, este o mistuire grea, în fine, o deranjare mare în întreg organismul.

Sunt copii, cari au dinți și măsele stricate, și cari sunt tot cam palizi, cam slăbuți, cam tânjesc, sunt cam fără vlagă, nu au poftă din de joacă, nici de râs, în fine au fire ce nu se potrivesc cu firea celorlalți capii de vârsta lor.

Toate aceste turburări sunt datorite dinților și măselelor stricate, pentru că nu pot să mestece, dacă încearcă să mănânce au dureri și înghit alimentele nemestecate bine, din această pricină digestia nu se face cum trebuie, pe urmă corpul lui nu se hrănește suficient, și avem un copil rău desvoltat, firav fără vlagă și rău înarmat pentru lupta vieții. Toate acestea din cauza dinților și măselelor stricate.

Iată de ce, la începutul acestui articol vă spuneam să nu vi se pară că glumesc, dacă spun că dinții stricați au o mare înrâurire asupra desvoltării organismului, mai ales la copii.

Pe urmă, împreună cu alimentele și cu saliva pe care o înghițim și toate toxinele microbilor de carie ce sunt în gură, toxine cari sunt adevărate veninuri, ce aduc alte turburări în funcționarea normală a organelor.

După cum vedeți, nu trebue să glumim cu această chestie, ci trebuie să o luăm așa cum se prezintă adică, să luăm măsuri de curarisire.

Cele mai practice și cele mai serioase măsuri ce ne asigură sănătatea, nu le poate lua decât dentistul.

Cu alte cuvinte, ori de câte ori vedem sau simțim că un dinte sau o măsea ne supără, sau că a început să se strice, să dăm fuga la dentist ca să ne facem curarisirea dintelui bolnav.

Sunt mulți cari se caută singuri. Iși pun în dinți fel de fel de leacuri, fie cumpărate din farmacii, fie auzite dela rude sau prieteni.

Să știți că nici unul nu este bun. Leacurile cumpărate din farmacii, îți alină durerea pentru un foarte scurt timp, pentru că aceste doctorii, nu vindecă", ele numai amorțesc durerea, și nimic mai mult, pentru că gaura din dinte rămâne tot acolo, cu toată infecția ce se produce în ea.

Pe cât timp dacă vă duceți la dentist, acesta îți curăță perfect gura din dinte, dă la o parte toată infecția de acolo, ucide toți microbii ce se găsesc în carie, și pe urmă, după ce dentistul și-a făcut treaba așa cum numai el știe să o facă, astupă caria cu un ciment special, care rămâne pe loc timp de mai mulți ani, iar omul se simte ușurat, nu numai digerează greu, nu mai are dureri, nu mai slăbește, iar copiii cari erau ciudați și cari nu semănau cu alți copii de vârsta lor, se schimbă complect, se înviorează de par'că ar fi alții.

Dr. P. Robescu

GĂTEȘTE MAMĂ, NUNTA!...

Găteşte, mamă, nunta că mă'ntorc
Din vraiștile drumului de moarte;
Și știrea asta satului o 'mparte
Căci el m'așteaptă visul să i-l torc,
Precum se torc poveștile 'ntr'o carte.

Sunt sfinții toți cu noi, și Dumnezeu
Ne-ajută așa-de par'că vezi minune;
Un an de-ar fi, și nu le-aș putea spune
Atâtea iaduri arse 'n jurul meu
Când caerul de foc prindea să tune.

Și-am dat așa cu brațe de voinic
Prin leahurile dese ca grăuntul —
Făcându-mi-le una cu pământul, —
Și n'a rămas picior de bolșevic
Acolo unde legea mea și-a spus cuvântul.

Dar am scăpat ca prin urechi de ac
Deși mi-e pieptul plin de decorații;
Acuma stau și-mi îmbunez soldații,
Și'n două slove sufletu-mi desfac
Precum că-s viu, să știți și voi și frații.

Și iar în calea mea de veți ieși
Cu fiorul așteptării și cu dorul
Aș vrea ca'n ziua când să pun piciorul
Pe pragul casei — dacă scris o fi,
Cu nunta'n prag, să v'așteptați feciorul.

Grijiți mereu de rostul părăsit
Să le găsesc pe toate 'n rânduială
Căci va veni și ziua triumfală,
Să gust din cele ce-am agonisit
Cu sârg întreg și cu speranță goală.

Nu-mi duceți mie grije, că's deprins —
Pe Tudor să-l căutați, c'așa-i recrutul
Ca mâine poate și — el va trece Prutul
Și simt așa, un dor ce m'a cuprins
Căci mă desparte mult, necunoscutul.

Găteşte mamă, nunta că mă'n torc —
Iar fetei mele spune-i veste bună
Că n'o să treacă zile ca de-o lună
Când eu pe drum de seară, o să-i torc
Din fire de beteală — o cunună.

Și cât e mama, sare 'ntr'un călcâi
Că's vorbe care sufletul îți scurmă
Adună totul cum aduni o turmă
Căci asta e 'mpăcarea cea dintâiu
Și poate visul cel mai de pe urmă

Găteşte tată car cu patru boi
Și pune-i plesnei ciucuri și mărgele
Imbracă ploștile cu șervețele
Căci vreau să fac o nuntă, ca la noi,
Să știe din Brădet, la Răchițele.

E totul gata. Luna trece'n plin
Și ochii ațintiți un drum dinspre hotare.
Pe căi târzii, sosește o scrisoare —
Și în scrisoare, răvaș de'nmormântare
Sergentului Dumitru Constantin.

Și-acum în locul nunții din povești
Cu chiote de cânt și veselie,
O inimă s'a zăvorît pustie
La casa cu perdele la ferești
Și plânge-un dor, ce n'are să mai vie.

Găteşte mamă, nunta că mă'ntorc
Ori ține-te acuma de soroace
Și dă pădurea noastră mai încoace
C'alăturî visele să-i torc
Iar la Chindii să'mi pui să mi se toace.

Pe mine nu mă plângeți — nu m'am dus
Și sbor în șiruri albe de fantasme
O țară 'ntreagă ne va trece'n basme
Iar Dumnezeu ne-a luat așa de sus
Că nimeni n'ar putea la noi să razme.

Inv. Ion Turbatu

Pagina Căminelor Culturale

Corespondență cu Căminele Culturale

1. Căminului Cultural din Tițești: Nu suntem de acord cu lăudurile date de pr. M. Boncea, președintele Căminului. Cunoaștem situația locală și recunoaștem că aveți mai greu de lucrat decât în alte părți.

Când ați narat, însă, greutățile locale, v'ați gândit la cele ce au întâmpinat și întâmpină ostașii noștri, pe front, pentru ca să săvârșească Intregirea Patriei ?

Nu credeți că trebue să fiți convinși mai mult decât oricare că sunteți ostașii celui de al doilea front și că, în consecință, oricâte greutăți ați avea, tot este mai ușor aici decât pe frontul de foc?

Treceți imediat la faptă! Uniți-vă cu toți intelectualii și porniți la lucru. Lăsați pe al doilea plan preocupările personale și, dacă timpul zilei nu vă ajunge, dormiți mai puțin.

Este suficient să reflectați un ceas de noapte, la cele ce aveți de făcut și este și mai ușor ca seara între 7—9, să țineți cursurile țărănești cu sătenii cari sunt dornici de lumină, dându-vă apoi odihnă trupului și minții, mult în mai bune condițiuni decât ostașii care-și poartă trupurile prin zloată și nămeți, atenți la orice mișcare a dușmanului, pentruca dvs. să puteți lucra liniștit, în interior.

*

2. Primăriilor comunelor Cerbu și Milcoiu: Ați raportat Prefecturii de Argeș că în satele dvs. funcționează Cursurile Țărănești. Bine ați făcut, dar iată că noi nu știm nimic despre aceste cursuri, deși Căminul Cultural Județean centralizează toate datele cu privire la funcționarea Cursurilor Țărănești. Un Curs Țărănesc nu este o înjghebare de paie. Trebue să aibă un director și personal didactic, trebue să aibă un număr constant de cursiști, trebue să aibă un plan de lucru și o programă. De aceea, vă rugăm să ne comunicați și nouă toate aceste date, ca să ne dăm seama de seriozitatea lucrării ce se face.

*

3. — Căminului Cultural din Mălureni: Am aflat de manifestarea d-vs. cultural-artistică în satul Toplița, la distanță de 15 km. de Mălureni. Deplasarea a peste 30 de persoane la așa de mare distanță, este semnul entuziasmului cu care s'a așternut la muncă acest Cămin. Realizările materiale obținute în Toplița sunt vrednice de toată lauda. Infrățirea însă stabilită, în această manifestare culturală, capătă o adâncime deosebită. Recomandăm tuturor Căminelor metoda dvs. de lucru.

*

4. Căminului Cultural Șerbănești: Din ultima corespondență primită la Căminul județean, am constatat o foarte bună organizare a Cursurilor Țărănești. Nădăjduim că și pe teren se lucrează tot așa de frumos, mai ales că știm sigur că aici se află câțiva oameni de nădejde. Puneți suflet în tot ce faceți și nu lăsați să scadă entuziasmul inițial. Intrețineți-vă unul pe altul. Numai entuziasmul statornic are valoare. Nouă nu ne trebue înflăcărarea de-o clipă care este foc de paie. Și entuziasmul se întreține prin credință vie într'un ideal înalt. Iar idealul este ridicarea satului, pentru care orice strădanie este bine venită. Iată ce vă dorim.

*

5. Căminul Cultural Slobozia: Vă exprimăm mulțumiri pentru modul cum ați organizat Cursurile Țărănești. Facem plăcuta constatare a unei mari deosebiri între anul trecut și acum. Vă dorim spor la lucru și optime realizări culturale în satul dvs. Puteri aveți. Organizați sunteți. Bunăvoință este.

*

6. Căminului Cultural Cateasca: Din ultima dare de seamă, am luat cunoștință de activitatea frumoasă ce desfășurați. Realizările cu care vă înfățișați sunt neașteptat de îmbucurătoare. Faceți-vă deprinderea a ne ține în curent cu tot ce lucrați. Avem nevoe să cunoaștem situația fiecărui Cămin, pentrucă și noi trebue să dăm situații de mersul Căminelor. Dacă nu ne comunicați lunar activitatea, riscați să fiți dat în rândul Căminelor fără activitate. Și nu noi suntem de vină dacă greșim. Erați deja trecut între Căminele fără activitate. Acum am făcut cuvenita rectificare, fără să ne îndoim de ce spuneți.

Cond. Căm. Cult. Județean
„Mareșal Antonescu"

Spicuiri dintr'o circulară

— In atenția Căminelor —

Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I" ne-a trimis o circulară cu No. 2990 din 8 Februarie 1944, pe care o reproducem în fragment, și care interesează, privesc și obligă Căminele Culturale.

1. — Incepând dela 1 Aprilie a. c., Fundația Regală își va descentraliza o parte din lucrările sale, trecându-le asupra Căminelor Culturale Județene, care se vor organiza și mai temeinic.

2. — Pentru Conducătorii neînțelegători ai Căminelor, Fundația ne roagă să comunicăm ordinul Ministerului de Interne Nr. 113.091 din 14 Ianuarie 1944: „Vi se face cunoscut că Domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a ordonat ca toți funcționarii publici să contribue cu munca lor la activitatea Căminului Cultural pentru educarea satelor noastre și educarea țărănimii".

3. — Căminele Culturale să completeze și să trimită îndată fișa cu cele 63 de întrebări

Cine n'a primit-o, s'o ceară Fundației. Toate Căminele trebue s'apară în cartea cea mare pe care o face Fundația. Cine n'apare în acea lucrare, fie și cu cea mai mică silință de a face ceva, rămâne ca neexistând și pentru Fundație și pentru noi.

4. — Anul financiar al Fundației și unităților se începe la 1 Aprilie. Căminele Culturale își închid lucrările imediat după 1 Aprilie.

5. — Țara fiind încă în războiu, Căminele Culturale să nu-și încetinească acțiunea de menținere a potențialului sufletesc și de sporire a încrederii în dreptatea cauzei românești.

Circulara o semnează d. Octavian Neamțu, *Director General, și d.* Eug. Ionescu-Darzeu, *Directorul Căminelor Culturale.*

Din aceste spicuiri din circulara Fundației, atragem atenția Căminelor să ia în serios orice măsură în legătură cu munca pentru ridicarea satului, pentrucă vine 1 Aprilie, când fiecare Cămin va da seama de ce-a făcut dela 1 Noembrie până la 1 Aprilie. Și nimeni n'are nici o scuză, pentrucă nimănui nu i se cere mai mult decât poate.

Conducerea Căminului Cult. Județean
„Mareșal Antonescu"

Ceva despre treptele formale

Stând de vorbă cu un coleg mai vârstnic, îmi povestea că, pe vremea când era normalist și făcea practică pedagogică la școala de aplicație, erau la putere „treptele formale". Tot succesul lecției era în funcție de stricta lor respectare. Trebuiau prezentate atât de distinct, atât de hotărnicite între ele, încât să fie observate de întreaga asistență și chiar de copii. In cursul lecției, elevul să fi simțit că e vorba de „pregătire", de „predare", de „asociere", „generalizare", „aplicare".

Oricât de bine s'ar fi prezentat lecția, dacă vreuna din „treptele formale" fusese ceva mai palidă și se mai găsia și câte un coleg mai bun de gură să se ridice la critică și să remarce acest lucru, apoi erai sigur că toată strădania ți-a fost zadarnică.

Ca să se asigure de succesul deplin al lecției, fiecare normalist, cu o zi mai înainte, strângea copiii din clasa cu care urma să-și încerce aptitudinile dăscălești și, în secret, îi iniția în tainele „treptelor formale"

Le spunea cum o să-i întrebe și-i învăța ce răspunsuri trebue să dea, ca lecția să poată merge ca „pe roate", în așa fel, ca mintea să se ridice metodic, de pe o treaptă pe alta, până la descoperirea adevărului. Erau lămuriți, atât cât puteau ei să înțeleagă, ce cuprinde fiecare moment al lecției, cu ce întrebare începe și unde se sfârșește.

Pentru a câștiga bunăvoința copiilor și concursul necesar pentru reușita lecției normaliștii se luau cu binele pe lângă ei, le promiteau tot felul de recompense, iar în clasă lucrau numai cu cei care înțeleseseră mai bine misterul „treptelor formale".

In felul acesta, se ajunsese ca o parte dintre copii să învețe foarte bine treptele formale și puteau fi auziți, în timpul lecțiilor șoptind între ei:

„Acum e „predarea"!... Am trecut la „asociere" etc."

Uneori, când normalistul, din cauza emoției, nu se mai ținea de plan, și pierdea șirul, cei din față încercau să-l salveze șoptindu-i încet de tot: „generalizarea" domn normalist!...

Strategia aceasta a mers multă vreme și profesorul de pedagogie era foarte mulțumit că discipolii săi au deprins meșteșugul învățării.

Intr'o zi, cam pe-aproape de vacanța Paștelui, profesorul a descoperit sistemul folosit de normaliști pentru succesul „treptelor formale", și a interzis orice convorbire anticipată cu copiii.

Iată cum s'au petrecut lucrurile: Un normalist făcea lecție de gramatică și tocmai când ajunsese la sublinierea exemplelor scrise pe tablă, face imprudența să întrebe pe neașteptate, tocmai pe unul care habar n'avea de ce se petrecea în clasă și privia visător pe fereastră:

— „Ce facem noi acum Ionescu?"

Ionescu strein cu desăvârșire de subiectul lecției, dar cu mintea îmbuibată de „trepte formale" — că-i frecase domnul normalist" aproape două ceasuri în ziua precedentă — răspunde la întâmplare:

— „Facem asocierea", domnule normalist!".

Cum Ionescu n'avea dreptate, restul clasi îl contrazice energic:

— „Nu e adevărat, facem predarea!"

Povestea acestei întâmplări m'a făcut să-mi amintesc de un fapt asemănător, care ilustrează tot așa de bine deformările produse de grija prea mare pentru înfăptuirea „treptelor formale".

Tot un normalist ținea lecția de desen după model, de cl. III-a, având ca subiect „grebla".

După ce împarte caetele cu modele, începe pregătirea lecției, care făcea parte din plan și fără de care — așa credea el — copiii n'ar fi putut desena o greblă.

In timp ce propunătorul își dregea glasul și-și potrivia o ținută mai solemnă, cu care să cucerească interesul clasei, copiii privesc pe furiși în caete, văd grebla și înțeleg numaidecât încotro o să-i ducă „domnul normalist" cu avalanșa întrebărilor.

Propunătorul s'a dichisit și e gata de atac. Vocea sa de adolescent, cu timbru neprecis, sbârnâe ca o coardă de „re" slăbită în liniștea clasei:

— „Copii, care dintre voi ați fost la țară?"

In astfel de împrejurări, toți au datoria să răspundă afirmativ, încât normalistul abia mai pridideste răspunsurile copiilor, care se succes cu iuțeală:

— „Eu!... și eu... și eu!"

Succesul primei întrebări, care a stârnit atâta interes în clasă și-i face pe toți să fie activi și să dea răspunsuri așa de frumoase și gândite, îi dă curaj și-i înflorește zâmbetul succesului, în colțul gurii. Incât a doua întrebare, învățată pe derost din plan, cade mai sigur și mai convingător:

— Ce-ați văzut voi la țară?

Elevii răspund în cor, ca la comandă:

— Grebla, domnule normalist!

— Bravo, copii, așa este! La țară, noi vedem grebla. Fiindcă ați văzut-o cu toții am să vă învăț s'o desenați!

Fața normalistului radiază de fericire că „pregătirea" a mers strună și zâmbește cu înțeles institutorului, pentru nota zece cucerită cu această ocazie, la Practica Pedagogică.

Ba, un altul în dorința de a face o „aplicare" cu sfaturi și îndemnuri, la o lecție de istorie, se apucase să spună elevilor că Mihaiu Viteazul a fost fecior de țărani săraci și numai prin cumințenie și sârguință la învățătură a ajuns domnitor al Țării Românești.

Exagerări de felul acesta sunt multe și se datoresc numai unei greșite înțelegeri a „treptelor formale" și unei rele aplicări a lor.

Toate lucrurile sunt de folos într'o anumită măsură. Tot ce e prea mult și fără orânduială folosit nu poate decât să strice.

In școală, singurul scop nu poate fi decât copilul.

Toate celelalte trebuesc subordonate, cu înțelegere și pricepere, formării lui ideale.

Lecțiile pe care le facem să nu fie nici aplicări ale „treptelor formale" și nici încercări ale aptitudinilor noastre dăscălești, ci mijloace eficace, cu care să zidim temelia sufletească a elevilor noștri.

Pentru ca să meargă deadreptul în sufletele celor pe care-i educăm, lecțiile trebue, neapărat, să pornească din sufletele noastre, învăluite de dragoste și căldură, nu de interesul egoist al succesului personal.

Făcându-ne lecțiile numai cu gândul la binele copilului, toate celelalte condițiuni metodice vor fi respectate dela sine, fără să ne dăm seama, fiindcă procesul învățării urmează întotdeauna aceleași legi naturale, independente de voința noastră.

Haralambie Sepețeanu
Invățător

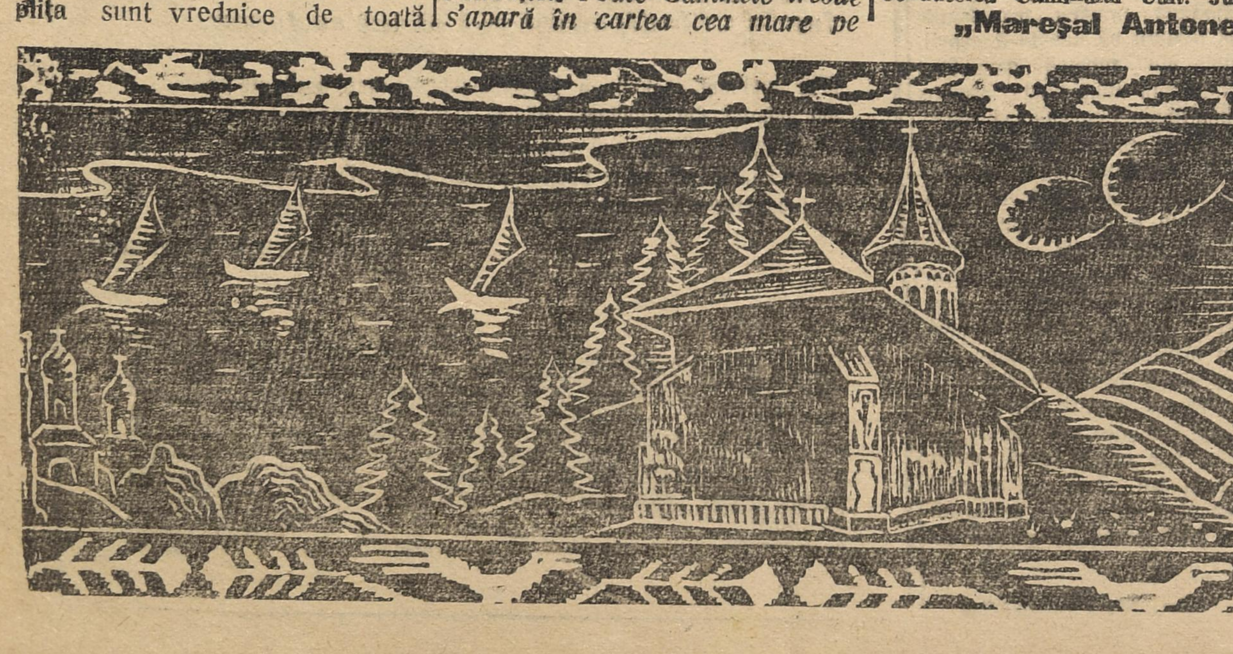

Viitorul Economic al Văii Oltului

XII

SINDICATE HIDRAULICE ȘI ASOCIAȚII DE IMBUNĂTĂȚIRI FUNCIARE

Intr'o cuvântare ținută la 2 Februarie 1944, în fața Consiliului de Administrație al Uniunei Sindicatelor Agricole, d. Vice Președinte al Consiliului de Miniștri, Profesor Mihai Antonescu a subliniat că: „Un mare program de lucrări publice va trebui să fie întocmit pentru ca pacea să nu ne surprindă fără organizarea acestor lucrări, de cari va depinde liniștea statului și folosirea mânii de lucru de pretutindeni".

„Aceste lucrări publice trebuesc să fie legate de politica de formare a rezervelor naționale, prin corectarea cursurilor apelor, captări de energie care să înlocuiască petrolul, lucrări și investițiuni cari să dea agriculturei noastre o fază de desvoltare industrială".

Atunci când se vorbește de corectarea cursurilor de apă, îmi pun întrebarea dacă într'un viitor nu prea îndepărtat, n'ar fi recomandabil ca prestațiunea cu brațele și căruțele să fie extinsă la construcția barajelor și rectificarea albiilor. In această ordine de idei, trebue să semnalăm că pentru șoselele moderne, betonate și bituminizate, lucrătorul cu totul specializat înlocuește tot mai mult pe săteanul pălmaș sau cărăuș. Acești factori de muncă, chiar lipsiți de orice pregătire technică, pot fi totuși în mod rodnic întrebuințați la strămutări de prundișuri, la consolidări de maluri pentru evitarea inundațiilor și pentru irigațiuni, în fine la săparea de canaluri scurte.

Deasemenea, când se vorbește de corectarea cursurilor de apă și de pregătirea navigabilizării, sunt de părere că acțiunea în stil mare sub forma lucrărilor publice, *poate în numeroase cazuri să fie precedată de o acțiune în stil mic, dar de lungă durată, a particularilor riverani.*

Să aduc un exemplu. Pregătirea regularizării albiei unui râu ca Oltul, care în jos de R. Vâlcei are peste 80 de brațe secundare, trebuește ea însăși să fie precedată de alegerea brațului celui mai favorabil pentru a forma talvegul constant și *„delimitarea secțiunilor albiei pentru ca la diferite epoci de ape scurgerea acestora să fie asigurată fără revărsări prea mari peste maluri"*. [1])

După delimitarea malurilor celor mai bune de consolidat, operația de consolidare poate fi făcută prin trei metode:

1) Metoda înceată și răbdătoare a plantării malurilor pe toată lungimea lor cu răchită.

2) Metoda mai rapidă, însă de o execuție technică mai grea, a consolidării malurilor cu fascine din nuele de salcie sau plop, fascine umplute cu pietriș sau pământ.

3) Metoda consolidărei malurilor din loc în loc prin piloți bătuți în pământ și eventual prin blocuri de piatră — enrocamente. [2])

Această din urmă metodă este cea mai expeditivă și arătoasă, dar și cea mai costisitoare. Rezultatele ei văzându-se repede, — și deci achitarea devizelor putând fi repede făcută, — este metoda preferată de autoritățile publice. Neîndoios că pentru apărarea taluzurilor de cale ferată și uneori chiar a șoselelor, e cea mai practică metodă.

Metoda a doua este și ea destul de costisitoare, și prezintă și următoarea scădere. Dacă fascinele, ca și țărușii cari le fixează, sunt făcute din salcie sau plop verde, atunci aceste esențe prind rădăcină și devin după mai mulți ani copaci. Pentru navigabilizarea râurilor, copacii mari crescuți pe marginea albiei pot fi însă un neajuns. Căci sloiurile de ghiață pot desrădăcina copacii și îi pot târî în mijlocul talvegului. Navigațiunea va fi astfel îngreunată sau împiedecată.

Dimpotrivă metoda plantărei răchitei verzi sau galbene pe toate malurile talvegului Oltului dela R. Vâlcea în jos, este cea mai eftină și mai recomandabilă. Sloiurile de ghiață cari se scoboară primăvara nu desrădăcinează răchita, căci aceasta se îmlădiază sub presiunea lor.

Plantarea, răchitei poate fi împlinită și de brațe sătești fără o pregătire specială. Desigur tot unui organ diriguitor îi incumbă misiunea să procure butașii sănătoși de răchită și să supravegheze ca plantarea să fie făcută în concordanță cu delimitarea malurilor talvegului, delimitare ce va trebui făcută de Direcția Apelor din Ministerul de Lucrări Publice.

Roadele acestor plantări cu răchită, *adică consolidarea malurilor,* n'ar deveni vădite decât 10—12 ani după plantare. La câștigul ridicărei aproape continue a malurilor prin oprirea aluviunilor între tufele de răchită, se mai adaugă și *avantajul recoltelor de răchită ce pot fi vândute pentru împletituri.*

Obținerea unui talveg bine delimitat și apărat prin maluri înălțate, are drept consecință că brațele secundare devin disponibile. Prin facerea unor baraje către mijlocul acelor brațe — în felul barajului descris în Secția XI — se pot obține rezerve de apă și lacuri artificiale destinate fie pisciculturii, fie irigațiunilor, fie ambelor scopuri.

Numai acolo unde sunt mai mult de două brațe — cum de pildă, în fața Drăgășanilor, a satului Stegarul din jud. Olt, a satelor Tia Mare și Fărcașele din jud. Romanați — prisosul de brațe sau viroage ar urma să fie împotmolite sau „colmatate". Prin acest procedeu un lanț de prundișuri sau bancuri vor fi câștigate pentru grădinărie sau pășunat.

Un întreg complex de legi au fost decretate sub îngrijirea fie a Direcției Apelor din Min. de Lucrări Publice, fie a Direcției Geniului Rural din Ministerul Domeniilor și Agriculturei, pentru înființarea și funcționarea fie a unor *„Sindicate hidraulice"*, fie a unor *„Asociații de îmbunătățiri funciare"*.

In baza art. 75—89 din *„Legea pentru Regimul Apelor"* din 1924, și a *„Legei pentru funcționarea Sindicatelor hidraulice"* din 24 Aprilie 1940, funcționează în jud. Timiș Torontal 11 sindicate hidraulice, în jud. Arad 4, iar în jud. Bihor un sindicat hidraulic.

In vechiul regat nu exista decât un singur astfel de sindicat, și anume înființat în 1936 pentru îndiguirea râului Buzeu.

Pentru regimul Oltului, cred că legislația creată de Min. de Agricultură prin art. 14—59 din *„Legea pentru administrația generală a pescăriilor Statului și ameliorațiunile regiunei inundabile a Dunării"*, din 11 Iulie 1929, este mai potrivită decât textele privind funcționarea sindicatelor hidraulice. In baza legei din 1929 au fost constituite în Vechiul Regat circa 35 *„asociații de îmbunătățiri funciare"*, dintre cari însă numai jumătate funcționează. Astfel la gura Oltului, încă din 1930 au fost înființate asociațiile Islaz-Moldoveni-Giuvărești, cu 4521 ha., și Lița-Olt-T. Măgurele cu 4995 ha. a căror activitate însă a stagnat aproape încontinuu.

Că nu numai la vărsările în Dunăre, ci chiar către mijlocul râului, pot fi înființate, asociații de îmbunătățiri funciare, ne este dovedit prin cele 6 asociații în ființă pe râurile Ialomița, Buzău, Siret și Prut. Dintre acestea, activitatea cea mai rodnică o desfășoară asociația *„Lacul Strachina"* de pe Ialomița, care ameliorează 865 ha.

Art. 59 al legei din 1929 scutește de taxele de timbru înființarea asociațiilor, iar taxele pentru acele de ipotecă se reduc la jumătate. Socotesc deci că și pe mijlocul Oltului ar fi prielnic să fie înființat astfel de asociații, însă după principii oarecum diferite. Anume contribuția principală a membrilor asociațiilor să nu coaste în bani, ci în zile de muncă cu brațele sau cu căruța. In felul acesta, chiar și țăranii riverani mijlocași și codași, vor putea fi la curent cu cotizațiile. Numai membrii asociațiilor la curent cu contribuția sau cotizația, să aibă dreptul de a pescui în Olt și de a paște vite pe domeniul statului din raza ameliorațiunilor.

Activitatea asociațiilor ar trebui să conste în special din plantarea de răchită, după ce malurile vor fi primit mici corectări. Dragarea fundului albiei, pentru adâncirea talvegului, și tăierea de canaluri — în felul acelora necesare în fața Drăgășanilor [3]) și în fața com. Stoenești din jud. Romanați ar urma să fie lăsate Direcției Apelor din Min. de Lucrări Publice. Ar fi recomandabil ca această Direcție să primească, pe măsura lucrărilor efectuate, oarecari rambursări a cheltuelilor din partea Asociațiilor. In sus de Islaz, și în sus de Turnu-Măgurele, aceeași Direcțiune ar putea tot prin dragări să creeze două mari eleștee, lucrare pentru care să fie despăgubită fie de Direcția Pescăriilor, fie de cele două asociații de îmbunătățiri funciare înființate la gura Oltului.

In anul 1937 când D. Alex. Alimăneșteanu a vrut să înființeze în jud. Olt o astfel de Asociație de îmbunătățiri funciare, dânsul socotea că pe lunca veche irigată, sau pe lunca nouă câștigată, vor putea fi înființate nu numai culturi de zarzavaturi, ci și orezării.

D. Alimăneșteanu socotește că în jos de Govora — adică pe a lungime de 140 km., — prin asanări și îmbunătățiri funciare, ar putea fi irigate sau redate culturii în medie câte 500 m., în dreapta și în stânga Oltului. Adică în total circa 14.000 ha. D. Inginer Grigore Vasilescu, profesor la Politechnica din București, pe care l'am consultat asupra aceluiaș subiect, a socotit drept bun calculul de mai sus. O astfel de operă, creată a servi de model pentru întreaga țară.

---

[1]) Raportul Comisiunei pentru studiul alunecărilor de terenuri și revărsărilor de ape mari, în Analele Minist. de Lucrări Publice și Com., 1943, p. 177.

Delimitarea acelor maluri cred că trebue făcută de Direcția Apelor din Minist. de Lucrări Publice.

[2]) Despre diguri cu fundație de zid sau de beton nu ne vom ocupa aci, căci le-am socoti necesare numai pentru peruri și debarcadere.

[3]) A se vedea cele două note publicate de d. inginer șef Emil Buia la pag. 230—239 din *Analele Min. de Lucrări Pu-*
aproape de inima țării, ar fi osebit de potrivită spre
blice și Comunicații, 1943.

DR. O. ANASTASIU

COOPERATIVA DE CONSUM, PRODUCȚIE, APROVIZIONARE ȘI VALORIFICARE
„TOVARAȘIA ARGEȘANA"
PITEȘTI
Nr. 38
1944 Februarie 16

CONVOCARE

Conform art. 35 și urm. din statutele cooperativei, precum și hotărârii consiliului de administrație luată în ședința din 12 Februarie a. c., d-nii societari ai cooperativei de consum „Tovărășia Argeșană" din Pitești, sunt convocați în adunare generală ordinară pentru ziua de:

Vineri 24 Martie a. c., orele 8 dimineața, în localul federalei **„Argeș"** din Pitești, Str. Craiovei Nr. 28 și la aceiași dată orele 11 dimineața, în acelaș local, în adunare generală extraordinară, având a discuta și hotărî asupra chestiunilor de mai jos, privind adunarea generală ordinară și anume:

1. Darea de seamă a consiliului de ad-ție asupra operațiunilor pe anul 1943;
2. Raportul comisiunii cenzorilor asupra gestiunii aceluiaș an;
3. Executarea bugetului pe anul 1943;
4. Aprobarea bilanțului și contului de profit și pierdere pe anul 1943 și repartizarea beneficiului net realizat;
5. Descărcarea consiliului de administrație de gestiunea sa;
6. A se lua cunoștință de societarii noui înscriși și retrași în cursul anului 1943;
7. Aprobarea bugetului de venituri și cheltueli pe anul 1944;
8. Ratificarea împrumuturilor contractate în cursul anului 1943 și fixarea sumei maxime până la care cooperativa se va putea împrumuta în cursul anului 1944;
9. Alegerea a 3 membri în consiliul de ad-ție în locul d-lor **Gh. Stănescu, Ștefan Tatomirescu** și **I. Constantinescu;**
10. Alegerea a 3 cenzori și 3 cenzori supleanți;
11. Diverse alte chestiuni.

Consilierii, cenzorii și supleanții al căror mandat a expirat, pot fi realeși.

La adunarea generală extraordinară se va discuta și hotărî fuziunea cooperativei „Tovărășia Argeșană" cu cooperativa de librărie și papetărie **„Lumina"** din Pitești.

Dacă la prima convocare ordinară și extraordinară nu se întrunește numărul societarilor cu drept de vot, conform art. 38 din statute, adunarea generală ordinară se va ține în ziua de:

Sâmbătă, 25 Martie a. c. în acelaș local, orele 8 dimineața, cu aceiași ordine de zi, iar cea extraordinară, tot la aceiași dată, în acelaș local, orele 11 dimineața, privind numai fuziunea.

Membrii cu drept de vot sunt acei asociați cari au capitalul social subscris complet vărsat în termenul prevăzut de statut și nu au datorii în restanță la cooperativă.

Bilanțul, contul de profit și pierdere și raportul comisiunii cenzorilor, conform art. 38 din statute, vor fi puse la dispoziția membrilor cooperativei în localul societății cu 10 zile înainte de data ținerii adunării generale ordinare.

Președinte,
Profesor GHEORGHE NUȚU

Director,
Insp. **Const. Mititelu**

Pentru ridicarea satelor

(Continuare din pag. 1-a)

mai gingașe și după cât cunoaștem lumea satelor, ne îndoim că se poate duce la bun sfârșit, *fără a forța puțin lucrurile,* pentrucă românului nostru trebue să-i faci bine cu sila.

Natural că nu se poate dărâma totul într'o noapte — chiar de-am admite imposibilul, ca să răsară a doua zi, ca din pământ, noul sat.

Schimbarea trebue făcută pe îndelete și cu chibzuială.

Nu sate model, ci gospodării model în fiecare sat, iată ce ne lipsește.

Numai astfel vom reuși să introducem calul troian în cetatea inexpugnabilă, care este actuala mentalitate a satului.

In zadar îi vom face țăranului sate model. Ni se va întâmpla ca la Dioști, unde a rămas aceiași mentalitate învechită și nu a contribuit cu nimic la ridicarea standardului de viață, fapt constatat de însuși Mareșalul nostru...

E timpul să amintim că în schimbarea pe care o dorim, nu ne putem lipsi de concursul femeii.

Ca să fim sinceri, multe le trebuesc viitoarelor mame dela sate, atât din punct de vedere gospodăresc cât și moral, pentru a contribui cu folos la noua stare de lucruri.

Școlile de gospodărie țărănească trebue studiate cu grije și reorganizate. Suntem de părere ca aceste cursuri să se facă chiar în casele gospodinelor — așa cum le făceam noi în Maramureș — grupându-se câte 10-15

La sfârșitul cursului să se dea fiecărei participante premii ce vor consta din câteva vase de bucătărie, de obiceiu cam ceiace ar lipsi neapărat.

Ar fi un motiv în plus ca ideia să prindă în lumea satului, câștigarea interesului față de aceste cursuri fiind pe primul plan. Gândiți-vă că la baza tuturor acțiunilor omenești, oricât de nobile ar fi ele, veți afla interesul, acest motor care animă și construește.

...Numai având femei conștiente, se va fi câștigat un mare și puternic aliat, în marea luptă începută.

Cu exemple bune, atât la școală cât și în casa părintească, cu concursul tuturor, se poate aștepta cu încredere să se schimbe fața satelor noastre, pentrucă *„educația nu este altceva decât exemplu"*, spune Froebel, *plus o anumită doză de teamă,* adăugăm noi.

Până atunci însă problema rămâne deschisă, iar satele noastre nu vor fi tulburate cu nimic din hibernarea lor milenară, cu toată nobila intenție a legiuitorului, pornită dintr'o sinceră dragoste față de satul de unde am pornit cu toții.

Ștefan Tătaru
Invățător

ŞTIRI ŞI FAPTE

DRĂGANU

Duminică 13 Februarie, a avut loc în comuna Drăganu o reuşită şezătoare a *Căminului Cultural „Dascălul Ilie"*.

Au colaborat la această şezătoare, pe lângă şcolile locale şi elevii clasei a VII-a a *liceului I. C. Brătianu din Piteşti*, sub conducerea neobositului său director, d. profesor *Frantz Cheresteni*, asistat de d. profesor *C. Albu*.

Au dat concursul: d. *Ing. Leonida Sfaricewski*, elevul *Honoriu Popescu* dela liceul Brătianu, d-nii profesori *Frantz Cheresteni, Marinescu, Albu*, elevii şcolilor primare locale şi ai liceului Brătianu şi *Pr. M. Bălan Preşedintele Căminului*, a cărui activitate se remarcă printre cele mai frumoase din judeţ.

D. director Cheresteni a încheiat şezătoarea, printr'un vibrant cuvânt de admiraţie pentru munca Căminului Cultural şi pentru disciplina morală a sătenilor, făgăduind o colaborare nelimitată, în lupta de ridicarea satelor.

Primul contact dintre elevii clasei VII-a ştiinţifică şi o parte din profesorii liceului din Piteşti, cu Căminul Cultural, a fost o puternică experienţă de trăire românească cu răsunete vii în conştiinţe, manifestate prin exprimarea dorinţei spontane şi unanime de a continua această lucrare de viaţă nouă.

ROCIU

In zilele de 7, 8, 9, 10 şi 11 Februarie a. c., a avut loc în *plasa Rociu* cursurile administrative cu secretarii şi casierii comunali, în localul şcolii primare din localitate, conduse de d. pretor *Traian Zimnicaru*.

Durata cursurilor a fost de 5 zile, timp în care s'au desbătut toate problemele fixate printr'un program stabilit anticipat de organele administrative superioare.

Au conferenţiat d-nii: *Ing. M. Novac, Pr. N. Popescu-Gruiu, Pr. Ilie Voica-Rociu, Notar Gh. Ion* şi alţii.

Cuvântul de închidere l-a ţinut d. pretor *Zimnicaru*, care a recomandat tuturor cursiştilor, pe lângă muncă şi pricepere, multă demnitate în serviciu.

⁂

D. Prefect al judeţului Argeş a citat pe judeţ pe următorii jandarmi: *Plut. major Crăcea Alecu, plut. Goangă Gh. plut. Săpăceanu Dumitru, plut. Cracă Alexandru, plut. Ghiţă Radu, plut. Lungu Ştefan, sergent major Gh. Marin, sergent major Popescu Constantin*, elev sergent *Bobaru Petre*, sergent *Anghel Marin*.

Tuturor citaţilor li s'au acordat de către Comitetul judeţean de patronaj şi câte un premiu de 3000 lei pentru zelul şi conştiinţa cu care au reuşit să prindă banda de spărgători de trenuri ce opera între comuna *Bradu şi Stolnici* şi care în prezent se află în judecata *Curţii Marţiale* din *Craiova*, datorită vigilenţei, onestităţii şi priceperii d-lui *Lt. Colonel Valentin Nicolescu*, Comandantul Legiunii de Jandarmi.

MOŞOAIA

Duminică 23 Ianuarie 1944, la parohia *Ciocănăi-Moşoaia*, cu ocazia Cercului Pastoral, a avut loc o frumoasă şi instructivă manifestare cultural-religioasă.

Au vorbit sătenilor: parohul comunei, *Preotul C. Ionescu*, care a arătat cum înţelege Statul să lucreze pentru luminarea şi îndrumarea poporului, prin Căminele Culturale. Cercurile Preoţeşti şi cele învăţătoareşti şi *Pr. C. Venescu*, care a vrobit despre *„Conştiinţa Morală"*.

Şcoala primară locală, sub conducerea d-lui învăţător *I. M. Bradu*, a prezentat sătenilor un frumos program artistic, alcătuit din cântece patriotice şi populare, recitări bine alese, şi o instructivă scenetă „Copila milostivă".

Serbarea s'a sfârşit prin cuvântarea d-lui învăţător *I. M. Bradu* care a prezentat, cu multă însufleţire, momentul istoric al Unirii Principatelor, dela 1859.

DEDULEŞTI

La 13 Februarie, s'au inaugurat *Cursurile Ţărăneşti*, printr'o serbare, în comuna *Deduleşti*, dată în cadrul *Căminului Cultural*, de către *Pr. C. Popescu* şi d-na învăţătoare *Alexandrina S. Vasile*, cu concursul elevilor şcoalei primare locale şi extraşcolare.

A vorbit părintele *Gh. Stăngescu-Morăreşti*, directorul Căminului şi dl. primar *Nic. C. Popescu*, asigurând de tot concursul autorităţile ad-tive, care a premiat pe cea mai talentată fată cu 1000 lei.

PITEŞTI

Joi 10 Februarie, după amiază, în sala *Teatrului Comunal*, a avut loc serbarea şcoalelor primare de fete Nr. 1 şi Nr. 3.

Această serbare a fost organizată de către d-na institutoare *Tatiana Marinescu*, care a prezentat în faţa unui public numeros şi a întregului tineret şcolar orăşenesc, un program artistic bine ales, executat cu deosebită simţire şi talent.

A mai dat concursul, pentru pregătirea jocurilor naţionale, d-na institutoare *Păunescu*.

La sfârşit, s'a jucat piesa de teatru *„Suflet de refugiat"*, compusă de dl învăţător *Octav Silvăneanu*.

Intreg programul a avut ca temă sufletul şi nostalgia refugiatului ardelean.

Au luat parte, la această manifestare şcolărească, următoarele persoane oficiale: *dl. Col. Poruţiu*, primarul oraşului, *dl. Subprefect Cârstocea*, dl. Insp. şcolar *Ion Voiclă* şi corpul didactic învăţătoresc din oraş.

Tineretul şcolar piteştean a regretat, din adâncul sufletului, că dela această sărbătoare a lor, a fost nevoit să lipsească prietenul cel mai bun şi ocrotitorul sincer, dl. *Insp. G-ral Tică Popescu*, plecat pentru nevoile judeţului, afară din localitate.

⁂

— Sâmbătă 12 Februarie a. c., în cadrul serbărilor tineretului, iniţiate încă de acum un an de Prefectura judeţului, a avut loc o foarte reuşită serbare a elevelor *Gimnaziului Industrial Casnic*, de sub conducerea doamnei *Anastasia Bănescu*.

După cuvântarea doamnei Directoare, plină de gânduri părinteşti şi româneşti, s'a desfăşurat programul serbării, printr'o şezătoare în care s'a pus accentul pe viaţa satelor noastre şi la care au colaborat, talentat, elevele Gimnaziului industrial casnic şi o parte din elevii Liceului Industrial de băeţi.

CURTEA DE ARGEŞ

Dl. pretor *Gh. N. Micu*, pretorul plăşii *C. de Argeş*, a inspectat în zilele de 12, 13 şi 14 Februarie a. c., comunele de pe *Valea Topologului*.

In comuna *Sălătruc* s'au constatat frumoase realizări pe teren, construindu-se un cuptor comunal de uscat fructe, o împrejmuire de piatră şi gard de pe modelul dat de Prefectură şi o apreciabilă porţiune de trotuar în centrul comunei.

Prin schimbul ce s'a făcut, între şcoală şi primărie, şcoala a primit un foarte bun teren de cultură pentru lot experimental, iar primăria a primit în apropierea localului primăriei un teren propriu pentru înjghebarea unei gospodării comunale model. Aici, urmează a se construi în anul viitor un grajd comunal pentru reproducătorii de toate speciile, cu padoc cuprinzător şi instalaţii complecte pentru staţia de montă. Se va mai construi aci o magazie şi remiză pentru materiale şi instrumente.

Regiunea fiind proprie creşterii de vite, care este ocupaţia principală a locuitorilor, primăria comunală a intervenit pentru a se acorda un împrumut dela Creditul Judeţean şi Comunal pentru a cumpăra o porţiune de păşune în legătură cu păşunea comunală, pentru ca astfel să se dea o şi mai mare extindere creşterii vitelor. Această păşune este absolut necesară pentru o mai bună stare a ţăranului muntean şi pentru ridicarea satului.

Tot prin străduinţa ad-ţiei locale, aspectul localului primăriei este astăzi complect schimbat, prin grija deosebită ce se pune în aspectul interior şi exterior dându-se o notă specifică românească prin perdelele şi covoarele care împodobesc biurourile.

TIGVENI

In seara zilei de *13 Februarie*, s'a ţinut şedinţa *Cursurilor Ţărăneşti*, cu care ocazie s'a constatat munca plină de roade, depusă de conducătorii *Căminului Cultural din Tigveni* şi o strânsă legătură între conducători şi săteni.

Remarcăm activitatea plină de însufleţire a d-lui *Dr. Staicu*, medicul *Circ. Tigveni*, animatorul Căminului, care a conferenţiat, cu această ocazie despre tuberculoza la sate şi combaterea ei, întreţinându-se cu participanţii şi dând sfaturi practice pentru săteni.

Mai remarcăm activitatea *Pr. Gh. Popescu* şi a doamnei *învăţătoare Oancea*, muncitori trudnici şi animatori valoroşi ai obştei, care şi-au dat concursul lor preţios.

Şezătoarea s'a încheiat cu cuvântarea d-lui *pretor Gh. Micu*, care a evidenţiat câtă grije se pune de actuala conducere a ţării şi a jud. Argeş pentru ridicarea satului şi ţăranului şi a mulţumit conducătorilor comunei pentru munca pe care o depun.

F. V.

Protejaţi de nori de fum artificial, soldaţii români pornesc la atacul poziţiilor bolşevice *(S.M.P.)*

MERSUL RĂZBOIULUI

Finlanda nu încheie pace

S'a vorbit în ultima vreme că Finlanda ar avea de gând să încheie pace cu ruşii.

Oamenii de seamă din Anglia şi America cred însă că Sovietele doresc din partea Finlandei nu un armistiţiu, ci o capitulare fără condiţii. Nimeni nu crede că bolşevicii ar căuta înţelegerea pacinică cu finlandezii, ei nedorind decât să le contopească ţara.

Pe front

Trupele de pe frontul de răsărit au respins din nou numeroase atacuri ale sovieticilor, la Nicopol, la Crivoirog, la Cercaşi, la Berezina, la Vitebsc şi în apropiere de lacul Peipus, dând lupte îndârjite, care pe alocuri, încă mai durează.

Prin contraatacuri victorioase, grupuri de luptă inamice au fost bătute şi în mai multe locuri inamicul a fost dat înapoi.

Bolşevicii dau îndărăt

Bolşevicii au retras de pe fronturile din Crimeea şi de la gura Niprului elementele de atac care ocupaseră poziţii în aceste părţi, spre a le arunca împotriva mişcărilor de concentrare germane dinlăuntrul cotului fluviului.

Mai multe atacuri puternice ale ruşilor, date la Crivoirog s'au năruit în faţa liniilor principale de luptă germane.

Două capete de pod soivetice au putut fi micşorate în cursul unor rodnice atacuri germane, astfel că ele nu mai sunt primejdioase pentru legăturile cu spatele diviziilor germane.

Scufundarea unui vapor cu prizonieri

Un vapor german care aducea peste 3000 de prizonieri italieni care făcuseră parte din armata lui Badoglio, a fost scufundat în marea Mediterană de loviturile trase de pe două submarine englezeşti. Din toţi prizonierii n'au putut fi scăpaţi decât vreo 500, restul s'au înnecat.

Fapta englezilor e cu atât mai urâtă cu cât ştiau că pe vapor sunt prizonieri italieni din armata lui Badoglio cu care sunt aliaţi.

Inăsprirea legăturilor dintre Turcia şi Anglia

Dela începutul războiului Turcia duce o sarcină grea, ţinând închis drumul către miază-zi, prin strâmtorile Bosfor şi Dardanele şi luând astfel englezilor grija din această parte a pământului.

Anglia însă nu se mulţumeşte numai cu atât ci ar vrea ca Turcia să intre orbeşte în război, alături de ea, iar ziarele englezeşti îi aduc învinuiri din această pricină.

In urma acestor învinuiri nedrepte, legăturile dintre Turcia şi Anglia s'au înăsprit.

Ruşii atacă pe polonezi

Ziarul cel mai mare al Sovietelor, Pravda, a scris că guvernul polonez dela Londra nu mai ştie pe ce lume se află şi că nu mai are nici o legătură cu polonezii rămaşi în Polonia.

Acest atac face parte din lupta care o dau sovieticii ca să nu mai aibă nici o legătură cu guvernul polonez dela Londra şi astfel să facă ce vor cu ţara lor.

Bătălia de lângă Berezina

Marea bătălie de lângă Berezina, care a început la 16 Ianuarie, s'a prefăcut într'o izbândă a armatei germane. Bolşevicii au pierdut în zadarnicile lor încercări de străpungere a frontului german, 16.000 de morţi şi 30.000—40.000 de răniţi.

Deasemeni au fost distruse 111 tancuri, 107 tunuri şi numeroase arme grele de infanterie.

Pierderile germanilor au fost de 7.000 de oameni, dintre care numai 1.500 morţi, iar restul răniţi.

O bombă a căzut pe palatul Papei

Aviaţia anglo-americană a atacat din nou Roma. Cu acest prilej o bombă a căzut pe palatul în care locuieşte Papa, chiar deasupra încăperilor sale. Din fericire, bomba n'a făcut decât să dea foc acoperişului, aşa că Papa a scăpat nevătămat.

Pierderile americanilor

Din America se dă de ştire că marina de comerţ a Statelor Unite a pierdut dela intrarea în război 6501 marinari.

Londra bombardată de germani

Mai multe sute de avioane germane au bombardat Londra.

Aviatorii germani au luminat întâi oraşul, ca să vadă bine unde să lovească, apoi au dat drumul bombelor care au căzut cu miile.

Pagubele nemaipomenite făcute de bombe au putut fi văzute chiar de aviatorii din primele valuri de atac. Focuri foarte întinse şi detunături groaznice au prăbuşit oraşul.

Bombardarea mânăstirii Monte Cassino

Pe frontul din Italia, Anglo-Americanii au bombardat o vestită mânăstire aflată pe vârful muntelui Cassino, de la care îşi trăgea şi numele de Monte Cassino.

După ce au atacat mânăstirea, s'au văzut ridicându-se suluri mari de fum. Pământul s'a cutremurat când au căzut bombele. Mânăstirea a fost complect distrusă.

Alte pierderi sovietice

Intre 8 şi 14 Februarie au fost doborîte pe frontul de răsărit 206 avioane sovietice, pe când germanii n'au pierdut decât 27.

Ce cer ruşii Finlandei

Pentru ca să încheie o pace, ruşii cer Finlandei: să rămână la graniţele din 1940, adică să piardă ţinutul Carelia; să le predea oraşele mari şi căile ferate; guvernul să fie unul pe placul lor; să le predea cele 7 divizii germane aflătoare pe pământul Finlandei.

Faţă de aceste cereri nesăbuite poporul finlandez a hotărît că mai bine să moară decât să se plece.

Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANA", Bucureşti, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.48.30) înmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Ofic. Comerţului Bucureşti.
Tipărită la 18.II.1944

ANUL III Nr. 130

„Taxa poştală plătită în numerar, conform aprobării Nr. 72.526/943".

PREŢUL 5 LEI EXEMPLARUL

DUMINICĂ 9 IULIE 1944

38

ARGEŞUL

GAZETA SĂPTĂMÂNALĂ DE INFORMARE ŞI INDRUMARE OBŞTEASCĂ

APARE SAPTAMANAL, SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA, STR. BIBESCU-VODĂ No. 9 — PITEŞTI

ABONAMENTUL 260 LEI ANUAL — PENTRU AUTORITAŢI 1000 LEI

R.P.R. DEPOZIT ARHIVELOR STATULUI PITEŞTI

PĂZIŢI-VĂ PÂINEA!

Regiunea Argeşului este un pământ înzestrat de Dumnezeu cu toate darurile. Spornic la roadă, credincios celui ce-l munceşte, bogat în verdeaţă şi plin de izvoare, acest pământ a atras încă din primele veacuri ale românismului pe voevozii noştri, care au descălecat cu arcaşii lor şi au întemeiat ţara şi cetăţile apărătoare.

De-a-lungul anilor şi a tuturor greutăţilor prin care a trecut neamul românesc, Argeşul nu şi-a desminţit faima sa dintru început, scânteind în faţa lumii nu numai prin sufletul său plin de flacără românească, ci şi prin bogăţia nemăsurată a ogoarelor.

Astăzi lanurile Argeşului au pregătit hrană multă pentru ţară şi pentru front. Grâul argeşan se clatină la adierea vântului, mărturisind că oricât de mult a fost lovită ţara noastră, oricât de schingiuită a fost pe nedrept în trecutul ei, oricât de mult e lovită şi râvnită şi astăzi, ea a trăit prin sine însăşi, datorită bogăţiei pământului şi vitejiei fiilor ei.

Un lucru trebuie să se înţeleagă cu deosebire în clipele de faţă, şi anume: că de felul cum vom strânge, vom chivernisi şi vom păstra această bogăţie a ţării, — şi în special grâul ei — depinde soarta vieţii noastre viitoare, care se hotărăşte pe câmpurile de crâncenă bătaie ale apărării româneşti.

Pentru aceasta plugarii ţării — şi cu ei şi cei argeşeni — au o mare datorie, aceea de a păzi grâul de primejdiile ce-l pasc din văzduh şi a desmirişti ogoarele, pregătindu-le pentru însămânţarea de toamnă.

Cum se va face paza grâului secerat?

Mai întâiu, snopii nu vor mai fi adunaţi în clăi mari şi late, care în vremurile de pace mângâiau ochiul, ci vor fi strânşi în căpiţe înguste, subţiri şi ascuţite, ce se vor clădi în mijlocul şi de-a-lungul ogorului, în aşa fel ca să nu se cunoască prea bine de sus. De îndată ce grâul va fi secerat şi snopii adunaţi în căpiţe subţiri; lanul trebuie arat, desmiriştit, pentru a ascunde astfel de ochii diavolilor din văzduh aurul grâului din căpiţe şi pentru a pregăti pământul spre a fi însămânţat toamna.

Duşmanii de peste ocean nu pot admite, ca belşugul ogoarelor noastre să ne poată permite să continuăm cu încredere în biruinţă războiul de apărare. Deaceea, pot să arunce din văzduh bombe incendiare, bidoane cu fosfor şi alte mijloace de aprindere a snopilor de grâu.

Contra acestora se cere pază multă şi grijă multă. Dacă ne-am gândi numai la paguba ce s'ar produce ţăranului şi tot ar însemna că se drămueşte o trudă plină de greutăţi, dar atunci când în faţa ochilor noştri stă icoana ţării, angajată în cel mai crâncen războiu pe care l-a cunoscut istoria, un războiu care se duce prin munca noastră a tuturora şi de victoria căruia depinde soarta noastră viitoare, paguba pricinuită de astfel de bombardamente ar fi de nenumărate ori mai groaznică.

Trebuie să se înţeleagă, că paza recoltei de primejdiile aeriene este o faptă de patriotism, nu numai o simplă dotorie.

Deaceea, iubiţi săteni argeşeni, fiţi la înălţimea trecutului nostru, păziţi-vă grânele ca ochii din cap, desmiriştiţi îndată după seceriş ogoarele, străduiţi-vă să aduceţi cât mai repede cu putinţă grâul în hambare, lucraţi cu spor şi cu chibzuinţă, pentru ca încercările duşmanului de a ne lovi în izvoarele nostre de trai să rămână zădarnice.

Aceasta nu e numai spre binele nostru, ci spre binele ţării întregi, astăzi greu lovită şi încercată, de cei cari n'au văzut niciodată cu ochi buni propăşirea neamului românesc.

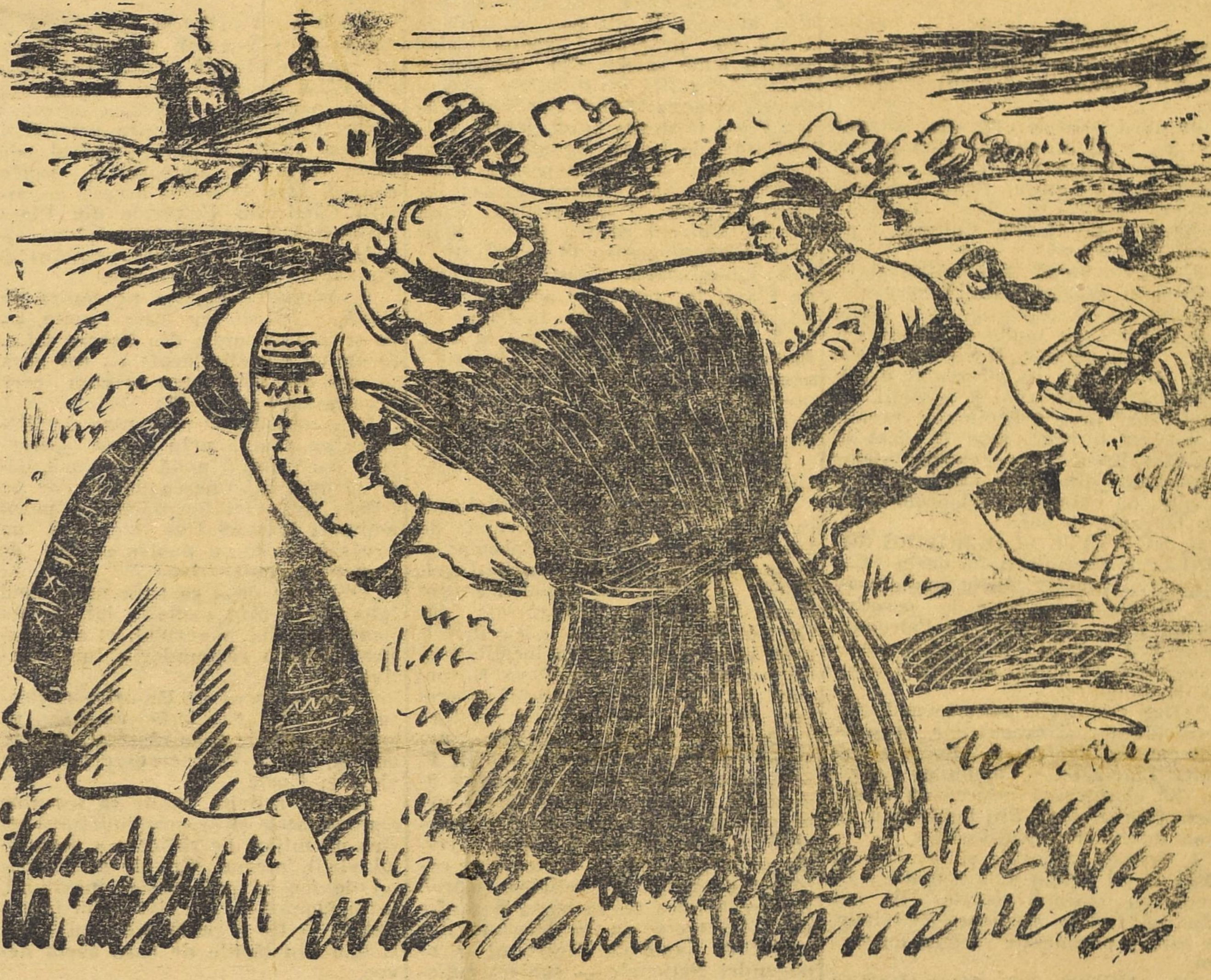

CHEMARE CĂTRE CĂRTURARII ŞI CONDUCĂTORII FIREŞTI AI SATELOR ARGEŞENE

Conştienţi de asprimea vremurilor pe care le străbatem, dar încrezători în Dumnezeu, Oblăduitorul de totdeauna al Neamului şi Ţării noastre,

partizani neînduplecaţi ai ideiei, că „solidaritatea între toate categoriile sociale precum şi munca neîntreruptă sunt cheia biruinţei în încercările prin care trecem",

pentru a ţine trează conştiinţa drepturilor noastre, vremelnic încălcate, şi pentru a întări sufletul prin *credinţă nestrămutată* şi *cultură făuritoare de caractere,*

VA CHEMAM

să colaboraţi la *„Acţiunea Naţional-Culturală internă"* pe anul 1944 — iniţiată de inimi iubitoare de Ţară şi organizată, în Argeş, cu asentimentul nostru şi-al tuturor Şefilor de instituţii judeţene, de Căminul Cultural Judeţean „Mareşal Antonescu", aşa precum se poate vedea din Circulara Nr. 14 întocmită cu aprobarea noastră, publicată în gazeta „Argeşul" şi trimisă tuturor Căminelor Culturale.

Cu suflet transfigurat de credinţa în Dumnezeu, cu duh de supunere faţă de stăpânirile cele mai înalte, cu pasiune pentru ridicarea culturală a poporului şi cu spirit de solidaritate naţională, puteţi face minuni în lumea satelor care reprezintă 80 la sută din populaţia Ţării.

Vă chemăm, deci, la această operă de zidire sufletească, nădăjduind că vom putea culege mulţumiri, când fiecare dintre noi va constata personal felul în care ne-aţi ascultat chemarea.

† IOSIF GAFTON
EPISCOP al Argeşului

Lt. Col. E. PORUŢIU
PREFECT al jud. Argeş

Ion Voicilă
Inspector şcolar al jud. Argeş

Pr. Marin S. Diaconescu
Director al C. Cultural jud. Argeş

CIRCULARA Nr. 14 CĂTRE CĂMINELE CULTURALE DIN ARGEŞ

DOMNULE PRESEDINTE,
DOMNULE DIRECTOR,

Prin organizarea şi însufleţirea muncii culturale în oraşul sau satul Dvs. şi pentru a intra în ritmul comandamentelor naţionale pe care vremea de războiu le impune, sunteţi rugaţi a convoca imediat Sfatul Căminului într'o şedinţă plenară, cu scopul de a-i aduce la cunoştinţă cele ce urmează, luând neamânate hotărîri de conformare cu dispoziţiunile de mai la vale:

I. ADMINISTRATIVE: 1. Fără întârziere, închideţi lucrările anului 1943/44, treceţi-le prin Adunarea Generală şi trimiteţi-ni-le nouă pentru *verificare* şi *aprobare*. Fundaţia Regală ne-a dat împuternicire de a face verificarea şi aprobarea actelor adunării generale. Instrucţiunile date prin Circulara Nr. 12 şi 13 rămân valabile.

2. Vărsaţi cotizaţia de 10% pentru Căminul Cultural Judeţean. Este singura legătură materială, simbol al legăturii morale, cu centrul conducător.

Cine nu-şi plăteşte cotizaţia, se rupe voit de legătura cu noi şi-şi pierde însuşirea de mădular viu al organismului nostru cultural. Pentru aceleaşi motive, încasaţi şi Dvs. cotizaţia membrilor Căminului Cultural, pe care îl conduceţi.

3. Organizaţi-vă bine sediul şi ţineţi la zi cronica satului şi a Căminului. P. S. Episcop Iosif lăuda mai deunăzi, cu multă risipă de cuvânt bun, pe Păr. D-tru Georgescu dela Şuici, care i-a prezentat o admirabilă cronică zilnică a vieţii satului. Sunt prea excepţionale vremile pe care le trăim şi-ar fi păcat să neglijăm însemnarea evenimentelor importante din viaţa Căminului, a Satului, ba chiar a lumii acolo unde are tangenţe cu noi.

II. SĂNĂTATE ŞI OCROTIRE SOCIALĂ: 1. Organizaţi farmacia Căminului şi adunaţi plante medicinale.

2. Desvoltaţi lucrarea de ocrotire socială prin „Consiliul de Patronaj" local. Fiţi sensibili la nevoile materiale ale celor lipsiţi şi căutaţi soluţia de domolire.

3. Daţi concurs la buna încartiruire a refugiaţilor şi evacuaţilor. Organizaţi cantine pentru ei. Faceţi-i să simtă binefacerile Căminului Cultural. Să clocotească iubirea cu fapta, care ajută şi alină. Fiţi untdelemn pe rana durerii lor nemângâiate.

4. Orfanii, văduvele şi invalizii să găsească în Cămin vatara caldă a omeniei şi ocrotirei sociale. E nul Căminul fără o asemenea activitate, pe care o porunceşte vremea de războiu.

III. MUNCA: 1. Organizaţi-vă munca pe Secţii. Prin diviziunea muncii se obţin rezultate multe, variate şi bune.

2. Aduceţi în Cămin pe toţi refugiaţii capabili de o muncă şi repartizaţi-i după pregătire şi vârstă.

Munca este o datorie pentru oricine. Oricine consumă, trebue să producă. Cine consumă fără să producă, este un furt.

3. Munca în familie, în profesie, în Cămin, în sat, în sectorul de activitate, este un imperativ categoric al oricărei vremi, dar mai ales o poruncă naţională a vremii de războiu.

4) Păstraţi evidenţa vredniciei oricărui membru al Căminului.

5) Infiinţaţi cooperative pentru refugiaţi, acolo unde ei sunt mulţi şi convin la aceste idei. In comuna Albeşti se face această experienţă care dă bune rezultate. Prin cooperativa de consum, se economiseşte timp, bani şi muncă. O cooperativă se bucură de multe avantagii, care sunt în favoarea membrilor cooperativei.

IV. MINTE, SUFLET ŞI CONŞTIINŢĂ NAŢIONALĂ:

1. Ca şi anul trecut, pe tot timpul acestei veri până târziu în toamnă, trebue să continuăm acţiunea naţional-culturală internă potrivit noilor „INSTRUCŢIUNI PE 1944" trimise nouă de Ministerul Propagandei Naţionale prin Fundaţia Culturală şi Ministerul de Interne.

2. Această *acţiune internă* se va desfăşura în fiecare sat după următorul plan general de lucru, căruia i se pot aduce modificări potrivite cu situaţia locală: a) *Dimineaţa* (în Dumineci sau sărbători) „slujbă la biserică în prezenţa satului întreg în frunte cu toţi intelectualii şi slujbaşii Statului, care trebue să dea pilda cea bună. După slujbă, o predică cu subiect religios şi cu aplicări la vremea de azi.

b) *După masă* (în Dumineci şi sărbători) sub cerul liber sau într'o sală mare, se va ţine adunarea satului întreg. Acolo, în cadrul unei şezători culturale — cu lecturi, poezii şi cântece patriotice, religioase şi populare — se vor desvolta conferinţe cu caracter patriotic, după alăturatul Tabel de subiecte, urmărindu-se o singură ţintă principală: *întărirea sufletească a poporului şi sporirea credinţei în victoria finală*, pe care n'o poate vedea decât cel ce rabdă până la sfârşit.

c) Lucrarea aceasta se va duce cu entuziasmul omului care crede, şi în colaborare cu toţi factorii de lumină ai satului, astfel ca să se poată realiza solidarizarea cărturarilor cu sătenii sub semnul idealurilor unităţii naţionale integrale.

d) La această acţiune vor participa activ şi toţi refugiaţii sau evacuaţii, împărţind atribuţiunile după vârstă şi pregătire. Ei vor fi neapărat integraţi vieţii locale şi vieţii naţionale în Căminul Cultural.

3. Pentru orientarea Dvs., se vor ţine adunări săteşti pe centre de Plasă, cu program exemplificator pentru toate satele din respectiva Plasă, în frunte cu P. S. Episcop şi toarele comune: *Lunca Corbului* pentru Plasa Costeşti; *Suici* pentru Plasa Curtea de Argeş. *Deduleşti* pentru Plasa Deduleşti; *Jiblea* pentru Plasa Jiblea; *Merişani* pentru Plasa Piteşti; *Gliganu de Sus* pentru plasa Rociu; *Stoiceni* pentru Plasa Stoiceni; *Căineni* pentru Plasa Titeşti.

4. La adunările săteşti, pe Centre de Plasă, vor participa activ şi şefii de instituţiuni judeţene, în frunte cu P. S. Episcop Iosif, care este şi Vice Preşedintele „*Fundaţiei Argeşul*", noua instituţie culturală a judeţului nostru.

Adunările se vor ţine în opt Dumineci consecutive.

Programul fiecărei adunări va avea două părţi distincte:

1. *De dimineaţă*, slujba religioasă, în sobor, la Biserica centrului de Plasă, în frunte cu P. S. Episcop şi în prezenţa Şefilor de autorităţi judeţene, a Şefilor de autorităţi din respectiva Plasă, a cărturarilor din Centrul de Plasă şi din satele invecinate, şi a poporului din localitate şi dimprejur. Fiecare *slujbă* va fi urmată de o *predică* cu aplicări la vremea de astăzi, după care se va face Te-Deum la vreme de războiu, urmând cuvântul şi binecuvântarea P. S. Episcop; *după masă*, se va ţine adunarea, în care se va desfăşura următorul program: un cuvânt de deschidere, câteva coruri, câteva recitări şi câteva lecturi, — toate cu caracter patriotic şi religios moral. Printre acestea se va aşeza o conferinţă, în care se va desvolta unul din subiectele fixate de Ministerul Propagandei Naţionale — subiect naţional-patriotic — şi două vorbiri scurte cu caracter sanitar şi gospodăresc.

Cuvântul de închidere va fi al P. S. Episcop.

Vrem ca aceste Adunări pe Centre de Plasă să fie ocaziuni de manifestare cultural-artistică şi naţională a Plăşii respective. *Echipele de cântec, joc şi port românesc, ale Plăşii*, se pot manifesta cu această ocaziune, ţinându-se chiar şi concurs de cântec, joc şi port românesc. *Corul Bisericii* şi corul serbării să fie însuşi corul satului ales ca centru, sau al altui sat cu cor mai bun, sau corul Plăşii. Masa comună, de prânz, ar putea fi pregătită şi servită de fetele sau femeile care au urmat Cursurile Ţărăneşti în iarna trecută, dându-ni-se posibilitatea de a aprecia gradul de pregătire al gospodinelor şi efectul urmării Cursurilor Ţărăneşti.

5. Cu acest prilej se poate ţine şi Adunarea Căminelor dintr'o Plasă. In vederea acestui fapt, Căminele din Plasa respectivă vor inainta din vreme o dare de seamă Căminului Cultural de Plasă, asupra activităţii pe anul 1943/44, iar Căminul de Plasă va ceti în adunare o foarte concisă dare de seamă asupra activităţii Căminelor Culturale din Plasa respectivă. La aceste adunări nădăjduim să avem şi un reprezentant al Fundaţiei Culturale Regale.

6. Adunările acestea pe centre de Plasă, — făcute cu forţe unite, — ca şi cele obişnuite din fiecare sat — făcute cu puterile locale — vor avea un caracter sobru, aşa precum cere vremea în care se fac.

Data adunărilor pe centre de Plasă se va anunţa prin gazeta „Argeşul" sau printr'o nouă Circulară. Fără să aşteptaţi ţinerea adunărilor pe Plasă, Dvs. veţi lua măsuri a porni acţiunea în satul Dvs stabilind un program de lucru pentru un şir de Dumineci consecutive.

Veţi avea grijă ca prin programul întocmit şi prin calitatea lui să nu jigniţi sufletul poporului, ci să-l câştigaţi pentru răspunderile lui colective.

Toată lucrarea de lămurire obştească şi de întărire sufletească se va baza pe adevăr spus răspicat, dar pe adevăr însoţit de încredere totală în victoria finală.

Această acţiune trebue să însemne pentru satele şi oraşele judeţului nostru un mijloc de ridicare a moralului vieţii interne, fără de care frontul de foc se prăbuşeşte inevitabil. Intre frontul de foc şi frontul intern trebue să fie o reciprocă susţinere. E una din tăriile de care avem nevoe.

PROBLEMA REFUGIAŢILOR. Paralel cu acţiunea naţional-culturală pe 1944, Căminul va îmbrăţişa şi problema refugiaţilor, aducându-i în Cămin şi organizându-i după următoarele sugestii:

In ce priveşte *problema sănătăţii* refugiaţilor, care este extrem de interesantă, trebue să fiţi atenţi asupra încartiruirii lor, asupra asistenţei medicale, asupra hranei lor, asupra îmbrăcămintei lor, avizând la măsurile de rigoare prin autorităţile locale sau prin cele judeţene. Să fiţi cutia de rezonanţă a nevoilor lor.

In ce priveşte *problema muncii* refugiaţilor, care este o problemă vitală, trebue să urmăriţi cu mare atenţie felul lor de a-şi umple timpul. Refugiatul nu e un parazit, ci o energie care poate fi folosită. Refugiaţii s'au refugiat ca să existe. Şi vor exista numai dacă se integrează vieţii de muncă a celor localnici după preocupările şi pregătirea lor.

Dacă nu se pot organiza în munca individuală sau alături de familiile unde sunt încartiruiţi — vorbim de cei ce nu sunt slujbaşi ai Statului — atunci se pot întemeia comunităţi de muncă, prin care se poate desvolta şi spiritul de solidaritate şi o activitate rodnică şi de folos obştesc. Dvs. veţi chibzui după cum se prezintă situaţia locală. Noi nu vă dăm legi, ci sugestii. Legea este una singură şi deopotrivă de obligatorie pentru toţi: *legea muncii individuale şi colective*. Este însăşi legea vieţii, obligatorie şi în timp de pace, dar mai ales în timp de războiu, când producţia trebue să crească, fiindcă este prea mare consumul.

In afară de problema sănătăţii şi muncii refugiaţilor, se ridică *problema sufletului*, în legătură cu care iarăş vă dăm câteva sugestii:

a) Să se fixeze un sediu de adunare săptămânală a refugiaţilor;

b) Să se fixeze o bibliotecă pentru refugiaţi;

c) Să se facă şezători şi serbări culturale cu şi pentru refugiaţi;

d) Să se organizeze coruri cu refugiaţii;

e) Să se ţină conferinţe pentru refugiaţi, iar intelectualii refugiaţi să fie puşi a conferenţia.

f) Să se manifeste cu cântecul, jocul, portul şi datinele proprii lor;

g) Să se facă expoziţii de obiecte lucrate de ei.

h) Să se organizeze şcoli şi cursuri serale cu tinerii refugiaţi;

i) Să se cultive păstrarea legăturilor prin corespondenţa dintre şi cu refugiaţii; ,

j) Să vi se dea ştiri despre refugiaţi pentru a face publicitate în gazeta „Argeşul";

l) Se pot face excursii cu refugiaţii în judeţul Argeş, pentru a se cunoaşte frumuseţile naturale ale judeţului, locurile şi monumentele istorice, instituţiile de cultură, centrele industriale şi comerciale etc.;

m) Se poate organiza mergerea la Biserică în fiecare zi de sărbătoare cu participare activă (citind, cântând, etc.).

n) Se poate ţine o cronică zilnică a refugiaţilor;

o) Se poate culege material de folklor literar ca şi dela refugiaţi, în legătură cu refugiatul;

p) Se poate alcătui un album de fotografii documentare din viaţa refugiaţilor;

r) Cu elevii refugiaţi se pot face expoziţii de desene executate de ei, înfăţişând scene din războiul actual, scene din refugiul Moldovenilor, Basarabeilor şi Bucovinenilor, scene din atacurile aeriene, etc.;

s) Se pot face încercări literare cu subiecte din viaţa refugiaţilor.

Scopul acestei preocupări de viaţa refugiaţilor este:

1. Să îndrumeze viaţa locală a refugiaţilor.

2. Să strângă rândurile între toţi refugiaţii din toate clasele sociale, formând o permanentă legătură de comunitate între ei.

3. Să cunoască şi să aline suferinţele refugiaţilor.

4. Să ţină trează conştiinţa asupra drepturilor noastre vremelnic încălcate.

5. Să facă operă culturală şi educativă pentru tineretul refugiat.

6. Să facă cunoscut specificul regiunii: port, joc, cântec, limbă, datină, literatură, artă, etc. în cercuri cât mai largi posibile.

7. Să contribue în cea mai largă măsură la lupta de reîntregire a hotarelor şi ridicarea Ţării şi a Neamului.

8. Să înfrăţească pe refugiaţi cu cei localnici.

Aşadar, capitolul „MINTE, SUFLET ŞI CONŞTIINŢĂ NAŢIONALĂ" se rezumă la două preocupări principale:

1. *Acţiunea naţional-culturală internă* şi

2. *Organizarea vieţii refugiaţilor*.

Prima problemă se pune şi se impune pentru toate satele din judeţ chiar şi pentru cele fără Cămin Cultural organizat, iar a doua problema se pune şi se impune numai pentru satele în care se află refugiaţi.

Cu luna Iulie a.c., toate Căminele trebue să-şi facă un punct de onoare din a începe să lucreze în sensul directivelor date în prezenta circulară. Şi lucrarea trebue făcută nu din obligaţia cuprinsului acestei Circulare, ci din conştiinţa românească şi creştină a unui popor ce luptă aprig pentru reîntregirea graniţelor şi apărarea dreptei credinţe, prin care am trăit şi biruit dealungul veacurilor apuse.

Dacă pentru câştigarea vieţii de dincolo de veac este nevoe de o trăire creştină şi de un misionarism evanghelic, apoi pentru asigurarea graniţelor Patriei şi libertatea Neamului este nevoe de o pură trăire românească şi de un înflăcărat misionarism naţional.

In faţă ne stau două perspective: biruinţa sau moartea. Dumnezeu ne vrea biruitori, dar nu ne ajută decât în măsura în care şi noi luptăm. Dacă mântuirea sufletească a insului depinde de harul Domnului şi libera voe a omului — deci colaborare, — apoi şi mântuirea unui Neam depinde tot de harul Domnului, care trebue să se întâlnească cu activa participare a Neamului la propria-i isbăvire.

Cu aceste gânduri, vă urăm spor la lucru.

20 Iunie 1944.

Conduc. Căminului Cultural
Judeţean
„MAREŞAL ANTONESCU"

N. B. Ordinea Adunărilor pe Centre de Plasă:

1. Pentru Plasa Piteşti, la Merişani, Duminecă 16 Iulie 1944.
2. Pentru Plasa Titeşti la Căineni, Duminecă 23 Iulie 1944.
3. Pentru Plasa Jiblea, la Jiblea, Duminecă 30 Iulie 1944.
4. Pentru Plasa Rociu, la Gliganu de Sus, Duminecă 6 August 1944.
5. Pentru Plasa Deduleşti, la Deduleşti Duminecă 13 August 1944.
6. Pentru Plasa Argeş, la Şuici, Duminecă 20 August 1944.
7. Pentru Plasa Stoiceni, la Stoiceni, Marţi 29 August 1944.
8. Costeşti, la Lunca Corbului, Duminecă 3 Septembrie 1944.

PESTA ŞI HOLERA PĂSĂRILOR

Creşterea păsărilor este adeseori dijmuită de aceste două molime, care pricinuesc pagube foarte mari ţării şi ţăranului. Ele se ivesc cam prin aceleaşi semne, dar se pot deosebi prin aceea că de holeră se îmbolnăvesc toate păsările care trăesc pe lângă casa omului (găini, gâşte, raţe, curci, bibilici) pe când de pestă nu se îmbolnăvesc porumbeii, puii de găină, raţele şi gâştele bătrâne.

In pestă se observă învineţirea crestei, scursori cu miros urât din nas, umflarea gâtului şi capului şi mai cu seamă deosebite turburări în mişcare ca: paralizii, tresărituri, învârtiri în cerc etc. Boala se întinde foarte repede, aşa încât în două-trei zile mor toate păsările din curte.

In holeră, păsările bolesc mai mult şi prezintă diaree spumoasă iar creasta se învineţeşte peste măsură.

Molipsirea la holeră şi la pestă se face prin mâncarea şi prin apa murdărită cu excrementele sau balele ce se scurg dela păsările bolnave sau cu resturile din cadavrele acestor păsări.

Este uşor de înţeles deci rostul deosebit al curăţeniei şi desinfecţiei coteţelor, locurile unde stau păsările, jghiaburilor de mâncare şi de apă, pentru a înlătura pericolul întinderii acestor epizootii atât de pârjolitoare.

Deasemenea trebue să se ştie că este o mare nelegiuire a se arunca păsările moarte prin şanţuri, grădini, pârae, râuri şi că a face o asemenea ispravă înseamnă adeseori a pricinui ţării pagube de milioane, pagube care mai ales acum în timp de războiu se resimt din greu.

Deacea un lucru cuminte şi de mare folos este a se îngropa aceste păsări, după ce s'a turnat leşie de creolină sau lapte de var peste ele, sau şi mai bine este a le arde, pentruca sământa boalei să fie nimicită.

Desinfecţia este iarăşi o măsură pe care bunul gospodar trebue să o aibă în vedere. Coteţele şi orice obiecte venite în atingere cu păsările bolnave se vor curăţi bine, se vor spăla cu leşie fierbinte de sodă, cu leşie de creolină, apoi se vor vărui.

Preventiv se vor vaccina păsările de 2 ori pe an contra holerei.

Vaccin pentru pestă nu s'a găsit până acuma, aşa încât tot măsurile de curăţenie sunt singurele care pot înlătura primejdia boalei.

Este bine ca în apa de băut a păsărilor să se pună albastru de metilex 1 gr. la 15 litri apă, acid sulfuric: 2 grame într'un litru de apă, sau piatră vânătă: 1 gram la un litru de apă. Aceste leacuri se vor lua dela farmacie, cântărite în pachetele cu cantităţile de mai sus, căci dacă se greşeşte cantitatea se poate pricinui otrăvirea păsărilor. Din acidul sulfuric se pun două linguriţe de dulceaţă la 6 litri de apă.

In mâncare să se dea, pentru 10 păsări, câte o lingură din amestecul: salol 4 gr., benzonaftol 2 gr., chincina gris 125 gr., făină de oase 125 gr.

Deasemenea, când boala bântuie împrejur, li se poate injecta păsărilor sub piele, din 8 în 8 zile câte 3 cc soluţie de fenol 3%.

Păsările bolnave de holeră şi pestă se pot tăia şi consuma. Resturile (fulgii, maţele, etc.) se vor arde. Deasemenea se va arde gunoiul rezultat din curăţirea coteţelor.

Hrana păsărilor trebue să fie cât mai bună şi mai cu seamă să li se dea multă verdeaţă. Păsările care sunt ţinute închise în ocoale fără verdeaţă se îmbolnăvesc mult mai uşor decât cele care şi-au făcut o rezervă de vitamine în organismul lor din verdeţuri şi grăunţe încolţite.

Sământa holerei se găseşte în mod obişnuit mai pretutindeni şi ea aşteaptă ca păsările să slăbească din vreun motiv oarecare să le îmbolnăvească.

Lipsa de curăţenie a coteţelor, hrana proastă, etc., sunt crainicii care vestesc apariţia epizootiilor.

Fiecare gospodar trebue să fie pătruns de acest lucru pentru a evita pe cât se poate pagubele ce se plătesc ca tribut celor două molime ale păsărilor.

DRIM

PAGINA BISERICII

EVANGHELIA DUMINECII

A ŞASEA DUPĂ RUSALII

Matei, IX, 1—8.

„In vremea aceea intrând Iisus în corabie a trecut şi a venit în cetatea sa. Şi iată i'au adus un slăbănog, care zăcea în pat şi văzând Iisus credinţa lor, a zis slăbănogului: Indrăsneşte, fiule! Iertate îţi sunt păcatele, şi iată, oarecare din cărturari au zis în sine: Acesta huleşte. Şi cunoscând Iisus gândurile lor, a zis: Pentruce cugetaţi cele rele în inimile voastre? Că, ce este mai lesne? A zice: Iertate îţi sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te şi umblă? Dar ca să ştiţi că putere are Fiul Omului pe pământ să ierte păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ţi patul şi te du la casa ta. Şi sculându-se, şi-a luat patul şi s'a dus la casa sa; iar mulţimile văzând aceasta, se mirau şi slăveau pe Dumnezeu, carele a dat putere ca aceasta oamenilor."

Sfârşitul evangheliei din Dumineca trecută, este acum începutul celei de astăzi. Cetatea Sa, era oraşul Capernaum, după cum mărturiseşte evanghelistul Marcu. Se numea Cetatea Sa, fiindcă o alesese ca centru al propoveduirii evangheliei Sale în Galileia. De câte ori se'ntorcea acasă, îl aşteptau mulţime mare de oameni, încât umplea casa unde stătea. Bolnavii şi cei ce voiau să se vindece abea puteau străbate până la El. Despre slăbănogul din evanghelia de astăzi, ev. Marcu adaugă amănuntul, că l-au coborît prin acoperişul casei, ca să-l poată slobozi înaintea lui Iisus.

Dacă adâncim puţin înţelesul evangheliei, vom vedea că ni se descriu, nu o minune, ci două minuni. Cea dintâi, cea observată de toţi, este vindecarea paraliziei slăbănogului, iar cea de a doua, săvârşită înaintea celeilalte, este minunea iertării păcatelor, deci a vindecării sufletului slăbănogului. Putem zice că vindecarea trupească s'a săvârşit prin vindecarea sufletească.

Mântuitorul ştia că boala slăbănogului era urmarea păcatelor şi că numai uşurarea de păcate a sufletului lui, va putea aduce vindecarea trupească.

De boala păcatelor sufere fiecare suflet. Şi dacă nu toate păcatele duc până la paralizie, duc, în schimb, la suferinţă şi nefericire, la mustrare de cuget şi nelinişte sufletească, la nemulţumiri, desgust şi plictiseală de viaţă; tot atâtea paralizii sufleteşti, cari îl împiedecă pe om să fie-fericit, mulţumit, optimist şi plin de bucuria de a trăi. Acest rău, care sunt păcatele, Iisus în înţelepciunea Sa dumnezeiască, a ştiut că este piedica principală a fericirii omului pe pământ, ca şi în viaţa cea vecinică. Puterile omului le-a ştiut prea slabe — sub ispita răului — de a se putea feri de păcate. Mântuitorul după învierea Sa din morţi, a dat Apostolilor Săi — ca şi urmaşilor lor — puterea de a săvârşi minunea iertării păcatelor, când le-a zis: *„Luaţi Duh sfânt, cărora veţi ierta păcatele, se vor ierta şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute."* (Ioan XX, 22—23)

Aşa a întemeiat Hristos taina mărturisirii, care legată cu taina sfintei împărtăşenii, pentru cei cari le primesc se săvârşeşte de fiecare dată minunea iertării păcatelor.

Pentru cine s'a învrednicit să se folosească de aceste taine, nu este nevoie să adaug nici un cuvânt de îndemn şi de convingere despre însemnătatea lor. Unul fiecare ştie din proprie experienţă sufletească, ce mulţumire, câtă uşurare sufletească, chiar câtă fericire au simţit, dupăce s'au spovedit şi apoi s'au împărtăşit cu vrednicie. Acest lucru s'a întâmplat cu deosebire atunci când s'a potrivit să aibă şi un duhovnic, care să le ştie răscoli sufletele până'n adânc, curăţind tot răul, toată sgura lăsată de păcate. Sufletele pentru un timp şi le-au simţit îndumnezeite, mai ales dacă, după rugăciuni şi post, cu gânduri de păreri de rău şi pocăinţă, s'au putut învrednici şi de împărtăşirea cu sfânta taină a cuminecăturii. Este un sentiment de uşurare, de mulţummire şi fericire, care cu greu poate fi tălmăcit în cuvinte, poate fi numai simţit şi cel ce nu l-a încercat în toată plinătatea lui, să-l încerce — întâi fiindcă îi este o datorie creştinească să o facă — şi apoi ca să vadă ce aleasă hrană sufletească îmbie Biserica noastră credincioşilor ei, pe cari atâţia o nesocotesc, necunoscându-i încă dulceaţa duhovnicească.

Amin.

† EMILIAN

CERCETÂND BISERICILE ARGEŞULUI

— In atenţia slujitorilor Bisericii —

Noul Vlădică al Eparhiei Argeşului, P. S. Iosif Gafton, — îndată după investitură şi instalare — a şi pornit să cerceteze Bisericile, pe Preoţi şi cântăreţi la lucrul lor.

Inceputul l-a făcut Sâmbătă 24 Iunie a. c. în oraşul Piteşti, unde, inopinat, a cercetat Bisericile şi a inspectat cancelariile parohiale. Unde a găsit bine, a zis şi a scris bine. Unde a găsit rău, a zis şi a scris rău. Prea sfinţitul a găsit şi foarte bine şi bine, dar şi foarte rău. Peste coperta Evangheliei de pe Sf. Masă şi-a scris constatările: laconice şi cuprinzătoare.

In ziua următoare — 25 Iunie a. c. — P. S. a continuat inspecţiile în parohiile din satele învecinate cu oraşul Piteşti, dând termene scurte de îndreptare celor găsite rău.

După o săptămână, în zilele de 2 şi 3 Iulie a. c. P. S. Episcop Iosif însoţit de P. C. Preot Ioan Druţu, consilier referent administrativ şi de P. C. Preot Marin S. Diaconescu, directorul căminului cultural judeţean şi preşedintele societăţii „Frăţia", au cercetat 26 de parohii din următoarele comune: Teiu din Deal, Teiu din Vale, Leşile-Mozacu, Slobozia de Sus, Slobozia de Jos, Mozăceni (două parohii), Negraşi, Bârlogi, Gliganu de Jos, Gliganu de Sus, Şerbăneşti, Rociu, Costeşti, Băseni, Pădureţi Lunca Corbului, Lăngeşti, Săpata de Sus (trei parohii), Păduroiu, Poiana Lacului, Moşoaia, Hinteşti (două parohii).

In toate aceste parohii, Prea Sfinţitul a cercetat cu deamănuntul curtea şi cimitirul Bisericii, Biserica lăcaş în interior şi exterior şi cancelaria parohială.

Din 26 parohii cercetate, abia 5-6 l-au bucurat. Toate celelalte l-au întristat, iar câteva l-au umplut de profundă amărăciune.

Numai câţiva preoţi şi numai câţiva cântăreţi s'au dovedit cu remarcabilă iubire de Biserica unde slujesc. Curăţenia şi ordinea din interiorul Bisericii, curăţenia din curtea Bisericii şi modul cum este îngrijit cimitirul, — toate acestea dau la iveală cu tăcută, dar puternică grăire, dragostea de casa Domnului şi de misiunea preoţească.

A trebuit însă să constate Prea sfinţitul Episcop şi lucruri nedorite: cimitire în dezordine şi pline de bălării, curţi de Biserică în totală părăsire; cucută, bozii şi urzici până în pragul Bisericii şi până sub ferestrele ei; pereţii nevăruiţi de zeci de ani; privdoare murdare, tinzi afumate, sămuri de Biserică înnecate în praf, străni necurăţite şi cărţi de ritual fereferiţite; sfeşnice, candelabre, icoane, cruci şi candele pline de ceară, untdelemn şi praf; altare neîngrijite, cu sfânta Masă şi vasele sfinte lăsate în voia soartei, cu vestmintele preoţeşti mototolite şi svârlite; cu dulapurile pline de tot felul de lucruri inutile şi urîte la vedere, etc. etc.

Este cu neputinţă, şi nici nu trebue, a înşira toate câte au trebuit să vadă ochii Prea sfinţitului, care pentru prima dată cercetează Bisericile din Eparhie.

A găsit Preoţi bogaţi cu Biserici sărace şi sărăcăcios împodobite şi a găsit Preoţi săraci cu Biserici bogate şi bogat împodobite.

A găsit Preoţi neinspectaţi de ani de zile, ca şi cum n'au avut organe de control, sau inspectaţi superficial şi cu procese-verbale de complezenţă, care descopăr nepotrivirea între realitate şi cele consemnate în procesele-verbale.

A găsit Preoţi serios inspectaţi, dar cari n'au luat în serios niciuna din inspecţiile făcute, — fiecare urmându-şi drumul de nepăsare pentru slujba şi casa Domnului.

Bunătatea unui Vlădică, ridicat din clerul de mir în care a stat cu vrednicie 18 ani, a fost grav rănită de constatările făcute, din care pricină a trebuit să închidă Biserici, să suspende Preoţi şi, poate, chiar mai grave măsuri să ia într'unele cazuri extrem de grave.

Deocamdată, se păstrează tăcere asupra cazurilor grave — cu nădejdea că se vor îndrepta — dar Prea sfinţitul are de gând să-i dea judecăţii publice, pe nume şi cu fapte precis arătate, pe slujitorii Bisericii, cari şi-au uitat de misiune şi cari-şi trădează darul pe care l-au primit în ziua hirotoniei.

Veritas

TÂRGUL CÂRCINOV GOLEŞTE BISERICILE

De câţiva ani de zile, în partea sud-estică a judeţului nostru viaţa religioasă a poporenilor a suferit o gravă slăbire. Spunem aceasta numai de judeţul Argeş, deşi situaţia apare aceeaşi şi ameninţă tot pe atât de mult şi viaţa religioasă, la mai bine de un sfert din judeţul Muşcel.

Cari sunt adevăratele cauze care au determinat această stare nenorocită şi asupra cui cade răspunderea, este întrebarea ce ne-o punem astăzi.

De problema de existenţă a omului, fie el ţăran sau orăşan, sunt legate îndeobşte probleme economice fără de care nu poate exista un echilibru stabil în ordinea fizică. Asigurarea vieţii, ţăranul nostru o realizează în gospodăria sa, printr'un trai mai omenos atunci când derivă dintr'o stare materială satisfăcătoare. Dar sunt cazuri foarte numeroase, când oamenii duc cu greu traiul vieţii. Şi cu toate acestea şi ei trebuie să trăească. Muncesc mai mult — creindu-şi ocupaţiuni diferite în schimb — care să le înlesnească surse noi de venituri ca astfel nevoile să fie pe încetul înlăturate. Dar oricare le-ar fi destinul ei nu pot uita că viaţa le este legată de Dumnezeu şi de veşnicie, prin firul nevăzut al credinţei, — căruia îi datorează totul în orice clipă. De aceea nu se pot călca ori depăşi anumite legi morale şi religioase cari ne sunt date nouă printr'un decret divin. Şi legea aceasta divină a fost dintru început înţeleasă şi respectată de toţi oamenii din toate timpurile din moment ce ea regulează în chip desăvârşit legile omeneşti ale vieţii. Totuşi pe alocuri, oamenii au căutat să eludeze ori să înfrângă orice lege ce ar părea oarecum potrivnică intereselor lor materiale, socotind poate până la urmă, că întrucât serviciile de ordin material ce ar putea fi aduse semenilor lor, în zile în care trebuie să se roage Creatorului, ar fi egale oarecum în valoare cu o faptă generoasă cu conţinut creştin.

Lupta noastră pentru existenţă, oricât de aprigă ar fi, nu ne poate orbi până într'atât, încât să nesocotim că dela Dumnezeu vine tot darul şi afară de ajutorul său nu putem face nimic. Nu ne-a încredinţat El oare despre marele adevăr prin cuvintele: „Căutaţi mai întâiu împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate celelalte se vor adăoga vouă?"

Cele ale Duhului, când le vei putea afla dacă tu astăzi când lumea întreagă îngenunche şi se roagă în biserici — înţelegi să-ţi faci din ban un idol căruia te închini şi îi slujeşti în cel mai necurat loc, unde e vorba de a suge truda săracului, răpus de nevoie şi obidă?

Nu deveni sminteală şi pentru alţii — cari văzându-te că ai adus cutare marfă în acea zi la vânzare, îi vei smulge dela ceasul lui de reculegere şi odihnă sfântă închinată lui Dumnezeu, pentru a putea merge să cumpere cutare sau cutare lucru!

Iată, dar, cum se poate fărâmiţa cu încetul sufletul curat şi neîntinat al omului, pe care l-ai smuls fără voia lui dela preocupările sale sufleteşti împingându-l altor preocupări lipsite total de conţinut spiritual spre a da întâietate trupului — ori a sluji unor interese mamonice pe care şi le-a împropriat de când tot bate drumul târgului?...

Când scrim acestea, ne gândim cu mare durere la ceeace a determinat fărâmiţarea sufletească a poporului din satele noastre, ce se află în preajma unui astfel de târg.

Este vorba de Târgul-Cârcinov din judeţul Muşcel, ce se ţine Duminica între orele 6-10 dimineaţa. Acest târg goleşte bisericile din regiunea aceasta ba chiar şi pe cele din Argeş, şi anume: Răteşti, Căteasca, Gruiu, Siliştea Oarja, Furdueşti, Gliganu. Se duc acolo regulat oameni cu diferite interese.

Ne punem firesc întrebarea: Se poate concepe într'un sat creştin ortodox, ca Duminica între orele 6-10, când pe sfintele altare se jertfeşte Domnul nostru Iisus Hristos — pentru toţi, deci şi pentru cei din Topoloveni şi cei din jur, care punând interesele lor materiale mai presus de cele spirituale, schimbă monede de aur pe una de tinichea, să se mai facă astfel de aglomerări de oameni cu interese materiale, când Duminica se admite într'un singur loc să fie aglomeraţia: La biserică?

De menţional este faptul, că acest târg nu poate fi asemănat cu nici un altul, dată fiind aşezarea sa între două judeţe — oamenii locului nelipsindu-se de binefacerile lui de a-l vizita neîntrerupt în fiecare Duminică.

Oare să nu vadă nimeni acest neajuns, — această stare păgubitoare de suflet, ca să se poată schimba odată pentru totdeauna ziua în care va trebui să aibă loc?

Târgul Cârcinov din satul Topoloveni, datorită construcţiei sale arhitectonice unice, poate servi în orice zi şi pentru oricine un centru de atracţie pentru noi ca şi pentru străini.

Datorită deasemenea faptului că vadul său este asigurat prin marele număr de oameni ce-l populează în zilele de târg, ca şi pentru motivul ce s'a dovedit că acest târg constitue un mare neajuns pentru viaţa religioasă a unui sfert din judeţul Muscel, cum şi pentru cel puţin 6—7 comune din partea sudestică a Judeţului Argeş— ne întrebăm, pentru ce nu se renunţă la ziua de Duminică spre a fi mutat Joia sau în altă zi?

Se impune astăzi mai mult ca oricând, să arătăm o mai mare grijă şi o mai deplină înţelegere pentru nevoile sufleteşti ale poporului.

Nu trebuie să desvelim unele în detrimentul altora. Dacă am asigura poporului cele ale traiului şi partea sufletească o lăsăm mai departe în părăsire, zadarnic este totul, căci niciodată cele materiale nu au fost în stare să împlinească ori să ţină locul celor spirituale.

Cei în drept au datoria să intervină cât mai curând.

Preot Marin D. Popescu

Conferința administrativă și consiliul de colaborare dela reședința Preturii Plășii Curtea de Argeș

In 24 Iunie 1944, s'a ținut la Curtea de Argeș, sub președinția d-lui Gh. N. Micu, Pretorul Plășii C. de Argeș, conferința administrativă cu notarii și funcționarii comunali.

Ședința a început la ora 11, intrându-se în discuția ordinei de zi.

Cu această ocazia d. Pretor Gh. N. Micu, a dat dispozițiuni în legătură cu organizarea serviciului sanitar veterinar comunal, pentru care s'a întocmit un regulament comunal tip, s'au dat îndrumări de modul cum trebue făcută modificarea bugetelor pentru a se prevedea subvenția cuvenită comitetelor școlare locale necesară la încălzitul, iluminatul și întreținerea școalelor primare. S'au mai dat apoi îndrumări în legătură cu funcționarea sfaturilor comunale, continuarea construcțiilor începute, pentru care comunele au fondurii disponibile de întreținerea curățeniei în localurile publice și în general în sate.

Tot cu această ocazie s'a hotărât a se interveni la Prefectura Argeș pentru a se dispune preluarea de urgență de către Sindicatul Agricol Argeș a cantităților de lână colectată de către primării, a se acorda un procent de scăzământ la colectarea făcută de primărie precum și a se acorda o plată funcționarului însărcinat cu colectarea lânei.

S'a mai hotărât a se interveni la Prefectură pentru a se dispune ca organele C. A. P. S-ului să întocmească chiar de pe acum formele pentru acordarea lemnelor gratuit lumii I. O. V. și mobilizaților.

S'au explicat diferite ordine instructive, s'au dat explicațiuni în legătură cu greutățile întâmpinate de d-nii notarii pe teren și s'au dat lămuriri în problemele puse de notari.

Sedința s'a ridicat la ora 13.

După amiază la ora 16 a avut loc Consiliul de Colaborare, tot sub președinția d-lui Pretor Gh. N. Micu, și în asistența notarilor comunali din plasă.

Cenzor statistic.

In cadrul acestei ședinte s'au luat următoarele hotărâri:

1. In zilele de Duminică și sărbătoare, să se suspende orice fel de activitate de birou, medicală, cercetări, etc. între orele 8—11 interval în care se oficiază serviciul divin. Toți funcționarii vor putea astfel să ia parte la slujba religioasă.

2. Pretura să multiplice instrucțiunile pentru prevenirea și combaterea epizotiilor pe care le va da d. medic veterinar.

Se va intensifica controlul pentru descoperirea tăierilor clandestine de vite.

Se va interveni la Prefectura Argeș pentru a se aproba ținerea de târguri pe plăși, pentru procurare de reproducători pe seama comunelor din regiunea plășii, constatându-se că populația nu are încă încredere în rasa svit.

Se va stărui ca să se construiască grajdurile pentru reproducători în comunele Albești, V. Danului, Brătieni, Costești, Vâlsan și Mălureni.

3. Se va stărui pentru realizarea bugetelor pășunilor în proporție de 100% așa cum cere legea și cum s'a și realizat în majoritatea comunelor din această plasă. Conturile de gestiune pe ex. fin. 1943/44, se vor depune la ocol.

Se va interveni din nou la Prefectura Județului Argeș pentru a se lămuri cât mai urgent problema islazurilor împădurite. Astfel, mai exista încă islazuri comunale care sunt complect acoperite de pădure din cauză că organele C. A. P. S. nu au ridicat nici până acum materialul lemnos reținut dela atribuirea islazului către comune. Locuitorii și comunele au plătit anuitățile cari nu pot fi pășunate din cauză că organele silvice nu lasă terenul pentru pășunat și la intervențiile repetate făcute de comune nici nu răspund pentru a da lămuriri.

4. S'a stabilit în consiliu un plan de acțiune pentru toamna și primăvara ce vine în vederea unei intense acțiuni pentru plantarea terenurilor degradate. Acțiunea va fi condusă din punct de vedere tehnic de d. ing. insp. Antonescu, ajutat de administrație și școală.

S'a delegat d. insp. Silvic Antonescu pentru a se ocupa de problema vânatului alpin care produce în fiecare an mari pagube, stricând vitele din pășunile alpine, urmând a referi de măsurile luate și rezultatele obținute în prima ședință.

5. Pentru prevenirea epidemiilor s'a stabilit ca fiecare să aibă în depozit cantitatea de cca 50 kgr. petrol și 5 kgr. săpun.

6. Pentru satisfacerea nevoilor de încălzit, iluminat și întrebuințare la școlile primare, s'a stabilit ca pe lângă subvenția în numerar ce o dă comuna, d-nii directori să facă curățenia cu tineretul școlar în cadrul muncii obștești iar lemnele să fie procurate fie prin curățirea islazului fie prin donații din partea exploatatorilor și proprietarilor de păduri.

7. In privința căruțelor necesare pentru executarea transporturilor, se vor face urgente intervenții de d. Pretor, pentru rezolvarea acestei probleme.

Sedința s'a ridicat la ora 18.

ȘTIRI și FAPTE

In ziua de 17 Iunie a. c. d. general Gheorghe Petrescu, inspector general administrativ, a inspectat Pretura Dedulești și comuna Săpunari din județul Argeș.

D-sa a dat pe teren explicațiuni și a indicat măsurile ce trebuesc executate pentru prezentarea în cele mai bune condițiuni a acestor instituțiuni.

Cu această ocazie, d-sa a prezidat o ședință model a Sfatului Comunal, cercetând nevoile comunei și ascultând propunerile șefilor de instituții.

La sfârșitul ședinței, d-sa a stăruit asupra activității ce trebue desfășurată de localnici pentru înflorirea stării economice și gospodărești a comunei.

*

D. primar prof. Ion Steriopol a dat o ordonanță prin care face cunoscut că toți proprietarii sau locatarii de pe raza orașului Pitești sunt obligați a ține în perfectă stare de curățenie, locurile virane, grădinile și curțile; de a mătura zilnic și a curăți de burueni trotuarele și jumătate din suprafața străzii din fața locuinței.

Neexecutarea celor de mai sus va atrage pedeapsa de 10 zile închisoare și 2500-5000 lei amendă, comiterea contravențiilor putând fi constatată de ofițerii de poliție judiciară.

*

In ziua de Sf. Petru și Pavel, la orele 16, la spitalul militar din Pitești de sub conducerea d-lui colonel dr. Enăchescu, artiștii bucureșteni, d-na și d. Georgel Rădulescu au înveselit pe răniții spitalului printr'un frumos program compus din recitări patriotice, canto, monoloage, scheciuri comice, etc.

A asistat întreg personalul spitalului în frunte cu ofiterii medici și familiile d-lor.

*

Se face cunoscut celor interesați că pr. protoereu Gheorghe Ștefănescu, protopopul județului Botoșani, se află evacuat cu cancelaria, în mod provizoriu în comuna Contăști, jud. Mușcel. Cucernicii preoți din jud. respectiv, oriunde s'ar afla evacuați, sunt rugați a-și comunica de urgență adresele pentru a primi comunicări atât din partea protoeriei cât și a asociației.

Adresele p. c. lor sunt necesare și în vederea expedierei salariilor, pentru care s'au întocmit și expediat statele la Ministerul Cultelor.

*

D. Hristache Argeșeanu, prim președintele tribunalului Argeș, procedând conform disp. art. 185 și 186 din legea pentru org. judecătorească, a procedat prin tragerea la sorți la formarea completelor de judecată pe timpul vacanței.

Dela 1-15 Iulie crt. vor funcționa: Gh. Penescu, președinte s. II-a. Gh. Oprescu judecător la s. I-a și Ion Ioana, judecător dela judecătoria Baia de Arieș delegat la acest tribunal. Dela 16-31 Iulie inclusiv, vor funcționa d-nii: Hristache Argeșeanu prim președ. tribunalului, la s. I-a, V. Rabiu jud. s. II-a și Vasile Preotescu judecător la judecătoria mixtă Făgăraș, delegat la acest tribunal. La cabinetul tutelar, Sindic și la instrucția pentru minori, serviciul va fi îndeplinit de d. judecător titular Gheorghe Pascu, pe tot timpul vacanței.

D-nii: Aurel Balaban, judecător la s. I-a, Victor D. Ionescu jud. la s. II-a, I. S. Constantinescu, judecător la aceiași secție, C. Policof judecător președinte, Gh. Giugureanu, N. Căprescu, Petre Gh. Ștefănescu — judecători delegați la acest tribunal au rămas disponibili pentru completarea eventualelor lipsuri.

*

In urma cererei înregistrată la Nr. 18532/944 și depusă de d-nii: av. Radu Teodorescu, primar prof. Ion Steriopol, N. Ionescu secretarul primăriei Pitești și d. av. al statului Vulcănescu, ca reprezentant al M. Propagandei, Tribunalul Argeș a acordat personalitatea juridică asociației „Fundația Argeșul", care a luat ființă cu data de 15 Iunie 1944.

In cererea pentru acordarea de persoană juridică se arată că scopul fundației este „afirmarea Argeșului în viața națională românească, ridicarea sub toate raporturile a țărănimii sale și promovarea unor elite argeșene".

Sediul a fost fixat în Pitești, B-dul Ferdinand Nr. 30, iar comitetul de conducere a fost format din d-nii: Președintele Consiliului de Miniștri prof. Mihai A. Antonescu, ca președinte al fundației; P. S. Iosif Gafton Sinaitul, episcop al Argeșului, ca vice președinte, și ca membri: Al. Bădăuță, scriitor și secretarul general al Ministerului Propagandei Naționale; av. C. Popescu, prof. Ion Steriopol, pr. Marin S. Diaconescu, prof. I. Voicilă, av. I. Naumescu, toți din Pitești; Nicu Babeanu din com. Perișani, Radu Mandrea din com. Bălcești-Argeș. Din acest comitet de conducere mai fac parte și d-nele Elena G. Brăteanu și Liliza Baranga.

Ca membri fondatori mai sunt d-nii: lt. col. I. Poruțiu, prefectul jud. Argeș; V. Al. Dumitrescu, I. Apostol Gheorghe, Velicu Atanasiu decanul baroului Argeș; Ion Țuluca, Al. Diaconeasa, Năstase Susu, Banu, Marinescu și Ion Staicu, comercianți de frunte din Pitești; I. Cosmescu inst. pensionar, M. Udrescu, P. Stavăr și C. Stavăr, farmaciști; N. Ionescu secretarul primăriei Pitești, Traian Novacovici și Petre Milu, tipografi; av. Romulus Teodorescu, Ion Baiculescu, profesor.

*

In executarea programelor Căminelor-Culturale din plasa Dedulești pe timpul verii, toate Căminele au primit dispozițiuni să organizeze serbări cu caracter cultural și de educație patriotică.

In cadrul acestui program, în ziua de 18 Iunie a. c. Căminul Cultural „Infrățirea" din comuna Săpunari a organizat o frumoasă manifestare culturală, care a avut un succes deosebit.

Populația și familiile refugiate existente în comună au luat parte în număr mare.

Meritul organizării acestei manifestații culturale revine din plin atât conducerii Căminului, cât și elevilor de curs secundar, care au executat cu un talent deosebit coruri, recitări, teatru, etc.

Au participat membrii din Consiliul Căminului Cultural al Plășii, în frunte cu d. Pretor Alexandru Constantinescu.

Tot în scopul de mai sus, în ziua de 25 Iunie a. c. Căminul Cultural „Voevodul Mihai" din comuna Cuca a organizat în sala teatrului sătesc din comună o frumoasă serbare, la care a luat parte un număr foarte mare de locuitori și toți refugiații aflați în comună.

Serbarea s'a bucurat de un frumos succes moral.

S'a executat piesa de teatru „Desrobirea" de către elevii de curs secundar refugiați în comună.

Organizarea acestei serbări revine d-lui învățător Titu Ghițulescu, directorul Căminului.

Au luat parte din partea Căminului cultural al Plășii toți membrii din Sfat, în frunte cu d. Pretor Al. Constantinescu.

*

In comuna Bunești-Argeș, activitatea de războiu se desfășoară sub conducerea și îndrumarea d-lui C. I. Rădulescu, directorul școalei primare Bunești Nr. 1, ajutat de Pr. Nic. I. Iancu și d-ra Lucica Moțoescu, învățătoare.

Activitatea de războiu s'a început la 8 Mai a. c., înscriindu-se 33 de elevi și 8 eleve, dela diferite școli secundare, ținându-se câte două ședințe pe săptămână.

Până în prezent, pe lângă lucrări de folos obștesc și îndeletniciri practice, s'au făcut:

— Rezumate din cărțile recomandate de d-nii profesori;

— Recitări de poezii patriotice și coruri pentru șezători și serbări școlare;

— Excursiuni în împrejurimile satului;

— Hori naționale și sport în aer liber;

— S'au pregătit elevi pentru examenul de admitere în clasa V-a secundară;

— S'au pregătit și se pregătesc elevi pentru corigență; etc.

Această activitate a fost inspectată de d. Ioan Garofoiu, profesor la Liceul „I. C. Brătianu", Pitești și delegat al O. E. T. R. D-sa a rămas mulțumit de felul cum s'a executat și se execută această muncă.

Deasemenea, a adus laude d-lor conducători ai activității tineretului, pentrucă au cerut școlarilor carnete în care să-și însemneze — zilnic — activitatea desfășurată.

Pentru viitor, a recomandat un număr de subiecte, pe care școlarii să le desvolte în ședințele literare.

Deasemenea, a accentuat să se facă 10 zile muncă de folos obștesc.

Activitatea tineretului a mai fost inspectată și de d. Gh. Petrescu, inspector școlar de îndrumare și control — girant al jud. Argeș, care, mulțumit de ceeace s'a făcut, a recomandat să se facă: planul satului în imagini; istoria națională în chipuri și icoane și Cartea refugiaților.

In cadrul activității de războiu, s'a dat în ziua de 29 Iunie 1944, o serbare școlară cu caracter cultural, național și practic. Programul a fost destul de bogat.

S'a început cu Imnul Național după care Pr. Nic. I. Iancu a ținut o cuvântare, în care a arătat folosul serbărilor școlare pentru săteni.

După aceasta, s'au cântat coruri, s'au recitat poezii, 3 monoloage și un dialog, toate pline de haz.

Corurile au fost conduse de elevul Bulescu Gh. Ion, absolvent al Seminarului din Iași.

La recitări, s'au remarcat, în chip deosebit, elevii-frați: Iancu N. Mircea și Mihai; Nelutescu A. Gheorghe și Toma; apoi, elevii: Săndescu D. Anton și Cuculescu T. Alexandru.

La urmă, s'au jucat două piese de teatru:

„Pețițiunea sau o afacere grabnică" de I. L. Carageale și „Haplea la stăpân", întâmplare de haz, într'un act, de Marin Iorda.

In prima, elevii: Mocanu Gh. Ion și Nelutescu A. Gheorghe și-au executat rolurile bine, stârnind aplauze în public. La fel, în a doua piesă, elevele: Diaconu I. Ioana și Ghețu Lucia și elevii: Cuculescu T. Gheorghe și Buliga Gh. C-tin.

*

In sala de conferințe a primăriei Pitești s'a ținut un consiliu de colaborare, prezidat de d. primar Ion Steriopol, fiind de față un număr de 16 membri.

După ce s'a citit procesul verbal al ședinței dela 26 Mai, d. primar a propus — căpătând și avizul consiliului — revizuirea quantumului răscumpărării prestației și anume: cu brațele 500 lei pe zi, iar pentru funcționarii publici 250 lei pe zi; răscumpărarea cu carul 4000 lei pe zi și cu autovehiculul 12.000 pe zi.

D. primar Steriopol a expus lucrările realizate în luna Iunie crt. După bombardamentele dela 6 Mai și 6 Iunie, s'a pus imediat în reparație hala de carne, care a fost reacoperită cu tablă galvanizată, aflată în depozitul primăriei. S'a reparat și exteriorul halei, urmând ca interiorul prăvăliilor să fie reparate de chiriași după o înțelegere prealabilă cu aceștia. Prin reparația zidului și a instalațiilor respective a fost pus în funcțiune imediat și abatorul comunal.

Lucrările la străzile lovite de bombe merg încet din cauza lipsei brațelor de muncă, în prezent lucrându-se cu deținuți. Nu se vor mai asfalta străzile, ci gropile vor fi umplute cu pietriș. S'au reparat str. Șerban Vodă până în str. Negru Vodă, str. Justiției și altele, continuându-se cu depozitarea materialului rezultat din dărâmături. La obor se face în prezent un gard de scânduri.

Consiliul de colaborare a hotărît să intervină la ministerul de Interne spre a se aproba ca reparațiile sumare și în special acoperișurile să fie făcute din fondurile proprii ale comunei, din excedentul anului 1943/944.

D. primar dă apoi lămuriri cu privire la lucrările de apă, canal și lumină electrică, în plin progres. Nu se găsesc piese de schimb, în special țevi pentru apă. După repararea conductelor de refulare vor fi puse în funcțiune toate pompele. Se remarcă greutățile mari întâmpinate la desfundarea canalului colector dela depou și la reparatul celorlalte din oraș, deoarece n'a fost stradă nelovită de bombe.

Consiliul ia act de realizări exprimând recunoștință pentru munca neobosită a d-lui primar și a personalului în subordine și face propunerea ca pe viitor să se facă apel la munca de folos obștesc, în care sens org. ad-tive și poliția vor face recensământul celor obligați a executa munca de folos obștesc.

Consiliul ia act cu satisfacție de autentificarea actului „Fundației Argeșul", care are scop ridicarea elementelor dela sate.

D-na dr. Antoniu, medic primar al orașului, face cunoscut că nu s'a ivit nici o boală cu caracter epidemic, dar se continuă cu vaccinările. Inștiințează consiliul că din cauza bombardamentului, localurile de consumație au fost avariate și higiena lor lasă de dorit. S'a hotărît controlul riguros al acestora și sancționarea debitanților care nu și-au pus localurile în bună stare de funcțiune.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București, str. Sărindar 5—7—9 (tel. 3.84.30) înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la 7 Iulie 1944